

A
**KÁRTYÁZÓ
BUDAPEST**

HAZÁRDJÁTÉKOSOK
JÁTÉKBARLANGOK
HAMISJÁTÉKOSOK

IRTA
TÁBORI KORNÉL

A NAGYHARANG KIADÓHIVATALA
BUDAPEST, VIII., ÜLLŐI ÚT 18.

A NAP nyomdája, Budapest.

Hazardjátékosok.

Sok puffogó frázist szokás így bevezetőül el-
sűtni a társadalomról, amelynek szíve ezer sebből
vérzik és tán egyből se úgy, mint a kártya-ütötte seb-
ből. De mi rögtön rátérünk a téma velejére és sorra
vesszük a kártyások különböző fajtáit: a nagyjátéko-
sokat, a hazardokat, a professzionátusokat és a kö-
zönséges csalókat, akik közt éles különbséget kell
tenni. Lesz itt néhány olyan részlet, amiről másutt is
irtunk már, de azért reprodukálnunk kell, hogy
egységesen hü és teljes képpel szolgálhassunk.
Óriási összegeket szánhat persze játékra az, aki
egyébként korrekt férfiú. Vannak aztán olyanok,
akiknek számára a kártya, sőt egyéb játék is, valóság-
gos professzió és életcél. Többé-kevésbé a játéknye-
reség az existenciájuk alapja, de *anélkül*, hogy ha-
mis játékosok lennének. Am mindig nyernek, mert
a játék gyakorlott kultiválói ab ovo előnyben vannak
a dilettánsok fölött. Akadnak még — tán sűrűn is —
a jobb és a legjobb körökben *banktartók*, akik a sze-
zon alatt fürdőekben, vasutakon szerveznek kompá-
niát, vagy épp egy-egy kis játékbankot állítanak föl,
télen pedig a magánlakásukon folytatják a mestersé-
get. De ezek még nem hamis kártyások s általában
csak maguk közt játszanak, a nyilvánosság kizárásá-

val; olyan helyeken, ahova a rendőrség igen ritkán tud alkalmas pillanatban bejutni. Ami egyébként nem valami nagy szerencsétlenség, mert ha mágnások vagy tőkepénzesek néhány ezres erejéig megkoppasztják egymást, a társadalom rendje végre is nem igen szenved miatta. Kétségtelen azonban, hogy ezeken a helyeken is nem egy „családi élet boldogsága“ omlott össze s nem egy „reményteljes élet“ lelte ott a korai romlását. Külföldön a rendőrség csaknem mindenütt héjja-szemmel lesi az elegáns banktartókat. Budapesten alig működnek. A játék előkelőnek vélt művelését klubok, kaszinók veszik át itt. A commerce-játék mellett a legképtelenebb hazardjáték is vígan folyhat társasköreinkben.

Akik nagyban kártyáznak.

Megszereztük a *Nemzeti Kaszinó* alapszabályait, amelynek első paragrafusza így szól:

„A Nemzeti Kaszinó halhatatlan emlékü hazánkfia, gróf Széchényi István által 1827. évben oly célból alkotott egyesület, hogy a hazai társadalmi életnek központját képezze. Mint ilyen, a Nemzeti Kaszinó nem egyedül a társadalmi tisztességes élvezetek gyűlhelye, de egyszersmind a műveltség, a közhasznú elmélkedés és eszmecserének előmozdítására szolgál; testületi működése köréből azonban ki van zárva minden politikai jellegű tevékenység.“

Hogy ezt a szabályt mennyire tartják be, arról most ne beszéljünk. Citáljuk azonban a második szakaszt, amely ezt mondja:

„Helyiségeiben tilos minden szerencsejáték.“

Ki meri állítani, hogy ezt a paragrafust betartják? S így gondosan követett példát adnak a többi magyar klubnak, amelyekről később szólunk.

A mi balkáni metropolisunkban most valóságos

kártyázó-járvány dühöng. Soha annyian és annyit nem blattoztak még, mint mostanság. Jóformán minden vasaltnadrágú ember azt hiszi, hogy ismeri a kártya világát és a mellett valósággal komikus fogalmak terjedtek el a nagykártyásokról.

Van egy kedves ismerősünk, fiatal gróf, aki aktív híve számos nemes eszmének, intézménynek, de mindig névtelenül áldoz. Ez a fiatal gróf szociális tanulmányai közepett alaposan meg akarta ismerni a bűn és nyomor világát is; együtt jártunk szükség-lakásokban, az Ínség tanyáin, razzián és börtönben. A kalauzolásért viszonzásul sok érdekes adattal szolgált, amelyeknek a birtokában végre tisztább és hivebb képét láttuk az exkluzív mágnásköröknek. A gróf ur fölvilágosításai nyomán mondunk el egyet-mást az előkelő kártyásokról.

Nagy játék *mostanában* alig van a Nemzeti Kaszinóban. Csak a mi szemünkben óriási az a *jen*, a melynek ötven-hatvanezer korona a végső differenciája. Az igazi nagyjátékosok nem itthon vívják a magyar vitézi tornákat, hanem Bécsben, vagy még odább. A nizzai Mediterraine-klubban például, — a melynek épp elég magyar tagja van — egyetlen estén nagyobb értékű zsetonok kerülnek a zöld asztalra, mint a Kossuth Lajos-utcai palotában egy hónap alatt.

Arról a szórakozásról, ami a Széchényi-alapította társaskörben folyik, csak kósza pletykák beszélnek a publikumnak. Nevetséges újságkacsának látta például a viszonyok minden ismerője azt a hírt, amelyet a Potocki-verő nagy Miklós úr tavalyi veszteségéről bocsátott világgá egy bécsi lap. A turf és kártya e kitűnő lovagja játszott volna délelőtt kilenc óráig? Az a férfiú, aki nevezetes a legnagyobb kártyáserényről, hogy tudniillik föl tud kelni. A kellő pillanatban.

És ha vesz, akkor is egy-két óra alatt úszik el a pénze, de félnapos terminusról szó sem lehet. Andomakaót — amiről a fáma szólt — pelyhesállú jogászok s verítékező disznókereskedők játszanak késő reggelig, de nem a mágnáskaszinó rutinier-i.

Az arisztokraták klubjában szigorú etikett-törvények szabályozzák még a játékidőt is, amióta egy kínos affér ennek a reformját szükségesnek mutatta. Aki százezer koronát vesz, az kaphat revánsot másnap, harmadnap, — de a végtelenségig nem nyújtják a viaskodást.

Jakabffy Tódor öngyilkossága, Babó Emil volt képviselő leleplezése után — bár az utóbbi az Országos Kaszinóban történt — továbbá a gróf Sz. T. eltitkolt ügyének végeztével egy-egy új reform következett.

Nagyobb játék folyik a bécsi zsoké-klubban és a londoni Unio-klubban, ahol a legprimább haute volée találkozik. Egy-két milliós nyereség sem ritka az említett Mediterraine-klubban, amelynek tagjai havi ezer frankért pazar lakást és élvezést is kapnak. Húszezer franknyi hitelt nyújt a klub pénztára annak is, aki először tette be a lábát oda, de százezret is szerezhet. Ha másnap be nem váltja a zsetonokat, vagy bon-okat, hatósági utón nem üldözik, elmehet szépszerével, de aztán soha többé vissza nem juthat. Megtörtént, hogy a világszerte ismert Brighton egy éjszakán félmilliócskát veszített s másnap az utolsó fillérig kifizette. Pedig ez az ur hamiskártyás volt. De tudta, hogy ott nyerhet is, amint sehol másutt. Saját yachtján érkezett és távozott — Floridába. Másfél év múlva jött vissza, zsebrevágott két millió frankot s csak azután derült ki, hogy a tökéletes eleganciájú angol főúr fegyenc volt valaha . . .

A Mediterraine-ban, a világ legelső gavallérai közi szerezte a vagyonának egy részét az a pesti fiskális, aki ma nagy versenyistálló gazdája . . .

Téves hit az, hogy a turfon milliókat lehet szerezni. A híres gavallérok, akikről annyit beszélnek, mind a kártya-asztal mellett jutottak a pénzhez.

Persze, itt nem gondolunk olyanokra, akik hatalmas és régi családi örökölt vagyonnal rendelkeztek. A Wahrmann Ernők, a Königswarter Hermann bárók, a Csekonics Gyula grófok százezrei kevés híjján azoknak a gentleman-eknek a birtokába kerültek, akik gyakran éveken át nagy és tekintélyes szerepet visznek Magyarország színe-javának világában; olykor a politikában is, nemcsak a zöld gyepen.

A versenyistálló fenntartása roppant összegbe kerül s ha egy évben százezer korona tiszta nyereség mutatkozik, az fehér holló számba megy. A *ring* s a lovaregyesületi tagok elkerített helye csak előszobája a kártya-teremnek. A szegény Wahrmann Ernő tragédiája is ott kezdődött. *The very gentleman* volt az utolsó percéig, s amikor a nemzetközi kártyaközpontban öngyilkossá lett, éppen odaérkezett egy előkelő, gazdag, magyar ur, cs. és kir. kamarás, aki pár ezer franknyi kölcsönnel megmenthette volna Wahrmann életét. De nem adott egy sous-t se, pedig sok százezer koronát nyert tőle, — részben nem is kártyán, hanem egy nevezetes turfcsalás révén.

Ahol a dualizmus — dúl.

Ha óriási kártyapártikról akarunk beszámolni, föl kell rándulnunk Bécsbe is, mert odafönt vívják a legnagyobb kártyacsatákat. A magyar urak jelentős szerepet visznek a bécsi társaséletben. S itt meg kell

emlékezni az érdekes klubokról, amelyekben milliók forognak kockán és egzisztenciák sorsa dől el.

A többi közt *Sárközy* István is Bécsben vesztette el a vagyonát és — kaszinói becsületét. Ez a nemrég sűrűn emlegetett gavallér a Wiener Clubban és Cercle-ben eleinte nyert, aztán elkártyázta szüleitől kapott tekintélyes vagyonrészét, a tükrösi pusztát, elvesztette a feleségének, S. Melanie-nek hatalmas vagyonát. Aztán — 1909 március 6-ikán este — elvesztett huszonöt-ezer korona készpénzt s adós maradt harmincnyolcezer koronával. Reggel három barátjától zsirót kért, de távirati utón siettek a kezesség megtagadásával: tudták, hogy *Sárközy* két család vagyonán kívül még *kétszáznegyvenezer* koronányi, *váltóra* fölvelt pénz is elkártyázott — tehát minden tekintetben defaulterré lett. S amikor élet és halál közt kellett választania: följánlotta gyermekkori barátnője, gróf *Zichy* Istvánná, a zsirót.

Sárközy nem tudta abbahagyni a kártyázást. Újra játszott, vesztett és most már ő kérte a zsirót *Zichynétől*. De nem zsarolta.

Így fejlődött a bécsi veszteségből a pesti affér, amely diszkvalifikálással, kigolyózással végződött a Nemzeti Kaszinóban. Erről fölösleges hosszabban írni, nagyon is bőven foglalkoztak vele az újságok, bár csak *Fényes László* kollegámnak sikerült a lapjában teljesen hiteles adatokat produkálnia „a meghajszolt emberről.“

Az újabb kártyaafférekkel általában nem foglalkozom, inkább a régi, feledésbe merült — de jórészt karakterisztikusabb eseteket próbálom majd fölidézni.

Ami a dualisztikus társaséletet illeti, nálunk a *Jockey Club*-ot ismerik leginkább, amelynek palotája az *Augustiner-Strasse*-n van. Tagjai az összes diplo-

maták és exkluzív mágnások. Vannak örökös megéves tagok; előbbieket a főurak, utóbbiak például a katonák, akik balotázs alá kerülnek, ha rezervába vonulnak.

Ebben a klubban folytak a legnagyobb kártyajátékok, itt vesztett *Potocki* gróf vagy három milliót, amikor *Goluchowsky* Agenor külügyminiszter gubicelt. A klubszabályok szerint egy táblára felírják azoknak neveit, akik éjjél után egy órán túl játszanak s a rendőrség onnan tudta meg a kártyalovagok nevét. Nagy botrány támadt, valamennyit becitálták s emlékezetes, hogy Szemere Miklóst és Péchy Andort kitiltották Ausztria területéről. A király ugyanis értesült a nagy hazárdjátékról és magához hívatta Trauttmansdorff herceget, aki lemondott az elnökségről és azóta nincs nagy jeu a Jockey Club-ban. Csak később derült ki, hogy az uralkodó haragja némileg céljátévesztett volt: azt hitte, hogy kedveltje, az osztrák Potocky járt pórrul, pedig hát a lengyel Potocky tette dúsabbá Szemereéket.

A kínos affér óta főképp a Ringre, a *Wiener Club*-ba járnak a nagy játékosok. Pletyka csak, hogy a pesti Nemzeti Kaszinóban is óriási jeu pusztít. Az utolsó nagy differencia akkor esett, amikor gróf *Sigrag* Antal nyolcszáz ezer koronát nyert *J. B.*-től. A vitézi kártya-torna után egy képviselő, akit Bécsben is jól ismernek és *Mann für Alles*-nek kereszteltek el, fölkereste *J. B.* nagybátyját, a milliomos kamarást, hogy közvetítse az egyezséget.

— Négyszáz ezer koronát fizetnék, — mondta az öreg ur, aki már többször mentőangyalként szerepelt.

A közbenjáró pedig elment Sigrayhoz és följajlott kétszáz ezret. De a gróf csak a teljes összeget akarta elfogadni. *J. B.* urat erre szanatóriumba vitték

és most — megtámadhatatlan nyolcezer korona apánásból . . .

A Wiener Club-ban mindennapos az ötven-száz ezer koronás differencia. Mostanában gróf Csekonics Gyula, Szemere Miklós, Péchy Andor, Losonczy Gyula és a nemrég befogadott báró Groedel csinálnak óriási kártya-partikat a zöld asztalnál. Vértelenül is impozáns csatákat vívnak Mauthner von Markhof sörgyárossal, Bob Mauthner milliomossal és Horace Landau ismert sportsman-nal.

Újabban sok magyar jár a *Wiener Cercle*-be is (Hartmann-féle ház, Gisellastrasse) s még nagyobb játék folyik az *Automobil-Club-ban* (Kärnthner-Ring). A Cercle-ben főképp azok a honfitársak otthonosak, akik Pesten a Hungária-klub tagjai: Kohner Jenő, Saczelláry György, Baruch Elemér, dr. Bisitz Gyula, stb. Itt csinált hatalmas vagyonnal fölerő „risszt“ Tarnóczy Vladimir honvédhuszár főhadnagy, akinek hires afférje támadt egy bécsi nagyvállalkozó és istállótulajdonos fiával. Azóta már vissza is adta a nyereségzőnt.

A Cercle most az egyetlen úri klub, amelybe aktív tiszteket nem vesznek föl. Mert hát az osztrák-magyar katonatisztnek szigorúan tilos, hogy ballotázs alá vesse magát, a Cercle-ben pedig senkit föl nem vesznek anélkül.

Az Auto-klubban egy ideig mélységes pauza volt. Hogy miért? Elég nagy port vert föl, amikor Kubas kapitány hamis játékkal vádolta Fritz Pollák von Parnegg milliomos gyárost, báró Groedel sógorát. Nyíltan a szemébe vágta, hogy az écartéban túlsűrűn vágja ki a királyokat: *vászonra zsugái*. Sokan kiléptek a klubból. Maga Pollák is, azután becsületsértési pört indított a katonatiszt ellen, de ezt a bíróság főimen-

tette. Pollák fölebbezett ugyan, de az új tárgyalás előtt nyilatkozattal intézték el az ügyet. Pollák két fitestvérevel együtt Párisba költözött, majd visszatért és tovább éli világát, — csak a klubba nem jár.

Sokkal csúnyább volt egy erdélyi gróf esete, akivel persze egyáltalán nem érintkeznek az említett magyar urak. A megtévedt gavallér raffináltan korrigálta szerencséjét: vonalakat, pontokat, vagy más jeleket rajzolt a kártya hátulsó lapjára *foszforral*. Az ilyen jelek a sötétben fénylenek, a lámpavilágnál azonban teljességgel láthatatlanok s csak az veheti észre, aki sötét szemüveggel fegyverzi föl magát. Száznyolcvanezer koronát nyert már az agyafűrt gróf, amikor rájöttek, hogy miért visel fekete pápaszemet. Most messzi idegenben él, akárcsak Babó Emil, akit az Országos Kaszinóban lepleztek le.

A korrekt nagyurak közül is nem egy tud hamisan játszani. Nem kultiválja, de az ismereteivel *biztosítja magát* a veszedelmek ellen. Edvárd király elsőrangú amatőr-sipista volt és a leghíresebb magyar kártyágavallér is tudója az összes fortélyoknak; személyesen ismerjük azt az ügyes taljánt, aki szép honoráriumért kioktatta . . .

De a tisztas utón nyert pénzen is gyakran átok ül. Gróf *Csákg* György egyetlen éjszakán ötszázezer koronát nyert *Nádasdíj* Tamástól, a Lovaregylet mai elnökétől. Félesztendő múlva jóformán egy fillérje se volt és szegényen, tragikus körülmények közt halt meg Amerikában a Nemzeti Színház egykori színésznőjének, *Boros* Ferikének pensiójában.

A tudományos testületek egy szokását a mágnások is uzoválják. Nemcsak a Magyar Tud. Akadémiának vannak levelező tagjai, hanem az előkelő kluboknak is. Az ilyen tagok egy-két hétre vendég-

jegyet kapnak, amely feljogosítja őket a kártyaszentélyekben való megjelenésre is. A pesti Nemzeti Kaszinóval például így „*korrespondát*” a bécsi Joekey-Club, vagy a párisi Cercle Royal.

Mint hasonló vendég járt a Wiener Club-ba *Saczellár*y Mihály országos képviselő, akinek nevezetes kártyaügye volt Pesten a bácskai nábob, *Dungyerszky* fiával. Saczellárnyak is méltányos egyezséget kínáltak, akár Sigraynak, de ő sem fogadta el, mire a bölcs nábob erélyesen kettévágta a gordiusi csomót: a fiát szanatóriumba küldte és a vitás összeget meg is toldva — jótékonycélra adományozta. Saczellár a Wiener Clubban sokat játszott, vesztett s rendes tag óhajtott lenni. Kétszer is ballotírozta magát. Egyszer állítólag nem volt elég tag jelen, másodszer pedig egy golyóval *több* volt, mint a hány szavazó jelen vala. Ezt különben nem tartották diszkvalifikálónak. Főképp azért, mivel a bécsi klubok meglehetősen áskálódnak egymás ellen s az egyik kör tagjait nem szívesen veszik föl a másikba.

A sok affér szülte meg pár hónappal ezelőtt a Canovagassén ama virágzó *Herren Club*-ot, amelyben egyáltalán nincs hazardjáték. De itt nem is sok magyar látható.

Ugyancsak kevés pesti fordul meg a *Residenz Club-ban* (a Seiler-Stätte sarkán), ahol kisebb árnyokban dühöng a játékszenvedelem. De ezt a klubokon kívül is nagyon kielégíthetik. Hires eldugott hely a *Páréival*-kávéház (Akademie-Strasse), ahol egy tisztesorú *uzsi* adja a bankot, főképp könnyűpénzű bookmakereknek. Az ősz üzletember vagy három milliót szerzett mágnásoknak adott kölcsönök zavarosában és így áldozhat a maga úri passziójára.

Tömérdék privát-házban is kártyáznak magya-

rok, ami keservesen jellemző, mert hisz épp elég kártyabarlang van Pésten, a bécsi políciá pedig nagyon szigorú és rögtön kiutasítja a rajtakapott idegeneket.

„Egy vitézi torna.“

Miután az egyes kártyatanyákat ismertettük, néhány afférről is részletesebben szólnunk kell. Elsősorban illik végre hiteles képet nyújtani a leghíresebb magyar pártiról, amelyet annyiféle bolondos verzió emleget. A legendás párviadal történetét olyan ember, aki „megbízható helyről“ értesült minden részletről, így meséli el:

— Az őszi lóversenyek utolsó napjai járták a budapesti gyöpon. A híres magyar úr, aki mint lóversenyjátékos is a legelső, szórakozottan sétált a nagytribün alatt. Félállbal már Bécsben érezte magát, ahol az „Arany bárány“ fogadóbeli lakásán jobban szeret mulatni, mint Budapesten. Régen elmúlt az az idő, amikor a snájdig fiatal gavallér egész vagyónát föl-tette lovára, amely a Szent István-versenyben futott. Amikor a mágnás-világ asszonyai és leányai reggeltől estig imádkoztak a jezsuita-templomban, hogy a híres magyar ur lova nyerje meg a versenyt. Mert ha nem nyeri meg a ló a versenyt . . . akkor nagy baj lett volna. S a ló hallgatott az asszonyok imájára.

Ebben a percben táviratot nyújtanak át neki. Fölbontja a sürgönyt és elolvassa tartalmát. Aztán csöndesen, alig észrevehetőleg elmosolyodik. A távirat tartalma ez volt:

„Gróf Potocky Párisból, az expresszvonattal Bécsbe utazott. B.“

A nevezetes játékost többé nem érdekelte a lovak futása és azért előintette inasát:

— Pali, az éjjeli vonattal Bécsbe megyünk. Legyen minden készen.

E helyen el kell mondanunk, hogy Potocky gróf, akiről szó volt a táviratban, egy régi lengyel família sarja. A családi vagyon meghaladja a százmillió forintot, amelyet Potocky gróf testvérbátyja, a majoreszko élvez. Természetesen Potocky gróf sem mondható egész szegény embernek. Bátyja bőségesen gondoskodik róla. Mindazonáltal nem mondható dúsgazdag embernek sem abban a társaságban, amelyben megfordulni szokott.

Potocky gróf annak az esztendőnek tavaszán a budapesti Nemzeti Kaszinóban egy éjszakán megjelent és a híres magyar úrral leült kártyázni. Rövid időn belül százezer forintot nyert a jeles magyar úrtól és erre minden indokolás nélkül abbahagyta a játékot. A híres magyar úr másnap kiegyenlítette veszteségét és várta, hogy majd reváns-sal kínálja meg őt Potocky gróf, mint az úri kaszinóban szokás. Potocky gróf azonban amúgy angolosan ellépett a százezer forinttal. Búcsú nélkül elutazott Budapestről. A kaszinó öreg urai a fejüket csóválták. De mert titokban örültek a híres magyar úr veszteségének, a lengyel gróf cselekedetét védelmezték:

— Fiatalember még. Huszonnégy éves sincs. Gyerekkor Potocky gróf. Majd benő a feje lágya.

A híres magyar úr nem szólt semmit. Mosolygott csöndesen.

— Majd megtanítom én ezt a lengyelt móresre! — mondta magában.

És a híres magyar úr útra kelt, hogy szembe nézen százezer forintjának és a lengyelnek.

Éjfélután volt, amikor a bécsi Jockey Club sárga szalonjában találkoztak. A híres magyar úr könnye-

dén bólintott a fejével, a lengyel megzavarodva mosolygott. Piros lett, szégyelte magát és sehogysem bírta kitalálni, hogyan terem előtte a magyar úr, amikor még Budapesten javában folynak az őszi versenyek. Néhány kínos perc múlt el. A magyar úr hidegen nézett a csillár lángjába, a lengyel kínosan feszengett. Körül a monarchia legelső gavallérai, akiknek a találkozás révén hirtelen eszükbe jutott a budapesti Kaszinó és a tavasz.

A lengyel megemberelte magát és megszólalt:

— Kamarás úr, ha parancsol revánsot, rendelkezésére állok.

Franciául szólt, mert tulajdonképpen csak lengyelül tudta magát helyesen kifejezni.

A sárga teremben a két ország első gavallérai megkönnyebbülve lélegzettek föl. Tehát mégis csak úr a lengyel! A Potocky gróf földije, az akkori külügyminiszter, aki azért haragudott a magyar úrra, mert az elődje alatt szolgált a diplomáciának, gyorsan ajánlkozott:

— Majd én fogok neked kibicelni, Potocky!

A magyar úr antik órájára nézett:

— Nem bánom tehát. Egy óra hosszaiig ráérek. De tovább nem.

Az úrak zajongva, izgatottan, nevetve, fejcsóválva és legfőképpen kíváncsian tolakodtak be a kártyaszobába, mint akár egy budapesti kávéházban szokás, ha két matador leül alsózni. W. herceg, a császár főlovászmestere összedörzsölte fonnyadt, öreg kezét.

—Végre egy egészséges játék! Az embert úgy is megöli az unalom.

Az urak két pártra szakadtak és buzdító szavakat mondogattak. A lengyelnek nagyobb pártja volt, mert

az mégis közelebb volt Ausztriához. És a külügyminiszter kibicelt mellette.

A francia kártyát fölnyitották. Az aransarkas királyok, ászok megvillantak a lámpafényben. A bankot a magyar úr adta a lengyel grófnak.

A lengyel gróf veszített. Egyre veszített.

A készpénze régen elfogyott. Írásra ment a játék. Százezer, kétszázezer, háromszázezer . . .

A kibicek visszafojtott lélegzettel ültek. A lengyel halotthalványan, révedezve nézett maga elé, ahogyan a regényírók ezt számtalanszor megírták.

— Ötszázezer. (A Jockey-Clubban manapság is csak forint járja.)

A magyar úr nyugodtan, hidegen osztja a kártyát. És arcizma sem mozdul. Inkább rosszkedvűnek látszik, mint vígnak.

— Hatszázezer.

A császár főlovászmestere, aki a játék elején elszundikál, ijedten mereszi vöröskarikás szemét a zöld asztalra. A kártyaszoba komornyikja titkon, sápadtan az izgalomtól álldogál a függöny mögött. A gázlángok megrezzenek a játékosok feje fölött. A magyar úr savanyú, fanyar mosolylyal veszi elő óráját:

— Az időm percek múlva lejár, — mondja unot-tan. — Parancsoljon a gróf, még öt percig ráérek.

— Nyolcszázezer.

Gróf Potocky fehéren, mint a papiros, ül a helyén, végső erőfeszítéssel összeszedi minden energiáját és rekedten kiáltja:

— Dupla, vagy semmi!

A magyar úr nyugodtan bólint a fejével, mintha a világon a legtermészetesebb dolgot hallaná. Mintha azt mondaná valaki: Jó napot! ... A külügyminisz-

ter elhárító mozdulattal emeli föl a kezét. A herceg rán-gatódzik az izgalomtól. A legkorrektebb, legmerevebb úrak is meghökkenve néztek az asztalra ... A magyar úr leosztja a kártyát. Egy figurát vesz és egy treff hetest . . . Gróf Potocky kezébe veszi a kártyát és ki-meredő szemmel nézi. Egyese van és négyese. Össze-sen ötje van ... A külügyminiszter megérinti Potocky gróf vállát ... A lengyel öntudatlanul mormogja:

— Nem kérek!

A magyar úr ásít egyet és felborítja a kártyáját. Hétje van a lengyel ötjével szemben . . .

A közelálló urak megdermedve állnak egy másod-percig, aztán szinte egyszerre kiáltanak:

— A következő kártyát lássuk. A következőt! . .

A magyar úr fáradtan mosolyog és eleget tesz a kívánságnak. Felborítja a következő kártyát. Az né-gyes volt. Kilence: verhetetlen pointje lett volna a len-gyel grófnak, ha nem áll meg ötre. Mert kártyát kérni joga lett volna.

Az általános izgalomban a híres magyar úr kö-zömbös, fáradt arccal feláll helyéről és bejegyzí könyvecskéjébe a játék eredményét. Egymillió hat-százezer forint készpénzt írt be. A vesztes úgy ült a he-lyén, mint aki már túlesett azon a bizonyos pisztolylö-vésen. Fehér, mint a halott. Csak a fekete lyuk hiány-zik a halántékáról. Honnan vegyen ő egymillióhat-százezer forintot?

A külügyminiszter ekkorára rendbe hozta gyűrött frakkját és halkán így szólt a félhalott grófhhoz:

— A bátyádnál majd közbenjárók, hogy rendezze a dolgot. Nehogy valami bolondságot csinálj!

A híres magyar úr csöndesen elbúcsúzott a társa-ságtól. Semmi nyoma nem látszott rajta az előbbeni játéknak. Csak a gallérja volt izzadt, gyűrött.

Három hónap múlva bankjában volt a pénz . . . Mesélik, hogy a játékban része volt Péchy Andornak is, aztán még sok furcsaságot mesélnek, de hát minderre nincs konkrét bizonyíték, — csak az a tény, hogy a lengyel gróf sok pénzt „leadott“ a magyar úrnak.

Ez a magyar úr Szemere Miklós volt, aki azóta is meg tudta tartani „pozícióját.“ Akadt ugyan nem egy peches túrfszezonja, 1911. tavaszán is roppant összeget vesztett főképp Angliában, — de ugyanakkor pl. Csekonics gróftól kétszázezer koronát nyert egyetlen féléjszakán s később a túrfon is „regresszálta“ magát.

Turf és kártya.

Amikor a játékszenvedelmet emlegetjük, nemcsak a kártyáról, de a lóversenyről is beszélünk kell. Épp a turfjáték szenvedelme az, amely ugyanegy „mezőnyre“ csődíti a hitbizományost és bankbizományost, a borotva bajnokát és a konyha tündérét, hihetetlenül óriási érdekkört fog át s ebben a világban legendák teremnek, megíratlan regények születnek turfkirályokról, Goertz-triéderes hősnőkről, nagy küzdelmekről, amelyek szédítő gyorsasággal dőlnek el a fehér slartszalagtól a bírói célkarikáig. A vitézi históriákat pedig nőttön növeszti a jámbor nép fantáziája és tarkálló mesevirágokat is termel. Ezeknek a Kriza Jánosa még nem jött el, bár — hogy illőn szóljunk — még a Homérosza sem látszik megszületve lenni. Legalább egy riporter lant húrjai ajzódjanak föl, föl tehát . . .

A kilenc- és többágú koronák gazdáai közt is akad self made man. Ilyen kivételes férfiú, akit szinte áhítattal emlegetnek a sportsmanek, *Péchy Andor*. Valamikor egyszerű ügyvédbojtár volt egy régiszabású, kedves magyar úrnál: *Füzesséry Géza*, a „csizmás fis-

kális“ irodájában. És vannak még profán alakok, akik azt merészük állítani, hogy látták Péchy Andort anno X. a Ferenci-kávéházban . . . hajnalig kibicelni egy-egy forintért, vagy Harkai kávésnak, a „Korona“ gazdájának száz pikkolóval tartozni. Sőt egy tolakodó firma évekkkel később jópárszor megvárta Péchy-t a Nemzeti Kaszinó előtt, hogy a memóriáját ilyenformán frissítse föl:

— Szervusz Andor, add meg a húsz forintomat..

Dehát mindez csak ködbevesző legenda s nem szabad elhinnünk. Hiszen amikor Harkai kávésnak Karlsbadban találkozott vele és ráköszönt, az előkelő férfiú így intette le:

— Sie irren sich . . .

Annyi tény, hogy Péchy elvégezte egyetemi tanulmányait és ügyvédi irodát nyitott a Teréz-köruton, egy rendezetlen felekezetű kollégával. Aztán örökölt vagy negyvenezer koronát és egyszerre föltűnt a bécsi Jockey-Clubban, mint vendég. Utóbb rendes taggá lett, ami császári és királyi kamarás létére nem ütközhetett akadályba. Deli ifjú volt s irigykedve emlegették, hogy diszkrét barátjává tette egy közismert hercegnő, akinek nevét máig híressé tette ez a mondása: — A Heugasse mögött kezdődik Ázsia! (A Heugasse a pályaudvarhoz vezet, ahonnan Magyarországra indulnak a vonatok) . . .

Hogyan szerezte Péchy a vagyonát? A túrfmitológia szerint megismerkedett a Jockey-Clubban egy pénzistennel, Rothschild Nátánnal, aki roppantul szerette — persze nagyban — a tartli-játékot. Leültek a zöld asztalkához s az első napon elnyerte a Péchy egész vagyonát.

— Ejnye, ejnye, — szólt valaki a milliomosnak, ezt a szegény magyart teljesen ruináltad.

A hazárd magyar, aki merészen va banque-ot játszott, Rothschildnak megtetszett és protegálni kezdte, hogy játszhasson a börzén, hitelt nyitott a bankjában és állítólag innen való a Péchy-vagyon eredete.

Más verzió szerint: miután Rothschild tényleg elnyerte az örökölt pénzt, tippeket adott neki Péchy a túrfra, de ezek nem váltak be.

— Most majd tőlem kap tippeket — mondta volna a pénzarisztokrata, s adott a börzére, ahol persze jobban beváltak. Ám ez is csak *on dit* s leginkább plauzibilis az utolsó verzió, amely szerint kitartó és Önálló munkával szereztetett a Péchy-vagyon. Legtöbbbet jövedelmezett a nagy *Tokió*, amelyet Wahrmann Richarddal együtt vásárolt meg Frohnertől, a pesti Continentál-szálló egykori tulajdonosától. Hősregék, époszok születének a Matchless-szövetségről és főtélevérjéről, az utolérhetetlen Tokió-ról, amely egy évben minden nagy versenyben győzött és százezreket hozott. Aztán jött a kis Ignác, amely váratlanul leverte Tokiót. Kevés ilyen botrány támadt még a csömöri-uti gyöpön. A nép majdnem örjögött. Súlyos vádak hangzottak el, amelyek szerint becsapták a közönséget s Péchy hatalmas összegeket vágott zsebre. Sajat szövetségese, Wahrmann azonban a tönk szélére jutott ezzel a kinos futammal.

Ám ne higyjünk a fölzaklatott kedélyek inszinuációjának. A méltóságos kamarás úr mindig ragaszkodott a szabályokhoz és korrekt része volt abban a milliós nyereségben is, amely a Potocki-féle híres kártyajáték után dúsítá hazánkat. Mesélik, hogy legnagyobb nyereségét egy angol bankban helyezte el s megtámadhatatlan évjáradékot csinált belőle . . .

Valóban kellemetlen afférje csak egyszer támadt Péchynek. Négy évvel ezelőtt Karlsbadban együtt látta

Bourbon herceget B. Györggyel, akiről a milliomos királyi sarjnak olyasfélét mondott, hogy csak a római pápa kártyázhatik vele, mert őszentsége tudvalevőleg — csalhatatlan. Péchy aztán egy társaságban az előkelő Pupp-nál ebédelt s ott B. György egy keztyűt dobott az arcába. Kardpárbajt vívtak és Péchy megsérült az arcán. Azóta fölülkerekedett Péchy, mert B. Györgyöt nemrég *defaulter*-ré nyilvánították és kitiltották a turfról.

Miért, miért nem, — való igaz, hogy Péchyt nem szeretik a mágnások. Nem tagja a Lovaregyesületnek, az arisztokraták közül — micsoda gögös fajzat — alig páran barátkoznak vele s például gróf Batthyány Elemér így szólítja meg:

— Kérem, ügyvéd úr . . .

Főképp az osztrák arisztokratákkal van jóban, akik nem tudják, hogy valaha sommás kereseteket írkáit. Pestre csak olyankor jön, ha lóverseny van. De nagy szerepet visz a Riviérán, ahol előkelő internacionális társaság játszik óriási összegű pártikat a Mediterraine-klubban. Comte Pecci-nek nevezik ott s a néhai XIII. Leó pápa (családi nevén: Comte Pecci Joachim) unokaöcscsének tartják. Annak ismeri hires barátja: Poljakow, az egyetlen zsidó nemes Oroszországban, a párisi Porges és apósuk, Leon Brodszky, a muzska multi-milliomos. Grófnak szólítják, amikor — nevezetes fekete gyöngyével a plasztronjában — megjelenik a bécsi Canovagasse 5. száma alatt, vagy a baden-badeni Hotel Stefániában is. Csak a pesti Kosuth Lajos-utcában nem tudta elérni, hogy grófnak szólítsák. Dr. Péchy most Horace Landau-val közös versenyistállót tart fönn. A legimádottabb nő, Fortuna asszonyság kezd mostanság elfordulni tőle, de ez nem látszik meg föltűnően rózsás arcán. S légből kapott

koholmányak minősítendő az a hír, hogy letörőben van.

Egy játékos, aki vesz.

Péchy Andornak szinte pendant-ja *Wahrmann* Richard, ez a kiváló talentumú, csudáséletű, letört gavallér. Tanulmányait kitűnően végezte s igazán fényes karriért jósoltak neki. Jó ideig Angliában élt — mint a bátyja is — rendkívül előkelő társaságokban. De a pénzt sose tudta megbecsülni s az apjától örökölt milliókat impozáns gyorsasággal költötte el.

Roppant összegű váltókat írt alá barátainak, senkitől meg nem tagadta a kölcsönt, de később — a szomorú napokban — hasztalanul várt revánusra.

Több híres afférjét emlegették sokáig. Huszonnyolc nagy párbaja közül az első az volt, amelyet 1888 tavaszán gróf *Széchenyi* Andorral vívott. Huszárönkéntes korában, az Akadémia-kávéházban veszett össze a mágnással. A kártya-affért pisztoly-párbajjal intézték el s *Wahrmann* föbelötte ellenfelét.

Sokkal érdekesebb afférje volt az, amely az écskai kastélyban történt s ennek külön pikantériája, hogy része volt benne Bourbon Jaime királyi hercegnek, aki most a párbajellenes mozgalom legmarkánsabb apostola. Kilenc éve történt, hogy gróf *Harnoncoúrt* Félix, a „trónörökös barátja“ kastélyában négy ur tarokkozott s eközben *Wahrmann* dr. *Messinger* körörvost megsértette. A provokálásra pedig így felelt:

— Eddigi tizennyolc párbajom tán fölment a gyávaság gyanúja alól és megengedi, hogy angol szokás szerint ne párbajjal intézzem el az ügyet. Minden kifejezést, amelyet egy gentleman sértőnek vélhet, visszavonok, de a *truth* szót nem ... és a doktor mehet azért a bírósághoz.

A szekundánsok megelégedtek egy ilyen értelmű

levéllel, de a gróf és a herceg — akiknek rosszul fordították le az epistolát — sértő célzásokat tettek; Wahrmann aztán kijelentette, hogy ő úgy nyilatkozott, mint főntebb reprodukáltak és aki ebben kételkedik, *gazember*. Ez dühbe hozta gróf Harnoncourtot és fenyegető mozdulatot tett, amire Wahrmann elővette töltetlen revolverét és rászögezte a mágnásra. Harnoncoúrt megijedt, lármát csapott, összefutott a cselédség s a gróf elküldött *Dániel* Ferenc főszolgabíróért is, hogy elfogassa Wahrmann-t. A botrány azonban mégis hatósági erőszak nélkül múlt el. Wahrmann sértő levelet írt a hercegnek, a grófnak és a két segédnek is, akik közül csak az utóbbi három állott ki viadalra és valamennyi megsérült a kardpárbajban . . .

A tékozló és nyugtalan vérű ember, akinél elegánsabb gavallért az epsomi derby nagytribünje körül se tudtak fölfedezni, pár éve teljesen tönkrement. Amíg Ernő fivére Párisban lett öngyilkossá, ő Londonban kereste a halált. Öt napig feküdt eszméletlenül, amíg végre az ellenszerek hatni kezdtek. A kórházban letartóztatták, mert a szigorú angol törvény szerint börtön vár az öngyilkosjelöltre. Éjjel-nappal detektív őrködött az ágyánál. Szerencséje volt, hogy egykori trénerének, az öreg *Reeves*-nek a veje kezelte a betegágyon s az ismerős doktor kezességére szabadonbocsátották.

Visszatért Bécsbe, ahol egyre rosszabbul ment a dolga.

Amikor elérvezték mindenét, a Jockey-Clubban — amelynek rendes tagja volt — gyűjtést rendeztek s negyvenezer koronát adtak össze. Tudták, hogy semmiféle ajándékot nem fogad el és „megváltás“ címén juttatták hozzá a pénzt.

Wahrmann ugyanis, mint a világ egyik legkitűnőbb lövője, többször vadászott Afrikában, Norvégiá-

ban, Újfoundlandban és páratlan gyűjteményét a kotingbrunni Rennvereinnek ajándékozta. A Rennverein később beléolvadt a Jockey-Clubba s az óriási értékű vadászgyűjtemény a bécsi kör tulajdonába ment át, ahol most is sokan megcsodálják a zebrabőrből készült pamlagokat és az exotikus trófeák nagy tömegét.

Néhány évvel ezelőtt *Schratt* Katalin nyugalmazott színésznő, akinek udvari összeköttetéseit oly gyakran — bár sose elég diszkrécióval — emlegetik, Budapesten járt és innen automobilon sietett ki a tóalmási kastélyba, Wahrmann René úrnőhöz. Azért ment, hogy apanázst eszközöljön ki a Richárd számára, ami persze sikerült is, de a szimpla életmódot nem ismerő világfi utóbb egyszerűen eladta az apanázst. Tavaly már nagyon „lecsúszott“ a néhai velszi herceg legkomolyabb divatriválisa: a Grand Hotelben nem tudott fizetni az az úr, aki valaha állandóan angol komornyikkal utazott és a taylornál egyszerre — ötven öltönyt szokott megrendelni. Aztán főlragyogolt még egyszer a csillaga, nagyobb összeghez jutott, mindent kifizetett és útrakelt — Montekarlóba. A milliókat elvehette a sors, — a reményt el nem rabolhatta. De a legendák letört hőse nem kapta vissza a „régifényét“ a rouge et noir ördögmalmában . . .

Az utolsó hír, ami róla érkezett, Amerikába való kivándorlását jelentette, ő felsége állítólag visszaemlékezett az érdemekre, amelyeket Wahrmann Móric szerzett a politikában, amikor is nem egy bonyodalmas pénzügyi problémát oldott meg a delegációban — a közös költségvetés javára. Miután az uralkodó értesült Wahrmann Richárd szomorú sorsáról, utasította házipénztára főintézőjét, hogy a végleg letört gavallér adósságait rendezze és utalványozzon évjáradé-

kot — ha örökre elhagyja Európát. És Wahrmann Richárd ki is vándorolt.

De vájjon ki frissíthette föl a királyi memóriát?

Az öngyilkos hazardőr.

A turf és kártya volt élete-halála *Jakabffy* Tódornak is, aki 1895. augusztusában agyonlőtte magát. Híres gentrycsalád sarja volt. Arad- és Csanádmegyében kiváló szerepet vittek hozzátartozói a közéletben; az apja első virilistája volt a megyének. Négy hatalmas birtokukon hét testvér osztozkodott; Tódornak jutott Kupa, körülbelül kétszázezer korona értékben.

Budapestre 1890-ben költözött. Csakhamar fölűnt a turfon és a kártya-asztal mellett. Mesés szerencséje volt és rövid idő alatt nagyon gazdag emberré lett, százazreket nyert a családi vagyonhoz, — de megtartani nem tudta. A passziói tömérdek pénzt nyeltek el és a mellett kölcsönök címén óriási összegeket vittek el tőle. Jószívű volt, mint a legtöbb könnyelmű ember és sohasem tagadta meg a kölcsönöket azoktól, kik hozzáfordultak. Annál keservesebben csalódott utóbb egyes barátaiban.

A turfon eleinte csak afféle kibic-szerepet játszott Péchy Andor körül, de azután versenyistállót nyitott vele és Üchtritz Zsigmonddal. (Ez a híres Matchless-szövetség.) Addig nem volt valami nagy istállója, még olyan sem, mint egy harmadrangú sportsman-nek, de azért mindig az elsők között szerepelt azoknak a sorában, akik a fogadók előtt számítanak. Nem tehetett egy lépést a lóversenyen, hogy egész tömege a fogadóknak ilyen megjegyzésekkel ne követte volna:

— Ni-ni, Jakabffy a bukihoz megy!

— Vájjon mire fogad?

— Tízezer forintot tett?

— Nagy plunge készül! ... Vigyázat, mázsolva!

És folyton követték számosan. Persze, nem csupán magáért fogadott. Mindenki őt tekintette a Péchy-Uchtritz-szövetség képviselőjének is a bookmakerek előtt, akiknek valóságos réme volt. A szerencse-csillagának legnagyobb ragyogása összeesik az 1893. évi nagy turfcsalásokkal és ezért nem ritkán hangzott el a túrfon ilyenféle megjegyzés:

— Ez nem lehet mind szerencse!

Hogy csakugyan mind szerencse volt-e vagy nem, az nem derült ki és — mint később a Planner-féle doping-afférnél — elaludtak a botrányok azzal, hogy egy csapat zsokét eltiltottak a lovaglástól és egy csapat pincért kitiltottak a lóversenyről. Annyi tény, hogy a turfcsalások idején óriási összegeket nyert és gyakran a legképtelenebb lovakon, amelyeknek győzelmeiről saját gazdáiknak sem volt fogalmuk.

A legnagyobb „rissz“-t akkor csinálta, amikor Üchtritz báró Achilles II-je megnyerte az osztrák derbyt. Achillest mindenki közepes lónak hitte és az istálló egyáltalában nem akarta kiábrándítani ebből a hitből a fogadókat, akik más telivéreket favorizáltak. Achilles pedig nagyon könnyen megnyerte a derbyt és a totalizator fizetett a győzelmére nem kevesebbet, mint 5 forintért 228-at, vagyis a világnak még nem volt talán soha olyan *derby*-je, amely hasonló meglepetést keltett volna. Jakabffy volt az egyetlen, aki a totalizátornál tett s ötszáz forintjáért huszonkétezerkétszáznyolcvan forintot kapott.

A kis köpcös emberke alig bírt elmozdulni a pénztártól, a rengeteg bankótömeg úgy megtöltötte minden ruháját, mert csupa ötvenesben és főképp tízesben fizették ki. Pedig ez csak az a pénz volt, amit a tota-

lizatőrön nyert. Érdekes, hogy az ötszáz forintot Carola Cecilia orfeuménekesnőnek tette s az egész nyereséget át is adta neki.

A bookmakerek közül Walpoole és Müller Jakabffy miatt maradtak el Budapestről, annyira rúinálta őket.

1893-ban Jakabffy a Péchy-féle társaságból kivált és helyét a szintén tragikus sorsú Wahrmann Richárd foglalta el.

Ez volt a vég kezdete. A nyereségeket óriási veszteségek váltották föl. Jakabffy lassan eladta lovait, majd a birtokait. Aztán Monakóban próbált szerencsét, de hiába. 1894-ben a börzén is veszíteni kezdett, egyetlen napon kilencvennyolcezer forintja úszott el. Ekkor segítséget kért a gazdag rokonaitól, de tagadó választ kapott és egyéb segélyforrásai is kezdtek kiapadni. Szorultságában *Andrássy Géza* gróf segítette meg, aki két — egyenkint harmincezer forintos — váltóját is zsirálta. Jakabffy biztosra vette, hogy visszafizeti; hire kelt, hogy eljegyezte *Kodolics* tábornok dúsgazdag özvegyét, aki több millióval rendelkezett. Az elegáns özvegy egy francia cointe-hoz ment feleségül. Ha ez a házasság megtörténik, akkor Jakabffy Tódor ma is nagy versenyistállóinak lehetne a tulajdonosa.

Jakabffy afférjének kiinduló pontja csak egy kósza hír volt, amely arról szólt, hogy adósságainak hátrahagyásával Amerikába szökött. Ez a hír eljutott a zsíróval érdekelt *Andrássy* fülébe, aki a kaszinóban elmesélte *Rohonczy* Gedeonnak; *Rohonczy* elítélő nyilatkozatot tett Jakabffyról, amit viszont *Batthyány Elemér* gróf viszmondott Jakabffynak. Ez provokálta *Rohonczyt*, aki nem akart megverekedni és egész adathalmazt nyújtott át *Andrássy Gyula* grófnak.

Becsületbírótság elé került az ügy. Rohonczy fővádja egy szimpla piquet-pártira nyúlik vissza, amelylyel pár ezer forintot nyert *Springer* Alfréd bárótól és ez megígérte, hogy a veszteséget huszonnégy óra alatt megküldi Bécsből. Springer tényleg Bécsbe utazott és ott találkozott J. akabffyval, akinek odaadta a veszített összeget, hogy Rohonczynak vigye el. Jakabffy másnap találkozott Rohonczyval, akinek azt mondta, hogy Springertől ugyan átvette a pénzt, de neki valami leszámítolni valója lévén a báróval, kérte Rohonczyt, legyen türelemmel. Rohonczy már akkor megnehezített rá és figyelemmel kísérte ezentúl minden tettét.

Igyekeztek Jakabffyra rábizonyítani, hogy kasszinói szolgálótól, pincérektől és más alsóbbrendű alkalmazottaktól vett igénybe kölcsönöket, de később megcáfolták, hogy ezt a vádat tették volna Jakabffy ellen. A becsületbírótság ülésére azonban meghívtak Bécsből egy Reicher nevű dúsgazdag embert, aki az egész arisztokráciával összeköttetésben volt és ő eskomptálta Jakabffynak az Andrássy-féle váltókat. (Azóta már tönkrement ez a Reicher is, óriási passzívával csődbe került és csalás miatt nemrég ítélték el hosszabb fogházbüntetésre.) A becsületbírótság ítéletében tulajdonképpen nem diszkvalifikálta Jakabffyt és nem bocsátkozott egyéniségének, eljárásának bírálatába, hanem szorosán csak arra a kérdésre válaszolt, amelyet Rohonczy segédei a bírótság elé vittek és amely szószerint így hangzik:

— Tartozik-e Rohonczy Gedeon úr a jelen esetben elégtételt adni Jakabffy Tódor úrnak, — igen, vagy nem?

Jakabffy Keglevich Istvánt és Szemere Miklóst bízta meg a képviseletével, Rohonczy képviselői Tisza István és Miklós Ödön voltak. A négy bíró pedig Ká-

rolyi Tibor grófot választotta elnökké. Ketten Jakobffy mellett, ketten ellene szavaztak, úgy, hogy a marasztaló ítélet döntő-szavazata Károlyi Tibor grófé volt. Hajnali öt óráig tartott a tárgyalás, amelynek eredményét szemközt, a Szép-utca sarkán volt régi Cammon-kávéházban várta Jakobffy. Akkor megjelent Keglevich István gróf és Szemere Miklós, akiktől Jakobffy az eredmény felől tudakozódott. Az urak féloldalt fordulva szóltak:

— Üchtritz ott vár a kaszinó kapujában, majd ő elmond mindent, — és kezet sem fogva vele, elsiettek.

Jakobffy izgatottan rohant a kaszinóhoz, ahol megtudta a lesújtó eredményt. Üchtritz akkor tízezer forintot tartott a kezében és föl kínálta Jakobffynak, hogy Amerikába mehessen. Jakobffy nem fogadta el a pénzzel megspékelt baráti jótanácsot. Hazament Szentkirályi-utcai lakására és megírta a következő levelet ügyvédjéhez, Czukor Sámuel dr.-hoz:

— Kedves ügyvéd úr! A becsületbíróság diszkvalifikált, becstelennül élni nem kívánok. Midőn e sorokat vette, már megszűntem szenvedni. Éljen boldogul! Köszönöm szíves odaadását. Igen sajnálom Andrassy Géza grófot, hogy magát ily dologhoz odaadta. Jó és nemeslelkű ember, de gyöngé volt. Kérem az igazat megmondani, hogy tudják meg. Isten önnel, szerencsétlen híve: *Jakobffy* Tódor.

Azután a szalonban föbelőtte magát és rögtön meghalt. Kiszállították a morgue-be, ahol a délelőtti folyamán megjelent Rohonczy Gida is és amikor a holttestet meglátta, így szólt:

— Ha tudtam volna, hogy csak ennyi becsületérzés is van benne, — másképp történt volna minden.

Az elhunyt zsebében húsz krajcárt találtak. Eny-

nyit hagyott hátra az az ember, aki egyetlen lovon, a Dornröschen-en háromszázezer koronát nyert a Szent-István-díjban.

Az ügyvédje később igazolta, hogy Jakabffynak eszeágában sem volt Amerikába szökni és Andrássy grófnak, valamint másnak is talán rövid időn belül mindent visszafizethetett volna, ha időt engednek számára. De nem engedtek.

Emil, te csalsz!

Egy esztendő sem múlt el Jakabffy öngyilkossága után, amikor újabb nagy szenzáció kezdte foglalkoztatni a nyilvánosságot. Ennek a főszereplője a hamiskártyás képviselő: *Babó* Emil dr. volt.

Mint fiatal ügyvéd ritka népszerűsége tudott szert tenni a szegedi tanyákon a koromfekete hajú, hatásosan öblöshangú, szálas legény. Óriási többséggel választották meg képviselővé és a nép fanatikus csodálattal csüngött rajta. Budapesten gyorsan szerepre jutott a függetlenségi pártban, ahol nagybecsülték a „snejdig“ fiatal honatyát. De csak rövid ideig izgatta a politikai ambíció, az Országos Kaszinóban csakhamar szenvedelmes kártyás lett belőle és attól fogva még a Házba is ritkán járt el.

A híres kártya-affér ferblizés közben játszódott le. Babón kívül *Kosztka* Emil dr. főtörzsorvos és a szerencsétlen sorsú *Hirsch* Sándor vett részt. Egyszerre csak megragadta *Kosztka* a *Babó* kezét és rákiáltott:

— Emil, te csalsz!

A leleplezett ember halálsápadtan könyörögni kezdett, hogy kegyelmezzenek meg neki és anyjára való hivatkozással fogadkozott, hogy mindent megtesz, amit csak kívánnak tőle. A partnerek a kaszinó érdekében hajlottak is a könyörgésre és megígérték, hogy titokban tartják a dolgot, ha kilép az Országos

Kaszinóból és a Park-Klubból. Babó kezét csókolt nekik, eget-földet ígért és ezzel rendbe jött egyelőre a dolog.

A partnerek titokban tartották az esetet és a hamiskártyás honatya az maradt a társaságban, ami addig volt: tiszta, becsületes ember. Be is lett volna fejezve így az átférje és senkinek eszébe nem jutott volna őt hamiskártyázással vádolni, — ha véletlenül közbe nem jön egy másik kínos eset. Leleplezték *Dániel* József földbirtokost. Ez volt — a Babó veszte.

Partnerei közül Kosztka dr. véletlenül az új aférfben is szerepet vitt és akik mind a két esetről tudtak, szemrehányást tettek neki, hogy az egyik bűnöst futni engedte, míg a másikkal szemben nagyon is élt a megtorlás jogával. Valahogyan így tudódott ki a dolog. A szegedi polgárság Babót március 20-án megbízta azzal, hogy a kerület nevében tegyen koszorú Kossuth Lajos sírjára. De Babó, ki már akkor állandó remegésben élt, Bécsbe utazott, hogy a nyilvános szereplést elkerülje és onnan küldött táviratot a budapesti függetlenségi és negyvennyolcas körnek, hogy koszorúzza meg helyette a Kossuth sírját. Azután megszökött.

Sokféle kalandos hír érkezett később róla, meséltek, hogy öngyilkossá lett, de még ezután levél érkezett tőle messziről, Kínából. . . majd bizonytalan híradás érkezett, hogy farmer lett belőle és lassankint egészen a feledés ködébe merült a megtévedt ember alakja.

Érdekes, hogy Babón kívül még többen alkalmazták az ő sipista-módszerét. Ki is pattant azután, hogy Babó nemcsak a fényes ezüst cigarettatárcája felett osztva csal a kártyázásnál, hanem maga a har-

minckétlevelű biblia is akaratlan cinkostársává szegődött.

Kiderült ugyanis, hogy a ferblihez és huszonegyeshez használt úgynevezett svájci kártya, amelyet egy budapesti kártyagyár ad el, már a gyárban *jegyesen* készül és a gyakorlott kártyás egy kis figyelemmel valamennyit fölismerheti a hátáról. Hogy a kártyák jegyesek, az nem a gyár jóhiszeműségén, hanem a gyártmány primitív voltán múlik. Például a *király* hátsó lapja apró arabeszkekkel van tele, amely köré úgy függőleges, mint merőleges irányban kis félholdak vannak rajzolva. Minden kártya hátsó lapján megformálódik egy nagy szabályos *E* betű *p* lap rajzának figuráiból, amely egy félhorddal kezdődik és végződik. Ha tehát a kártya hátán az *E* betű olyan félhorddal kezdődik, amely felülről a második sorban van elhelyezve és az véletlenül vörös, akkor minden olyan kártya, amelynek a hátlapján az *E* evvel a félhorddal kezdődik, vörös. Minden színnek megvan a sajátága, úgy, hogy a gyárban az egyszínű kártyát egyszerre vágják le. Ilyenformán nem is túlnehéz vele hamisan játszani.

Ez a leleplezés óriási ribilliót keltett és a gyár rögtön megszüntette a készítésnek ezt a módját. Jellemző azonban, hogy élelmes sipisták nagy tömeg kártyacsomóval fölszerelve utaztak külföldre, ahol tömérdek sikerült csalást is hajtottak végre. Akkor tetek szert internacionális hírre a magyar kártyások.

A nagy leleplező.

Külön is említést kell tennünk *Kosztka* Emilről. A nagy erkölcsbíró és leleplező tipikus alakja volt a nyolcvanas és kilencvenes évek aranyifjúságának, amely sokat mulatott, krakélereskedett, párbajozott.

Öreg urak egytől-egyig igazolhatják, hogy a krakélerőség aranykora virágzott akkor. Holmi párbajjelenes ligáról beszélni se lehetett abban az időben.

A lovagias ifjak közt nagy tekintélye volt Kosztkának, aki halálos párbaj hőségé is avanszált, de később nem szívesen beszélt a fátumos viadalról. Egy szerencsétlen asszony, az ellenfél hozzátartozója, akinek elmondták, hogy Kosztka dr. hogyan provokálta a duellumot, így átkozta meg:

— Rothadjon el a szája, az a gonosz, amelyiken a sértést kiadta! Haljon meg attól, aki a legrosszabb: a maga kezétől. Ha van Isten: így lesz!

Kosztka, mint minden vérbeli kártyás, babonás ember volt és pár hónappal ezelőtt kesernyés mosollyal így szólt az egyik ismerősehez:

— Mégis csak beteljesedik rajtam, amivel egy asszony megátkozott. Tudtam ... Itt a *szájrák* és mihelyt roncsolni kezd, a magam kezével végzek, nem bízom a professzorokra.

A jóismerős megmondta, hogy Kosztka legfőlebb három hónapig fog élni s úgy is történt. Sorra jöttek a hírek: Bécsben kihúzatta már a fogait... eladta a szép lovait, híres puskáit . . . csak egy hatalmas revolvert tart otthon a Kaplony-utca 7. száma alatt s kijelentette:

— Mihelyt a fájdalmak rámszakadnak, ezzel puffantom föbe magamat. . .

A végzetes affér áldozata *Tamássy* miniszteri tisztviselő volt. A Cammon-ban kártyáztak és Tamássy öt forinttal adós maradt. Pár nap múlva Kosztka éles hangon figyelmeztette a „becsületbeli kötelezettségére“, mire Tamássy azt a súlyos mentséget hangoztatta, hogy a felesége betegágyban fekszik s nem csoda, hogy egyébre nem gondolt. Kosztka talán kifogásnak vélte

a mentséget és túrhetetlen kifejezést vágott a hivatalnok szemébe, sőt inzultálta tetteleg is. Aztán párbajoztak és Kosztká a Rákos mezején lelőtte Tamássyt.

A hivatalnok felesége tényleg betegen feküdt otthon és a borzasztó hírre meghalt, nagy fájdalommal szült gyermekével együtt.

Kosztká Emilnek egy híján negyven párbaja volt. Néha ő is megjárta egy kicsit, amint a Báthory-kávéházban is történt. Amikor oda beállított, sértő megjegyzést tett *Kiss Aladár* huszárezredesre, aki pezsgős üveggel főbevágta. Kiss ezután újra főbevágta — a kardjával. Persze a párbajnál. Egyébként jeles vívó s még kiválóbb pisztolylövő volt Kosztká dr. És hidegvérrel vívta meg a kártyacsatákat is. Sokat nyert. Nagylábon élhetett azért is, mivel dúsan honorálták főúri barátai, akiknek kegyelt és valóban jó orvos volt — diszkrét természetű betegségeknel. Ilyenféle prakszisa sok munkát adott neki.

Csak magát nem tudta kikúrálni. Úgy pusztult el, amint Tamássyné kívánta!

A magyar Szvengáli.

Él Budapesten egy idősebb korú úriember, akit már régóta a *magyar Szvengáli* néven emlegetnek. Szvengálinak hívják nemcsak a jellegzetes szakála és szűrös, átható tekintete, de a kalandos és romantikus múltja miatt is. A magyar Szvengáli — eredeti nevét nem árulhatjuk el — ma csendes ember ugyan, de valamikor egyike volt Európának legnagyobb és leghíresebb kártyásainak.

A pszeudonimos ember apja tisztartóskodott *Andrássy György* gróf kétegyházi birtokán s egyszerű polgári nevet viselt, amelyet csak a talentumos fiú változtatott nemesi hangzásúvá azáltal, hogy egy ipszilont biggyesztette a végére. Fundamentum volt: az apja

meggazdagodott, nagybérlové lett; Hevesben már négyezer holdas bérleten gazdálkodott. Fiát úri módon neveltette, de csak az ő halála után — a nyolcvanas évek elején — kezdett a fővárosban szerepelni. Eleinte kevés hozzáértéssel, de annyi kedvvel és buzgalommal kártyázott, hogy feltűnt és a Nemzeti Kaszinó egyik tagja azt mondta:

— Jó volna a fiatal Szvengálit beengedni.

Úgy is történt. Szvengáli tagja lett a Nemzeti Kaszinónak, ahol nagyban, de annál ügyetlenebbül játszott. Körülbelül egy év alatt a tönk szélére jutott.

Utolsó nagy kártya-partijában, amelyet a Nemzeti Kaszinóban játszott, Rohonczy Gidának adósa maradt hatvanezer forinttal. Szvengáli nem tudta megadni a pénzt, csak azért nem, mert birtokos ember létére télen nem adhatta el a birtokát, se a birtokról várható termést. Ellenben felajánlotta, hogy a tartozást bekebelezted a birtokra. Rohonczy aztán határidőt tűzött ki, amely alatt Szvengáli tartozott volna a hatvanezer forintot kifizetni. Végül ki is fizette, de nem a pontos határidőre.

Ez a késelem volt az oka annak, hogy a kaszinóbeli karriérje gyors véget ért. Egy olyan párt alakult, amely kigolyózással akarta eltávolítani, de akadt másik párt — ebbe tartozott Tisza Kálmán is — amely nem helyeselte a kizárást.

— Itt bekebelezésről van szó, — mondták, — nem szimpla kártyaadósságról — amely huszonnégy órán belül fizetendő.

Végül is az utóbbi párt győzött. Szvengáli benmaradhatott a kaszinóban és földjeit eladva, kamatostul fizetett Rohonczy Gidának. Csak ezután és önként lépett ki a kaszinóból.

Szvengáli, amint jólnevelt novellisták mondják,

most új élethez kezdett. Nem sok szerencsével indult neki „az újabb korszaknak se. A régi jó időből maradt még vagy ötvenezer forintnyi vagyona és ezzel a börtözüre ment, ahol vagyonának felét elvesztette.

A maradékot, az ötvenezer koronát elvitte Montekarlóba és ott hirtelen megfordult a szerencséje.

Egy millió frankot nyert össze és sprengolta a bankot is, ami pedig a montekarlói játékbank fennállása óta alig történt meg.

Hallatlan szerencsével játszott továbbra is nemcsak Montekarlóban, hanem más nemzetközi cercleekben is. Így Oszvendében — erre *Pázmándy* Dénes, meg több honfitárs a szemtanú — Szvengáli a rouletten megtette egyszer a híres *tigrisugrást*. Ez abból áll, hogy az ember a rouletten mind a tizenkét chancera (vörös és fekete, páros és páratlan, tizennyolcon felül és alul, stb., stb.) tesz. Szvengáli mind a tizenkét chance-ot a maximális téttel, hatezer frankkal nyerte meg. Ez volt talán minden szezonok legnagyobb eseménye az osztendei játékbankban. Amikor Szvengáli az ő híres tétjét megnyerte, oly nagy lett az izgalom, hogy az összes termekben megszűnt a játék és a bankért sose rajongó poentörök a szerencsés nyerőt vállukra felkapva hurcolták körül a helyiségekben. A helyi lap még az arcképét is közölte ezzel az aláírással:

— Le comte de Svengali, le roi de la roulette.
(Szvengáli gróf, a roulette királya.)

A nagy hazardőr, aki aztán se valami hevesen tiltakozott a comte-cim ellen, a legelőkelőbb nemzetközi társaságokban fordult meg. Hercegekkel játszott és ezeknek egyike, az egyiptomi alkirály fivére, Kairóban adósa is maradt neki óriási összeggel. Ugyancsak tartozik neki mind a mai napig ötvenezer forinttal gróf Sternberg Adalbert osztrák birodalmi gyűlési képviselő.

selő, aki mint politikus azzal tette híressé nevét, hogy több ízben otromba kifakadásokkal illette az úralkodóház tagjait, sőt a legfelsőbb személyt is.

Szvangáli annyira vérbeli játékos volt, hogy szinte vendégszerepelni hívták őt. Gróf Sternberg Adalberttől is úgy nyert ötvenezer forintot, hogy egy nagyobb mágnástársaság táviratilag hívta Karlsbadba hogy utazzék oda és adjon bankot.

És ez a mesés szerencsés ember, aki ma szerény évjáradékból tengeti életét Budapesten, egy látszólag apró vétkén bukott le, olyan hibán, ami más, nem kártyás embernél még csak hibának sem mondható. Fukar volt a túlzásig.

Amikor a montekarlói vagy az osztendei cercle-ben egy ültő helyében százezer frankot nyert, képes volt arra, hogy a croupierjének félfrankos borralalót nyújtson át. Gyűlölték ezért a kíméletlen föllépéséért. Megesett vele Osztendében, hogy éjfélután nyert nagyobb összeget. Az osztendei játékbankban az volt a szokás, hogy a pénztáros elment éjjel egy óraker s távozása után a zsetonokat (a játékpénzeket) nem váltották át készpénzre, hanem a bank egyik alkalmazottja átvette a zsetonokat és bont, elismervényt adott róluk. Másnap az ember akadálytalanul fölvehette a pénzt. Amikor Szvangáli a játékot abbahagyta, mint másoknak, neki is bont akartak átnyújtani. De a „magyar gróf“ szeszélyeskedett.

— Fizessenek ki azonnal — kiáltotta.

— Majd holnap. A pénztáros már lefeküdt — válaszolták nagy udvariassággal a bank alkalmazottai.

Szvangáli hallatlan botrányt csapott.

— Majd megmutatom én, hogy itt nem fognak addig játszani, amíg engem ki nem fizetnek — mondta és végigfeküdt a játékbank asztalán. Erre nem lehe-

tett mást tenni, a croupier kocsit vett és elment a pénztárosért, fölkelte őt, az pedig kifizette Szvengálit.

Másnap azután örökre kitiltották az osztendei cercle termeiből. Illetlen viselkedésért — ez volt az egyszerű megokolás. Az osztendei cercle erről — usance szerint — értesítette az összes többi cerclet, aminek az lett a következménye, hogy Szvengálit minden további megokolás nélkül az összes nagy európai játékkörökből kiutasították. Elment Nizzába Osztendéből, hogy a Mediterraine-ben folytassa a játékot, de nem engedték be. Így járt máshol is. Végül újra elutazott Osztendébe, ahol jelentkezett Marquet-nél, a bank gazdájánál, de a jeu nagymestere semmi szín alatt nem volt hajlandó visszavonni a kitiltást.

Szvengálinak végzete lett, hogy nem volt többé méltó tere a kártyázásra. A fényes cerclek, ahol nagy pénzek forognak és ahol az ilyen nagy játékosnak igazi chance-ai vannak, örökre zárva maradtak előle, így kénytelen volt magánhelyeken, kisebb lokalitásokban játszani s egyre lejjebb csúszott, hamis-játékosok kezébe is került, akik csakhamar kifosztották.

Szvengálit nagyon sokan ismerik Budapesten, éttermekből, kávéházakból. Még ma is nagyszerű játékos és ha volna tere, alighanem visszanyerné a vagyonát. Pedig valamikor ugyancsak keresett partner volt, a híres kártyások hívták ezt az érdekes és veszedelmes játékost, hogy megmérkőzzenek vele. Maga Edvárd angol király is játszott vele. Rossz végét pedig, amit a fukarságának köszönhet, előre megjósolta Pázmándy Dénes, aki így nyilatkozott róla:

— Smucig játékos, nem fog boldogulni.

Amikor virágjában volt, az osztendei expresszen több amerikai úrral került össze, akiknek minden pénzét elnyerte. A készpénzen kívül még külön százezer

dollárt is nyert az egyiktől. Ez yankee-rövidséggel jelentette ki, hogy Liverpoolon át hazautazik, de csak egy év múlva fogja megküldeni a százezer dollárt, — ahova akarja.

— Well? — kérdezte végül.

— Allright! — felelte a magyar gróf stílszerűen, de magában egész mást gondolt.

Sokat nyert készpénzben, hát nem nagyon bántotta a „hozom“.

Az amerikai egy bont adott át, amely az Angol-osztrák bank bécsi főintézeténél egy év múlva volt esedékes. Szvengáli elfogadta a bont, de aztán Pázmándynak megmondta, hogy nem nagyon bízik benne. Inkább a „hecc kedvéért“ kérte föl Pázmándyt, hogy nézzen be a bankba — miután a terminus letelt — a direktort pedig régebből jól ismeri Pázmándy. És a százezer dollár pontosan megérkezett. Az igazgató, mivel a dollárt Bécsben nem jegyezték, a hamburgi kúrusz szerint akarta az összeget kifizetni s amikor Pázmándy mindezt közölte Szvengálival, ilyen választ kapott:

— Majd délután fölmegyünk a bankba. Előbb gyerünk s nézzük meg a kurzust . . . hátha becsap a direktor.

Aki úgyszólván mint talált pénzhez jutott a félmillió koronához, az az ember olcsó marhahúst rendelt a vendéglőben, ahová Pázmándyval betért. Délután persze fölmentek a bankba. Közben azonban esett az árfolyam és Szvengáli körülbelül háromszáz koronával kevesebbet kapott. Ez a csekély differencia annyira fölbőszítette, hogy Zinner bankigazgató szobájában lármázni kezdett:

— Schweinerei! — kiáltotta és a röstelkedő Pázmándy alig bírta lecsöndesíteni. Akkor jósolta meg

neki Pázmándy Dénes, hogy a fukarsága miatt rossz véget fog érni.

S a prófécia csúnyán be is vált.. . . Szvengáli az idén többezer koronát nyert a pesti Karambol-Körben, de a régi rekordoknak már nyomukba se tudott hágni.

Letörés után.

Az erkölcs rajongóinak vigaszára szolgálhat az a tapasztalás, hogy a nagyjátékosok csaknem kivétel nélkül „letörnek.“ Az öreg axióma, hogy a bűnt előbb-utóbb követi a bűnhődés, beválik itt is. A kártya pedig nem a legeszményibb moralitás szimbóluma. Kétségtelen, hogy meggyöngíti a jellemet, léhává és züllővé is teheti az embert.

A nagyjátékosból a tönk szélén — ha nincs lelkiereje a munkára vagy az öngyilkosságra — kibic lesz, aztán pedig slepper. A slepper a fölhajtó, aki összehozza a hazard-, később a hamiskártyásokkal a pénzes áldozatokat.

Ilyenféle kártyás-karriért futott meg *Potocky* Henrik gróf (ez nem a Szemere híres partnere), aki sokáig Budapesten élt, mint az öngyilkossá lett *Koritzovszki* Konstantin lovag elválaszthatatlan jóbarátja.

S Potocky még folt és gáncs nélküli lovag volt a fegyházviselt német származású *Zedlitz* Adalbert grófhoz képest. Ez a néhai gárdatiszt, aki több magyar mágnás közeli rokona volt, harmadfél millió márkát vesztett el és négy év alatt lezüllött a slepper-foglalkozásig. A legzártabb klubokba is eljutott és sokáig szerepet vitt Budapesten. Egy fiatal grófnak három úradalmába került a német arisztokrata ügyessége. Miután Zedlitzet leleplezték, rendőrségi úton, de a legnagyobb diszkrécióval távolították el.

Nők is foglalkoznak a fölhajtással. Ebben a leg-

nagyobb rekordot egy volt képviselő csudaszép felesége teremtette meg. Párisban, Osztendében, Montekarlóban egyaránt ismert, elsőosztályú kokott lett belőle. Mint Cléo de Merode barátnője, ő hozta össze Lipót királyt a hírhedt Brighton-nal, aki poker-játékkal több milliót szedett el a gáláns uralkodótól. A szép asszony tavaly Budapesten kezdett grasszálni, ami egy-két gourmand-botrány bekövetkezését jelentette.

Jellemző az az eset, amely a Metropole-szállóban érte el a betetőzést. Néhány kártyalovag ott összevezett az osztozkodásnál. Miután a boksziert és revolvért elvették tőlük, az egyik — *Lui báró* a nome de guerre-je — Krecsányi Kálmán detektívfőnök elé került. Négyszemközt faggatta Krecsányi:

— Mondja el őszintén M.-ről, mit tud, mert különben jaj lesz magának!

A hamiskártyás cinikus mosolylyal felelte:

— Bizonyítsanak, — ha tudják, hogy *link*-fiúk vagyunk. Nem oda Boda! És aztán, ugyan kérem, csak nem gondolja, hogy itt dolgozunk. Kitől is lehetne nyerni ebben a nyomorult országban?

S ebben igaza is volt a ravasz Lui bárónak. A nagystílusú rissz-eket külföldön csinálják a mi félelmes kártyásaink, a hamisan játszóok.

A riporternek, aki mindenféle szenzációs ügyben sok értékes adatot igyekszik szerezni, a marhecerek, zsebmetszők körében is épp úgy kell ismerőst fogni, mint a honatyák vagy a mágnások közt. Ilyen intenció vizsgáltta e könyv szerzőjét, amikor Lui báróval megismerkedett. A derék Lui báróról sok kitűnő történetet mesélnek s a legügyesebb kibererek (detektívek) meg vannak róla győződve, hogy a báró a legveszedelmesebb zslugás (kártyás) egész Európában. De

a legutóbbi ideig nehéz volt bármit is rábizonyítani, ő maga is így nyilatkozott még tavaly:

— Remélem, hogy lesz még pár százezer forintom. Akkor valami affért provokálok és ügyesen kvalifikáltatom magamat.

— Hogy-hogy?

— Írásban adják, hogy gentleman vagyok. Na hallja, pénzért mindent lehet, öt év múlva a Zsoké-klubba is bejuthatok. *Van rá precedens.*

Eltitkolt afférek.

Az elegáns báró aztán egy párbajhírré emlékeztetett, amely három nappal előbb jelent meg a magyar napilapokban. Egy katonatiszt meg egy bécsi világfi lőttek lyukat a lovassági kaszárnya levegőjébe

— Ha megtudja ennek a duellumnak az előzményeit, — szolt a báró, — másképpen fog gondolkozni bizonyos gavallérokról. Elmondom és járjon utána, hogy nem egészen úgy történt-e?

Az aranykravátlis Cabaro-szivarból szép karikákat fúj, aztán — mint Herczeg Ferenc legimponálőbb regényhősei — csevegni kezdett.

Elmondta, hogy Tarczay Jenő szolgálaton kívüli viszonyban lévő huszárhadnagy, aki az utóbbi időben nagy összegeket nyert a bécsi zsoké-klubban, másfél hónappal ezelőtt hosszú kártya-csatát küzdött végig az Inperiál-szállóban. Rajta kívül ott volt Mechner József a fivérével. Palini gróf és a Diener-fiuk, egy osztrák milliomos gyáros fiai. Mechner vesztett. A készpénze Tarczay zsebébe vándorolt s azonkívül még csaknem százötvenezer korona erejéig úszott. Egyszerre abbahagyta a makaót és németül odaszólt a hadnagynak:

— Nagyon furcsa, hogy már hetedszer slábert üt.

Tarczay, akit partnere addig tegezett, sápadtan fölállott:

— Kérem a bont a nyereségről! — szolt. — A többit majd elintézzük.

Provokáltatta Mechnert, aki azonban kijelentette, hogy ennek az úrnak nem ad elégtételt.

Jó darabig kínos pauza következett. A hadnagy a katonai bírósághoz fordult és följelentette Mechnert, aki tartalékos lovastiszt. Sok lótás-futás után kötelezték Mechnert, hogy verekedjék meg Tarczayval, ami meg is történt. Budapestre jöttek az elintézés céljából

Széles körben tudtak erről az esetről és valónak mondták — a nevek kivételével. Azokat szándékosan elferdítettük, mert a felek kibékültek és Mechner kijelentette, hogy Tarczayt korrekt férfiúnak tartja, csak izgatottságában tette ezt a különös megjegyzést. Lui báró azonban megesküdtött rá, hogy a hadnagy voltokat vágott, ügyesen paklizott, de túlgyors időközökben.

A kártyacsaták nem mindig végződnek hasonló simasággal. A tavasszal is történt egy olyan küzdelem, amely az egyik szmokingos partner *hazaküldésével* járt. A hazaküldés pedig tolvajnyelven azt jelenti, hogy valakit eltesznek láb alól.

A gavallérok legtöbb afférja nem kerül a nyilvánosság elé, vagy pedig legérdekesebb részeit eltitkolják. Ilyen volt a híres Dungserszky-féle ügy is, amelyet röviden jeleztünk már. A bácskai nábob fia a Fővárosi Orfeum-kávéházban találkozott Sacelláry képviselővel, akinek Halász Béla, a Pesti Hazai Takarékpénztár főtisztviselője mutatta be. A két bajnok reggelig viaskodott a Báthory-kávéházban és Dungserszky vagy százezer koronát vesztett. A match-et folytatták másnap Halásznak a lakásán s Dungsery-

szky vesztesége csaknem félmillióra szaporodott. Az apja nem fizetett érte, hanem szanatóriumba vitette azzal, hogy idegbajos. Sacelláry bejelentette az esetet az Országos Kaszinóban és — és amire még nem volt példa — kártyabíróságot kért annak az eldöntésére, hogy a vesztes köteles-e fizetni. A bíróság nem mondhatott ítéletet, mert közben a derék öreg Dúngyerszky kijelentette, hogy az egész differenciát jótékonycélra adja.

Nagyobb pech érte Halász Bélát. Róla azt mesélték, hogy Amerikába kellett szöknie. De utóbb kiderült, hogy semmiféle inkorrektiséget nem követett el. Derék ember, jó pajtás, képzett tisztviselő volt. Komoly szándékkal udvarolt egy szép fiatal teremtesnek, aki azonban nem lehetett az övé. Halász agyafűrt emberek áldozata lett. Kártyázott s a többi közt gyanús játékosok is — kikben persze nem is sejtette a „link-spillert“ — sokat nyertek tőle. Nyomasztó adósságai bántották, a szívügye is elkésérítette és kivándorolt. De nem igaz az, hogy szöknie kellett volna. Minden ismerőse tudta, hogy Délamerikába, Buenos-Ayresbe vitorlázik és az volt róla a prognosztikon, hogy ambíciós ember létére talán milliókkal fog visszatérni . . .

Lui báró jól ismeri az igazi gavallérok világát. Ezt így magyarázza meg:

— Hogyne ismernék őket a link-fiúk, mikor közülök is szereznek finom balekeket! De van még több összekötő kapocs. Az egyik a táján.

— Hogyan?

— Az olaszok a legjobb hamis játékosok, ők értik a legügyesebb griff-eket. Tudok nem egy mág-násról, aki a tájánoktól tanult, mert alaposan ismerni akarta a kártyaművészetet, bár ő maga soha

nem játszik hamisan. A legkitűnőbb hamisjátékosok egyike például Edward király volt, aki sokat tanult budapesti tartózkodása alatt is. De azt persze nem gondolta, hogy kamatoztatja is a kártyatudományát: csak kunsztokat csinál baráti körben . . . Összekötő kapocs még Grimpli bácsi is.

— Hát az kicsoda?

— Látásból bizonyára ismeri a turfról. Nagyon széles, messzire kihajtott gallért visel. Jóképű, kedves öreg úr a Grimpli bácsi. Karonfogják a legtekinetélyesebb sportsmanek is. Ő fogad számukra s ezért bizonyos összeget kap. A bookmakerek szintén adnak neki a forgalomból megfelelő percentet. Aztán kap például egy táviratot Angliából. Siet valamelyik kommittens lakására s átadja a tippet. Kap háromszáz forintot (esetleg ő adja a kölcsönt) és szalad a buki-hoz. A háromszázból ötven az övé. Grimpli bácsi szerez jól szituált gavalléroknak ajánlókat is a Zsoké-klubba, ebbe az előkelő bécsi társaskörbe. És összehoz nagy kártyapartikat. Turfnyelven szólva: itt a finish célkarikája és pesti magyarsággal: erre megy ki az egész.

Grimpli bácsinál csak egy ravaszabb férfiú van: maga a kitűnő Lui báró, akit a detektívek állandóan *smíreltek*, de a vizes lepedőt sohase tudták ráteríteni. Végre egy híres német detektívnek sikerült a világra szóló leleplezés. Erről a sipisták külön fejezetében szólunk.

Kártyázó asszonyok.

Amikor az ördög bibliájának frázisát halljuk, mindig az erősebb nem gyöngéjére gondolunk, pedig a kártyaszennvedelem hatalmas módon grasszál a nők közt is, sőt elfajulásában fátumosabb bajokat is okoz a Tell Vilmos szoknyás híveinek sorában. Az utóbbi

években csaknem minden pesti *zsúrfiú* blattverés kedvéért adódik; az úgynevezett asszony-zsúrokon, a zártkörű extra fogadónapokon pedig egyebet se csinálnak, mint angen-t, ferbli-t, újabban poker-t; de — fájdalmas ellentétben a női kalapokkal — makacsul tartja divatját a kocsisjátéknak bélyegzett huszonegyes is. Tudjuk, hogy ettől lenézően fordul el minden valamirevaló gentleman s régóta kiszorult már a konflis-standokra, vagy a füstös kültelki bájzlik-ba. A teréz- és lipótvárosi szalonok Madame Recamier-je (nálunk persze Reichné a neve) és Mme Sevigné-je (itt Singerné önagysága) a legdalibb lovagokról is megfélemlenek, ha a görbehátú *stüsz* vadászszal kerül szembe. A letűnt elitebálok epigonja: a piknik, sőt a fíve o'clock tea sem azt a főcél szolgálja már, — kevés kivétellel — hogy a leányok jó pártit csináljanak, csak az asszonyok akarnak jó kártyapartit összehozni . . . Minden vérbeli alsósjátékos ismeri és alkalmazta is már a régi lóviccet. Amely szerint odaszól a paccerező partnernek:

— A fészkes fenyő üssön bele a Jellinekbe!

— Miért?

— Amióta a lóvasutat megszüntette és villamost járat, minden gebe kaláberezni akar.

S ennek a normájára sóhajtja mostanában nem egy férj:

—Az ördög vinné el azt a Bárczyt!

— ?

— Polgármester létére nem tud elbánni ezzel a rémes drágasággal.

Ez a fohász rendszerint az asszony panaszja után száll az égnek. A menyecskéé után, aki elkártyázza a konyhapénzt s dupla hévvel szidatja utóbb a drágaságot, a szegény gyanútlan Bárczyval együtt.

A viccet pedig nem azért reprodukáltam, mintha nagyon szellemesnek tartanám, — csak a karakterizáló célzata miatt. S ennél a kesernyés apercu-nál is kevesebb humort látok a kártyázásokban. Sőt a rendőri emlékeim közt motoszkalván, nem kell a konkrét példáért messzire nyúlni. Tíz napja sincs, hogy egy budapesti, nagyon ismert nevű orvos járt a főkapitányságon s kétségbeesetten panaszkodott az inspekciós *Geguss* kapitánynak:

— Eltűnt a feleségem! Az istenért gyors intézkedést kérek, mert valami katasztrófa érhetett . . .

Hajnali öt óra volt. És egy jószimatú detektív fél órán belül kinyomozta az asszonyt — lakásán. Néhány perccel előbb tért haza, de a világért se akarta elmondani, hol járt. Dél felé, amikor a férj már dühöngve emlegette a válópört, kinyögte a menyecske, hogy hajnalig kártyázott. Nem volt rá energiája, hogy abbahagyja, mert „százhusz koronával úszott“.

Az időt — de csak az időt — tekintve, kisebb szenvedéllyel folyik a kártyázás az *Országos Kaszinó*-ban, ahol elegáns külön helyisége van a nőknek. Rövidebb ideig, de annál nagyobb összegekben csatáznak a zöldposztós asztalnál. Újabban polgári hölgyek is nagyon bacaráznak — a nemrég alakult *Lipótvárosi Társaskör*-ben.

Külföldön, főképp Párisban, nagyszabású kártyabarlangok virágzanak, amelyeknek hölgyek a vezetői, vagy legalább slepper-ei (főlhajtói, akik a pénzes áldozatokat kerítik). Minálunk ilyen még nincs, de alkalmi slepper bőven akad s a főkapitányságon két női sipista is szerepel már a bűnügyi nyilvántartásban.

Hogy különben a hölgyek szeretnek csalni, azt minden férfi tapasztalhatta, valahányszor kártyázott velük. De egymás közt borzasztóan korrektek és csak

a ferbliben — amelynél mindenféle ravaszkodásnak tág tér jut — szoktak hajbakapni.

Nők okozzák a legtöbb affért Montekarlóban és a kis Spaa-ban is, ahol sokszor hidegvérrel elcsenik a tétet egy-egy poentör elől. Az is igaz, hogy néha egy-egy bájos mosolylyal lefegyverzik a rekrimináló férfit . . .

Nálunk újabban sokat kártyáznak a nők éjszakai kávéházakban is. Hajnalig hazardjáték — a hatszáz-hatra való tekintettel, — aztán a kártyával. S tán az utóbbit veszik komolyabban. Odagyűlnek az éjszaka gyanús lovagjai is, fényesen simított hajú selyemfiuk, elegáns pesti apasok, akik rendszerint elnyerik a keserves „munkával“ keresett pénzeket. Így alakult ki az újfajtájú Alfonz típusa, amely nem durva fenyegetéssel, hanem sipista-furfanggal szedi el az útszéli pásztorórák jövedelmét. . .

Meg kellett érnünk néhány éve mar, hogy kizárólag nők számára létesített kártyabarlangot is lelepleztek a fővárosban. A Váci-körúton egy cukrászda-helyiség mögött volt a titkos helyiség, amint annak idején megírtam. Amikor a rendőrség behatolt, tizen-nyolc hölgyet lepett meg. Részben előkelő családok tagjai voltak s ezért az eset legtöbb részletét eltitkolták a szenzációra éhes nyilvánosság elől. A vendégek közt nagy pánik keletkezett, amikor a detektívek berontottak. Két hölgy menten elájult, mások szinte sóbálványnya meredve álltak a szoba közepén. Voltak olyanok, akik pamlagra-székekre dültek s úgy takarták el az arcukat. Három is így szólta el magát:

— Jaj, ha a férjem tudná!

Amikor Dömjén felügyelő vallatni kezdte őket, furcsa jelenetek játszódtak le.

— Mi a neve? — kérdezte például egy csinos

hölgytől, aki akkor tehetséges kezdő volt, ma pedig a Nemzeti Színház jónevű tagja.

— Horváth Emma.

— Hol lakik?

— Dohány-utca 2. szám — hangzott a gyors válasza.

— Noné! Hisz ott a zsidó templom áll.

Két hölgy sem akadt, aki az igazi nevét mondta volna be. A lakásukat szintén eltitkolták és csak a „hazagazolás“ segített . . .

A rendőrség nem is firtatta soká, mert csak rájuk akart ijeszteni, hogy elmenjen a kedvük a játékbarlang látogatásától. Csak azt a két nőt büntették meg, akik a büntanyát alapították.

A Fészek-be, vagy épp az Országos Kaszinó-ba persze nem jut be a detektív. S törvényhozási reform nélkül hasztalanul is keresné a módját. így aztán Krecsányi detektívfőnök nem tehet róla, mikor egy-egy férj nemcsak Bárczyval, hanem vele és az udvarias Bodával kapcsolatban is emlegeti a szenteket.

Keserves rehabilitációra is adott már alkalmat Tell Vilmos. A múlt év novemberében öngyilkossá lett egy fiatal úrinő (Nádor-utcai ügyvéd felesége) s a pletyka fölkapta akkor véle együtt valami házibarát nevét is. De kiderült, hogy nem eféle szerelmi bánat, hanem súlyos kártyaveszteség érlelte meg a Tizián-hajú asszonyban a halálos tervét . . .

Hasonló — ha nem is éppily drámai végű — .affért tucatjával lehetne felsorolni. Egyrészők épp fordítottja a Nádor-utcai esetnek: nem egy asszony a kártyaasztal *mellől*, a veszteség miatt lép félre.

S ma már nemcsak budapesti asszonyok vagy lányok közt dühöng a kártya-szenvedelem. Szabadkán vagy Szegeden — húsz várost is említhetnénk —

épp úgy dühöng. Aradi lapok nemrég közölték, hogy az odavaló úrilányok zsúrokon is csak hazárdjátékkal szórakoznak. Az eset úgy került nyilvánosságra, hogy botrány támadt, az egyik úrilány eladta összes ékszereit a kártya miatt.

Egy aradi kereskedő családostul színházba akart menni s föltűnt neki, hogy a leánya — szokása ellenére — nem veszi föl a briliáns fülbevalóját, sem a drága gyémántos gyűrűjét. Kérdést intézett a lányhoz, aki összerezent, elhalványult, zavarba jött. Végül egyszerre sírva fakadt és hosszú faggatásra bevallotta, hogy — nincs ékszer. Kemény vallatás révén az is kiderült, hogy zálogba csapta, mert „kártyaadósságokat kellett sürgősen kifizetni“. Az egyik barátnője lakásán hetenkint nyolcan-tízen, többször is összejöttek, elkezdtek játszani. Leginkább makaót. Három lány vette a lapot, a többi a kártyára tett. Neki volt húsz koronányi összetakarított pénze, azt egyszer fél óra alatt elvesztette. Vissza akarta nyerni, kölcsönt kért, aztán zálogba tette a karperecét. A cseléd vitte oda. Végül a fülbevaló, a gyűrűk is zálogba vándoroltak, de a pénzt nem tudta visszanyerni.

A kereskedő gyorsan kiváltotta az ékszereket s értesítette a hazard úrilányok szüleit, hogy a gyerekeik miféle nemes szórakozást űznek . . . De azért ma is épp eleget kártyáznak Aradon és a többi vidéki kultúrhelyen, amint Pesten is.

Szanáló módszert pedig itt csak nagyképű ember javasolhat. Szerencsés véletlen az olyan, ami egy budapesti jótékony-egyesületben történt két esztendeje. Ott „lefraklizták“ egy volt államtitkár feleségét, aki csaknem háromezer koronát veszített. A férje alaposan intézkedett: nemcsak a kártyázás szűnt meg, hanem az egylet is, — illetve beolvadt egy másik hasonló

egyesületbe, amelyben már híre-hamva sincs a kártyának.

Játékbarlangok.

A különböző zug-játékbankoknál sokkal veszedelmesebbek az úgynevezett játékbarlangok, ahová az iparszerű játékosok mellett a hamisjátékosok is bevonulnak. Főképpen Páris a hazájuk, ahol az óriás idegenforgalom közepett kiirthatatlanul burjánoznak.

Csinos lakásba, vagy egészen kibérelt házba bevonul egy fiatal házaspár, pazar berendezéssel, kocsi-val, lóval és szolgaszemélyzettel. Téli estéken előkelő társaság gyűl össze a fényes termekben. Hányán sejteneék, hogy a nagyvilági allűrök mögött jól szervezett bűnszövetkezet rejtőzik, amelynek olyan széleskörű összeköttetései vannak kifelé, hogy garmadaszámra hozzák a megkoppasztandó áldozatokat. Ezt a feladatot a slepperek végzik. Ruházat, viselkedés, költekezés dolgában gentlemanek a főlhajtók, akik néha napokon, sőt heteken fáradoznak, hogy a kövérnek mutató falatot behálózzák.

Az áldozat csak későn veszi észre, hogy az „előkelő társaság“, ahová látszólag nagy ügygyel-bajjal bevezették, hamiskártyások és szélhámosok csapatja. Mikorra pedig a rendőrséghez fordul, — már késő. Egyébként is a megsarcoltak nagy része különböző okokból szép csöndben marad.

Érdekes, hogy a játékbarlangokban nőknek jut a legfontosabb szerep. Nők állanak az „intézmény“ élén; többnyire abból a világból valók, ahol nem unatkozik az ember s a „jó időkből“ elegánsan berendezett lakást, meg egy tucat jóismerőst mentettek meg maguknak.

Rendszerint teaestére gyűlnek össze s valami szerény játékon kezdik. Lassan átmennek a hazárdjá-

tékra. A ház jóbarátai elhozzák a maguk barátait, az összejövetelek mind gyakoribbak lesznek, míg lassan-lassan kialakul a játék-barlang. Hogy kellemetlen meglepetéseknek ne tegyék ki magukat, jelszót, vagy megbeszélt csöngető-, kopogó-módot használnak a bebocsátásnál.

Megjelennek azután a játék iparlovagjai — nem ritkán egy-egy megkoppasztott gentleman csap föl annak, — a slepperek működésbe jönnek s a játékbarlang teljesen fit (kész).

A hamisjáték különböző fajtáinak ismertetése elegendő anyag lenne egy kultúrhistoriái munkára. Kezdve a vásári bódéstól, aki hamis kockákkal csalja a parasztot, az arisztokrácia legmagasabb köréig, a hamisjátéknak számtalan fajtája van s a tehetséges sipisták váltig újabb fogások, trükkök kitalálásán buzgólkodnak.

A roulette-játékról, úgy, amint a montekarlói, spaa-i, stb. nyilvános játéktermekben üzik, általános az a nézet, hogy hamisságnak és csalásnak legkevésbé ad teret. A dolog magyarázata egyszerű számítási művelettel megadható. A rouletten tudvalévőleg 1—36 számmal ellátott beosztások vannak. Van aztán még egy 0-val ellátott beosztás, e szerint 37 szám. Ha a nyereség igazságos elvek szerint osztódnék be, a bank tehát ugyanazt a kockázatot venné át, mint a játékosok, akkor nyereség esetén az egy-egy számra tett tét harminchatszorosának megfelelő összeget kellene fizetnie. A bank azonban csak a tét harmincöt-szörösét fizeti ki a „numero au plein“ téteknél, a számok hasonló módon való megrakásával tett kombinációknál pedig szintén csak ebben az arányban fizet. Miután a bank állandóan játszik és egy hosszabb időközben nemcsak minden szám kijön, hanem egy-

formán meg is tétetik: világos, hogy a bank $\frac{1}{37}$ -ed, illetve 2.7 százaléknyi, előre biztos nyereséggel játszik. Ez Montekarlóban, ahol szezon alatt a tizenkét rulett-asztal forgalma óránként egymillió frankot tesz ki, óriási összeg, s így könnyen érthető, hogy a „Société des Bains de Mer de Monaco“ — amint a monakói játékbarlang magát oly ártatlanul nevezi — kolosszális költségei mellett tízmillió frankot is meghaladó tiszta nyereséget jegyezhet föl akárhány esztendőben.

A nagy érvágás.

De a montekarlói bankot is megkoppasztották már. Nem kellett hozzá szélhámoskodás. Egy Gibson nevű szerény angol cérnagyáros hirtelen támadt ötletével milliókat vitt el a banktól. Gibsonnak véletlenül egy újságcikk jutott a kezébe, amely többfélét elmondott a rulett-gépek összeállításáról és berendezéséről. A cikk nagyon érdekelte és mivel maga is szeretett gépek konstruálásával foglalkozni, készített magának apró ruletteket. Amikor pedig működésbe hozta, arra a fölfedezésre jutott, hogy mindegyik gépnek menete más-más karakterisztikus jelenségeket mutat. Lelkiismeretesen regisztrált több kísérletezés után megállapította, hogy melyik gép mennyire és hogyan tér el a normális működés mértékétől.

Ebből azt következtette, hogy tökéletesen működő rulett-gép tulajdonképp nem is konstruálható. Alig észrevehetően, de mégis mindegyik más-másképpen működik, — e szerint a montekarlói rulett működése sem mehet végbe abszolút tökéletességgel. Ha azok egyenkint való eltérésének fokát és törvényeit valaki kitanulmányozhatná, nemcsak — mint a bank — két három percentes, hanem tíz-tizenöt százalékos nyereség kilátásával dolgozhatnak.

Gibson azután leutazott Montekarlóba s a föltevési beigazolódtak. Észrevette, hogy az akkori nyolc rulett-asztal fele tényleg mutat eltéréseket. Három asztalnál csekélyebb, de a negyediknél olyan határozott az eltérés, hogy az asztallap egyik negyedrészt a golyó kétséget kizárólag minduntalan előnyben részesíti, ami az asztalnak csekély, alig észrevehető elhajlásával, lejtősödött fekvésével volt magyarázható. A ravasz angol most könnyen játszhatott, s mikor tudta, hogy a rulett 9-es számai gyakrabban jönnek ki, mint a többiek. Hamarosan összeszedett egy kis tőkét és három hét alatt majdnem egy millió frankja volt.

Az igazgatóság gyanakodni kezdett, rossz szemmel nézték már a croupier-személyzetet is, a négyes számú asztal azonban következetesen vesztett, vesztett. Az asztalt erre egyszerűen kihelyezhették volna a forgalomból, de az igazgatóság nem volt hajlandó rá, remélve, hogy a csalásnak nyomára fog jutni.

Egy orosz is figyelmessé lett a négyes számú asztal szerencséjére és sikerült neki a nyereség okára rájönni. Tőkéje nem volt, hogy a tapasztalását kihasználja, elment tehát az igazgatósághoz és százezer frank ellenében ajánlkozott a négyes számú asztal folytonos szerencséjének beszüntetésére. Az összeget megadták neki és az orosz még aznap kicseréltette az asztalok alatt a forgatógépeket.

Ez a legnagyobb titokban történt s Mr. Gibson a négyes számú asztalnál veszíteni kezdett. Volt azonban annyi esze, hogy abbahagyja a játékot és harmadfélmillió nyereséggel visszavonult.

Állandó fosztogatás.

Az igazgatóság is okult s aztán nagyobb figyelemmel volt a rulett-asztalok elhelyezésére, működése módjára, úgy, hogy a rulett kikezdésére irá-

nyúló hamisjáték most szinte elképzelhetetlen; a banknak megvan a maga 2.7% biztos nyeresége, a többi pedig Fortuna asszony szeszélyétől függ, amely kiszámíthatatlan, akár az asszony kacérsága.

Nem kell ahhoz semmi statisztikai bizonyítgatás, hogy Montekarlóban a rulett-bankon mindig több ember veszít, mint amennyi nyer. Mert különben honnan nyerne a vállalat tíz-húsz milliót? Ezt az óriási összeget azok juttatják a banknak, akik a banktól való nyeres reményével mennek oda.

A montekarlói temetőben szaporodnak a fejfák. Más sok száz száz letört exisztencia pedig a banktól kapott ajándékösszeggel megy vissza régi világába, hogy újra pénzt szerezzen, hogy — ismét elvihesse áldozatul a játékszenvedelem ördögének. Apró téttel nyerni: ez a kisjátékosok óhajtása. A bankot *sprengolni*, felrobbantani: ez a nagyjátékosok törekvése.

Budapesten is volt egy színész, aki esztendőig dolgozott egy kombináción, hogy miképpen lehetne nyerni a montekarlói ruletten. S össze is állított valamilyen rendszert, amelylyel szerinte bizonyosan nyerni kell. Szerzett néhány ezer forintot — s ott hagyta az utolsó krajcárig.

Azóta mások is próbálkoztak s eredményt csak egy német doktor ért el. A szerencsés halandó dr. Munsch fogorvos volt, akiről azt mesélték, hogy valami nyerőgéppel manipulált s óriási összegeket vágott zsebre. A doktor levelet írt egy német lap szerkesztőségének, hogy megcáfolja azokat a kalandos híreszteléseket, amelyek felőle világgá futottak. Az érdekes levélben ezt mondja:

— A száraz tény az, hogy az én megcsodált játékom csak egy rendszeren alapul, amelyik képessé tesz engem, hogy a rulett-játékban lévő harminchat

esély közül huszonötre pozitív eredménnyel játszszam. Ezzel a szisztémával sikerült a játékbankot mindennapi martalékának egy részétől megfosztanom. Molesztáltak minden elképzelhető módon, míg végre a croupierek egyszerűen megtagadták nyereségem kifizetését, azzal a megokolással, hogy a téttel megkéstem. Erélyesen fölléptem, aminek az lett az eredménye, hogy az igazgatóság kitiltott a játéktermekből. Könyvet írok, de nem azért, hogy új áldozatokat szerezzek a modern Sodornának, hanem hogy kinyissam végre embertársaim szemét. Be fogom bizonyítani, hogy amíg ez a barlang akadálytalanul üzheti a szabad rablást, mindenkor melegágya lesz a mérhetetlen emberi nyomorúságnak.

Nemrég furcsa reformokat is csináltak Montekarlóban. Blanc úrnak, a játékbank vezetőjének még sem tetszett, hogy néhány szerencsés nyerő pénzt vitt haza. Az újítások ezt akarták lehetőleg megakadályozni.

A bank vezetősége mintegy kétszáz kémeket alkalmazott, akik ellepik a játéktermeket, adatokat gyűjtenek a játékosokról, elcsípi a zsebtolvajokat s kinyomozzák a játékosokat, akik hamis pénzzel játszanak. Kötelességük továbbá kikutatni, hogy a nagy nyerők mennyi pénzt tesznek zsebre és mit csinálnak vele. Egy alkalommal a kémek megállapították, hogy egy játékos, miután a ruletten, vagy a trente et quarante-on ötven-hatvanezer koronát nyert, megunta a játékot, elment Nizzába, vagy Cannesbe s ott baccarat-on elvesztette a pénzt. Ilyesminek a megakadályozására úgy rendezkedtek be, hogy Montekarlóban is lehessen baccarat-t, vagy más hazardjátékot játszani. Előkelő klub alakult s ha valaki a játékbarlangban nyer, a pénz a klub révén ismét visszerül a bank pénztá-

rába. Azonfelül most már éjjel egy óráig lehet játszani s a bank épületében ennivalót is árulnak, hogy a játékos — ha megéhezik — ne legyen kénytelen a termet elhagyni. A kémeknek még egy fontos feladatuk van, és pedig az, hogy ha egy játékos öngyilkossá lesz, az ügyet lehetőleg elsimítsák. A halottkém Montekarlóban azután úgyis minden esetben természetes halált állapít meg . . .

Amit Montekarlóról itt reprodukáltunk, az kevés változtatással elmondható a többi játékbankról is, — de azzal „a hozzátevéssel, hogy a montekarlói még a legkorrektebb.

Játékbankok — mindenfelé.

Az idén váratlanul becsuktak egy klubot Berlinben és lecsukták a pénztárosát. Ebben a kártya-afférben jócskán akad bennünket is érdeklő adat meg tanulság. Derűs fátum, hogy a császár üdvözlő-táviratával nyílt meg az előkelő Traveller-klub s az imperátor parancsára szüntették be radikális módon a fényes zseton-üzletet. Az eset roppant föltűnést keltett, mivel igazán nagyúri gentlemanek is tanyáztak a kártyateremben. Hatvanezer márkába került csak ennek a berendezése. A társaskör korrespondáló-vi-szonyban állott a kontinens számos klubjával: egyenrangúnak deklarálták.

Amikor Berlinben jártam, Illés Jenő kollégám, aki rég odakint él már, a Traveller-klub révén akarta épp dokumentálni, hogy a „jägeringes-nemzet“ képes a legdisztिंगváltabb eleganciára is. Az ő révén látogatást tehettem a klubban és csakugyan láthattunk nagyon comme il faut külsejű gavallérokat is. Nem viseltek cugoscipőt és zoknira madzagolt, hosszúszáru inexpressible-t, — amelyre tudvalévóleg a bar-chet-desszunál is súlyosabb büntetést: legalább két

évi fegyházat szabna ki Mangold Béla Kolos elnökletével a divatvéstörvényszék. A poentörök csaknem mind angol lordoknak, illetve messziről magyar bankiul knak látszottak, de a bankárhelynél már feltűnt egy gyanús alak.

— Ezt az urat ismerem, — bátorkodtam megjegyezni — de obligátul kell hozzátennem: nem jut eszembe, honnan?

— Faure volt köztársasági elnök unokaöccse, Leon Faure úr, — hangzott a fölvilágosítás.

A fejtörés aztán se szűnt meg, de csak itthon, mire a régi noteszemet átlapoztam — jöttem rá, hogy a monoklis franciáról mikor, hol csináltam riportot is.

Velencében történt, a hat milliós Excelsior-szálló megnyitásakor. A Lidó strandjára néző pazar hotelben játékbankot is nyitottak, valódi, montekarlói szakértők alkalmazásával és a croupierek közt volt szerencsém monsieur Faure-hoz. A sajtó egyrésze csinos botrányt csapott, a lidói játékbankot, amelyre a velencei tanács adott engedehnet, a római belügyminisztérium már egy hét múlva becsukatta és Faure úrnak is úti laput kötöttek a hegyesorru lakkcipőjére. Osztendébe távozott a kitűnő Marquet-hez, aki egyszerű, — vagy tán nem is olyan egyszerű — főpincérből a belga tengerpart koronátlan királya lett. Miután a panamista Lipót meghalt, Albert király elrendelte az osztendei bank kivégzését; ő felségének nem imponált Marquet, a frakkos haramia összeharácsolt negyven milliócskájával. S akkor ment tovább Léon Faure a porosz metropolisba.

A cinkostársaival megcsinálta a Traveller-Klubot, amely óriási hűhóval nyílt meg. Francia-német politikai vonatkozások is keverődtek az alapításba; egy Balduit nevű úr, aki francia szenátor fia, kitűnő

ajánló-levelet hozott a berlini követséghez és gondoskodott előkelő klubtagokról. Az elnöki tisztséget sikerült a nagytekintélyű Görtz Lipót gróf nyakába sózni s amikor üdvözlő táviratot küldtek Vilmos császárnak a Moltke-strasseről, az úralkodó szíves hangon felelt is a megnyitás alkalmából.

A klub pénztárosa, Faüre úr azt cselekedte, amit kicsiben láttunk Pesten, ahol egy klubnak a bérlője titokban maga is játszik és a bank letörésekor nem tudta a zsetonokat beváltani, mivel földözete elfogyott. Nálunk szépen elsimították a dolgot, — cifrább manőverek is megesnek a legtöbb budapesti klubban — de a Spree partján volt annyi bátorsága a rendőrségnek, hogy behatoljon a klubba, sőt el is fogja Faüret. Maga a letartóztatás azonban csak a párisi expressen történt meg; a fifikus franciát a vonatról kellett leráncigálni. Érdekes, hogy jelentékeny készpénzen kívül tízezer márkányi zsetont is találtak nála. Ennek az értékesítésére — mint kiderült — szintén ügyes tervet szőtt. De a terv részleteit már fölösleges itt részletezni. Faúrét különben — nagyon valószínű — a német arisztokrácia kedvéért szabadon bocsátották, de elegáns rablófészke már a hírhedt Club der Harmlosen sorsára jutott.

Tessék csak elképzelni, hogy nálunk bezárják az Országos Kaszinót. Úgy-e, lehetetlen? Még a föltevés is arroganciának minősíthetetik! Amikor Babó Emil nevezetes kártyacsalását leleplezték, indítványt adtak be a választmányhoz a hazárdjáték eltörlése végett. A többség állítólag mellette volt. De felállott Károlyi István s a nemes gróf fulmináns szavakkal fejtegette ki, hogy a kaszinóban olyan urak szórakoznak, akik nem tűrhetik a kicsinyes gyámkodást. Az indítvány megbukott.

Blaskovich miniszteri titkár öngyilkossága s még több hasonló tragédia pedig csak gyöngé cáfolatnak bizonyult a gróf hatalmas érvelésével szemben.

A Lipótvárosi Kaszinóban is elfeledték már, hogy Spitz Ede dr. háznagy olyan alkoholista volt (hiszen csak a „pinkát itta ki“). A Józsefvárosi Körben se emlékeznek már Knittelhauser építő-vállalkozóra, aki négyszázezer koronás veszteségére egy kis acélgolyót szedett be örökre gyógyító pilulául. Az Erzsébetvárosi Kaszinó pedig leróta kegyeletének adóját azzal a korszorúval, amelyet a sikkasztó-öngyilkos Obláth Aladár temetésére küldött. *Lipótka, Józsika, Erzsike* (ez a nome de guerre-jük) változatlanul kedvencei Pest publikumának.

Micsoda nagyképűség is volna itt a klubok megrendszabályozását, vagy épp a becsukását emlegetni? Hiszen nincs is elég! Különben nem alapítanak most új klubot. A hatóság eléggé impertinens volt már a tiszteletreméltó Marquet-vel szemben, aki a Margitszigeten akart grandiózus játékbankot létesíteni.. Ah, mi mindent veszítettünk vele. ő pedig sértődve indult lejjebb: Konstanzában megnyílt augusztus elsején a nagyjelentőségű intézmény.

A belga kormány beszüntette az osztendei és spaa-i játékbankokat; Svájc és Luxembúrg pedig, ahol az engedélyt veszített vállalkozók próbálkoztak, — bezárták kapuikat. Románia kormánya azonban engedélyt adott az ország egyetlen hadikikötőjében, a szegénysorsú földműveseiről híres Dobruđa székhelyén, Konstanzában ilyen bank felállítására. Nyomban hozzá is fogtak a francia vállalkozók, a kaszinók, a szállók, színház, stb. fölépítéséhez. A román kormány így Konstanzát a Fekete-tengert környező országok mulatóhelyévé akarta tenni. A ruletten kívül opera-előadá-

sok, korzók, karnevál, bálók, koncertek, lóversenyek és más sportjellegű ünnepek mulattatják a látogatót.

Ennél jobban érdekel bennünket egy másik terv, amelynek megvalósítására — Károly király csöndes-társi aszisztenciájával — vállalat alakult. Ez a vállalat Szinajában, a román királyi család nyári tartózkodó helyén, tehát közel a magyar határhoz, szintén játékbankot akar létesíteni. Itt is bőven gondoskodnak a rouletten kívül mindenféle szórakozásról, sőt egy nagy sportpalota létesítését is tervezik, melynek termeiben és halijaiban télen-nyáron üzhető lesz mindenféle sportág. A négy millió tőke már együtt van. A játékbarang megnyitása után valószínűleg ezrenként fognak az erdélyiek oda özönlenni a gyönyörű fenyvesek között fekvő Szinajába, ennek játékbarangjába és így rengeteg magyar pénz fog eltűnni a croupierek kezében.

De közelebb is gondoskodtak a magyarokról. *Abbáziában* „Casino des Etrangers“ elnevezéssel társas-kaszinó alakult, amelynek alapításában a fürdő összes számottévő tényezői résztvettek. Az új kaszinó „régén érzett hiányt pótol“ *Abbáziában*, mert „eddig hiányzott minden, a fürdővendégek szórakoztatására szolgáló intézmény.“

A nyáron már folyt a lovacska-játék *Abbáziában*. Ezt a játékot körülbelül úgy játszzák, mint a rulettet. Kilenc szám van a gépben, az 5-ös a banké. Lehet tenni párosra és páratlanra, lehet egyes számokra és két-három számra együtt. Párra vagy páratlanra dupla pénzt fizet a bank, egyes számra hétszeres pénzt, ha a golyó az ötösbe szalad, minden a banké. Szóval, a bank hallatlanul nagy előnnyel játszik. A kaszinói játékban mindenki résztvehet. Már a nyáron asszo-

nyok, leányok, fiatal emberek eszüket vesztve hagyták ott a nyaralásra szánt egész pénzüket, az idegeiket és a nyugalmukat.

Még csak nem is úgy csinálják, mint Montekarlóban, ahol legalább valami fölvételi formaság van. Abbáziában mindenki játszhatik.

Abbáziának, ugylátszik, fátuma, hogy rombolólag hasson Magyarországra. Eddig a hazai fürdőknek volt a legnagyobb ellensége és Abbázia miatt nemcsak a tágabb értelemben vett magyar tengerpart fürdőhelyei szenvedtek, hanem károsodtak azok a hazai fürdők is, elsősorban a Balaton partján lévők, amelyeket Abbázia fejlettebb kultúrája miatt hanyagolt el a magyar közönség. Most versenybeli felsőségéhez hozzájárul még a kártyabank is és ha valami, úgy bizonyára a játékszenvedély kielégítésének a lehetősége fogja az osztrák tengerpartra csábítani a magyar közönséget. De nemcsak a magyar közönséget, hanem a magyar pénzt is, amelyből bizony nagy bőség sehol sem konstatálható.

Ilyen játékbank működik Siófokon, Bártfán és másutt is. Amikor — nagy botrányok nyomán — a belügyminiszter pár éve becsukatta a bártfait, egy kis pauza következett. Aztán jött a baccarat, ez a sokkal veszedelmesebb játék.

Csak egyetlen karakterisztikus esetet mondunk el a sok ismert és eltítkolt affér közül. Egy budapesti kereskedő minden pénzét eljátszotta Bártfán s mielőtt távozott volna, a banktartót megkérte, hogy rövid időre adjon neki egy kis kölcsönt. A banktartó elutasította, mert az „összes fürdővendégek tartoznak már.“

A kereskedő nagy izgalomban azzal fenyegetőzött, hogy a rendőrségen följelentést tesz, de a banktartó így vágott vissza:

— A rendőrség én vagyok; nevem Barcs rendőrkapitány!

Ehhez csak igazán nem szükséges kommentár?

Hamisjátékosok.

A kártyajátékoknak most annyi változata dívik már, hogy valamennyit bajos volna fölsorolni. Természetes, hogy nem mindenik alkalmas terep a sipista számára. A hamisjátékos nem imádja a rufmárjást, vagy a durákot, hanem az ügyességét csaknem kizárólag a hazardjátékoknál gyakorolja, ahol a szórakozást előli a nyerészkedő vágy s nagy tétet szerepelnek a *va banque* kockázataival.

A sipista mesterkedéseinek alapja tulajdonképpen igen egyszerű. Mindenekelőtt ismeri a kártyát. Hátulsó oldaláról is. Ismeretlen kártyákkal nem szívesen játszik. Éppen abban van főképp az ügyessége, hogy a mitsem sejtő áldozatok kezébe játszsza a már alaposan *megcinkelt* kártyákat. Másik force-a az ujjainak rendkívül ügyes, villámgyors mozgóképessége, amelylyel észrevétlenül lopja az alsó lapot a felsőre, vagy becsempezs idegen kártyát a saját kártyái közé. *Volté*-ot vág.

Hogyan tesz szert a hamisjátékos a kártyának arra az alapos ismeretére, amely sokszor oly végzetes a partnereire nézve? Erre szolgál a kártya megcinkélése (jelölése).

Vegyünk egy csomag új kártyát a kezünkbe. Ha egy-egy kártya lapjait ujjaink hegyével finoman végigsimitjük, nem nehéz észrevennünk, hogy a kártyának az az oldala, amely rézsutulva van, simább, mint a képes oldal, s hogy a kártya szélei, amelyek gondosan géppel vannak vágva, mindenütt egészen simák. Vegyünk ki most a csomagból egy kártyalapot és járjunk végig a szélein késsel: rögtön durva lesz az ujj

simítására, anélkül, hogy a változás szabad szemmel észrevehető volna.

A játékosnak amellet nem is kell, hogy az összes kártyalapok meg legyenek jelölve. Tegyük föl: a huszonegyesnél. A játékos megjelöli az ászokat, tízeseket és figurákat. Az ászokat és tízeseket úgy, hogy a kártyalap függőleges szélét, a figurákat pedig úgy, hogy a lap vízszintes széleit durvítja el. A hamisjátékos: a bankadó, csak egyszer húzza végig az ujjait észrevétlenül, ideges babrálással egy-egy kártya szélén és nagyjában tudja, hogy milyen kártya van a kezében. Meny nyivel több fölnynyel és biztossággal játszhatik, mint a többi játékos. Például: Ászra vesz. Érzi, hogy az utána jövő blatt figura, a másik azonban ász, vagy tízes. Kis ujjgyakorlattal egy-kettőre kicseréli ezeket s a bankár pár pillanat múlva besöpri a tett összegeket.

Másik ismertető jel: ha a kártya hátsó oldallapján körmünkkel könnyedén végigme gyünk, fölületesen nézve, a köröm nem hagy hátra nyomot, csak a lap fénye van megszakítva az illető helyen; de ha a kártyát rézsútosan a világosság felé tartjuk, jól lehet látni a sötét barázdát.

Még gyakoribb, hogy egy hegyesre faragott gyújtót a vízbe dugnak és a kártyalap meghatározott részén egy-egy vonást húznak vele. Így megszakították a kártyalap fényes mázát. Amilyen különbözőképp aztán a „vízjegy“ alkalmaztatott, a szerint ismerhető fel a kártya.

A kártya sötét alapú hátsó oldallapja többnyire kék, vagy vörös mintázatú. A sipista most egy olyan festéket választ, amely a lap színével teljesen megegyező. Finom ecsettel bizonyos szisztéma szerint a rajzok kiszögellésébe s kereszteződésébe csak az ő éles szemével látható pontocskákat tesz, amelyek a

laikusnak egyáltalán nem tűnnek föl, még ha a legtüzetesebben is venné szemügyre a kártyát; az „illetékesek“ számára azonban csalhatatlan ismertetőjelek.

A cinkelés minden fajtának van egy nagy hátrányuk. A sipistának az így megjelölt kártyákat ugyanis rézsút, a világosság felé kell tartania, ami nemcsak fárasztó, hanem néha feltűnővé is lehet.

A hamiskártyás inkább érzékére bizza magát és kártyáit többnyire tűszúrásokkal jegyzi meg. Ez se könnyű manipuláció. Minden kártyalapot ketté kell választani, még pedig óvatosan, hogy a széleken semmi se lássék. (Tudvalévóleg minden kártyalap két egymásra ragasztott lapocskából áll.) Mikor a kártyalap-részek szét vannak vonva, egy melegített vékony tűt viaszba mártanak, úgy, hogy a melegítés következtében folyékonyvá lett viaszból csöppnyi rész a tű hegyén marad. Azzal beleszúrnak a kártya hátsó, leválasztott lapjába. Az így támadt lyukacsát abban a pillanatban betölti a befolyó viasz.

Ha most a kártyalapokat újra összeragasztjuk, — olyanok, mint előbb. Szúrás nyoma egyáltalában nem látszik. Csak ha óvatosan végiglejtünk ujjunkkal a kártya hátsó lapján, érezzük itt-ott a simaság helyenkint való megszakítását. Az újjunkban olyanforma érzés támad, mintha a kártyán homokszemecske feküdnék. Egy-egy ilyen homokszemecske a gazdájának szépen megsúgja, hogy mi van a másik oldalon.

Más módszerekhez nem igen folyamodik a hamisjátékos. Gyakran olvashatni játékosokról, akik alig észrevehetőn hegyes pecsétgyűrűvel jelölik meg játék közben a kártyákat, vagy titkos zsebekből húzogatják ki ügyesen a szükséges kártyákat. Az efféle azonban jobbára a fantázia dolga.

A leírt módszerekkel körülbelül ki van merítve

a hamisjátékos arzenálja, legalább ama játszmányánál, ahol csak ő kapja kézbe a kártyákat, például a fáraónál, a nasivasi (nasche-wasche), landsknecht-nél (lansquenet) stb.

Cink és cinkos.

Olyan játékoknál, ahol a partner is kap kártyát, a hamiskártyás rendszerint egyik-másik kibic-cel játszik össze. Ez a cinkos a játékos háta mögé áll, benéz a kártyáiba s előre megállapított jelekkel pontosan értesíti társát az áldozat kártyáiról. A szivarnak a szájban való jobbra-balra helyezése, az orr, az áll megérintése, az óralánccal való babrálás, a homlok összeráncolása, egy-egy szemhunyorogatás — mind olyan jelek, amelyek föltűnést nem keltenek, de sokat mondanak a hamis játékosoknak.

A leghasználatosabb jelek közül idejegyzünk néhányat: A fejet mozgatni = 20, az orrot fogni = 19. a bajuszt = 18, az állat vagy a szakállat = 17, kezét a mellre tenni = 16, a hasra tenni 15.

S ime néhány kifejezés a sipistán: nyelvéből is, amelyről bőven szóltunk a tolvajokat ismertető könyvünkben: Also spielen sie aus = játszszék ki makkot. Heben sie ab Herr Mayer = emeld el ott, ahol a kártya beljebb van. Also heben sie ab = csak egy kártyát emeljen le!

A hamis játékosok között is vannak persze fokozatok. Egyesek primitív eszközökkel dolgoznak primitív körnek, mások fölviszik a művészetig s vannak a szó szoros értelmében virtuózok, akik *szabadon, kézről* játszanak. Ami annyit jelent, hogy a cinkelést sem alkalmazzák, mert a legújabb kártyát is hamar fölismerik a hátuljáról.

Ennek is van módszere. Vegyünk a kezünkbe különböző, de hátsó részükön egymintázatú kártyacso-

magokat. Figyeljük meg jól a lapok hátsó oldalát. Konstatálnunk kell, hogy a hátlap cifrázatai egyformáknak látszanak, de tényleg nem azok. A makkásznál másképp végződnek a mintázat kiszögelései, vagy fordulatai a lap szélén, mint a piros ászoknál. S így tovább. Alig-alig, de figyelmes vizsgálódással mégis észrevehetők ezek az eltérések különböző kártyáknál — egy csomagban. A másik csomagban ugyan-
ezt konstatálhatjuk. Ott is meg vannak az eltérések.

Nagy feltűnést keltett néhány évvel ezelőtt az a leleplezés, amely szerint annyira jutottak a sipisták, hogy a negyedszázados Magyar Játékkártya Részvénytársaság kártyáit is kitanulták hátulról. A szenzációs fölfedezés egy előkelő kaszinóhói indult ki, ahol egy úrnái észrevették, amint nagyon alaposan nézegette a kártyák hátsó lapját.

A professzionista játékosok ügyesebbek s ma is fölismerik a legtöbb kártyát, pedig az illető úr leleplezése óta furfangosabban kombinált hátlap-díszítéseket alkalmaznak. S jól értik: hogyan kell a lapokat nekik kedvező sorrendbe hozni. Keverik, de mégis megtartják a sorrendet. Rendszerint több paklit szoktak a játékosok elhasználni s így a sipisták cinkosa már jóelőre be is állíthatja a következő paklit. A sipisták aztán meghiúsítják az igazi keverést: emelést. Sok trükkjük közül leggyakoribb a lapátolás. Úgy tesznek, mintha jól kevernének, pedig egyik lapot a másik után húzzák le nagy gyorsasággal és a kártyacsomó aljára rakják, úgy, hogy a sorrend nem változik. Másik fajtája a műkeverésnek a *fejés*: a kártyacsomóból egyszerre húzzák le a felső és alsó lapot s egymásra teszik. A sorrendet így szintén megtarthatják.

Az emelésnek is fontos a szerepe. A sipista vagy egészen meghiúsítja, vagy úgy emeltet, hogy neki ked-

vez. Ha például a szomszéd leemeltet, a sipista a jobb kezével a fekvemaradt kártyacsomó után nyúl, — mintha a leemeltre akarná tenni, — de a balkezébe fekteti, fölveszi aztán a leemelt részt s ráteszi a balkézben fekvő kártyára. Tulajdonképp: visszateszi. S száz ember közül egy-kettő veheti csak észre.

Aki a volte-ot érti, annak minden könnyen sikerül. Ha meg a cinkostárs emel, annak az u. n. *lépcső* jelzi: hogyan emeljen. A megfelelő helyen ugyanis a sipista a kártyák hoszoldalát le- vagy fölfelé görbíti, vagy a leemelendő részt oldalt kissé kijebb csúsztatja. A cinkos emel — a kártyák megint jó sorrendben vannak. *Csemphuzás*, ha a sipista nem a legfelül levő kártyát adja le, hanem másikat a csomagból. Persze mindig gyorsan. S neki már a gyorsaság nem boszorkányság.

Régi tapasztalás, — s erre bővebben rá is fogunk térni, — hogy a hamisjátékos szép egyetértésben, busás osztaléknyújtás mellett összejátszik a játék színteréül szolgáló kávéház, vendéglő vagy más helyiség személyzetével. A pincér adja a játékhoz ülők kezébe a kártyát, — lényegesen megkönnyebbül tehát a sipista munkája, ha csak olyan kártya kerül játékhoz, amelyről ő is tud. Ez a cinkelt kártya becsempészésének alkalma. De arra is jó, hogy a hamisjátékos, aki nem akar közönséges eszközökkel dolgozni, már előzetesen áttanulmányozza a játékra kerülő kártyák hátulsó lapját s szinte zseniális memóriával emlékezetébe is véssé, úgy, hogy a szó teljes értelmében elől-hátul egyszerre megismerje a kártyát, mihelyt rápillant.

Az ilyen játékost méltán megilleti a virtuóz név. Nem szorgalom, hanem zsenialitás-számba menő te-

hetség kell már ehhez. Sok nem is akadt ilyen virtuozokból, akiket a sipista nép hódolón tisztel.

De a sipisták nagyrésze ma egyébként is kényelmesebb módszerekhez folyamodik. Ha csak teheti, olyan játékot proponál, amelyben kevés lapot használnak s így a csalásnál kisebb a gondja. Ez a ravasz intenció vezette őket, amikor divatba hozták a rouge et noir-t (össze nem tévesztendő a montekarlói és más ru/eff-szisztémával). Ezt a modern rouge et noirt szerették játszani az idén Berlinben elitéit nemzetközi sipisták is.

Még egyszerűbb a csalás módja egy másik új játékánál, amelyhez egyáltalán nem szükséges kártya, — a régi olasz kockajáték fűrfangos regenerálása. Ez az újfajta kocka azonban tulajdonképpen nem is kocka, mert nem hat-, hanem nyolcrésű, oldalai egytől nyolcig vannak számozva, a számok fele feketére, a másik fele pirosra befestve. A kocka közepéből alul és felül *szár* nyúlik ki, amelynél fogva pörgetik a kockát.

A belsejében van elrejtve a csalás. Centrifugális erő működik benne, amelynek révén a kocka *mindig olyan színre esik, a melyet a forgató akar*. Ha az egyik végén forgatja, mindig fekete, ha a másik végén, mindig vörös nyer.

Az új játékkal eddig katonatiszteken kívül különösen sok úriasszonyt is lehetett kifosztani.

A kockajáték még igen rövid életű, mindössze pár hónapos és máris nyilvánosságra hozhatunk két érdekes esetet. Dr. *Schenk* Adolfné beregszászi orvos felesége Abbáziába utazott. A budapest—fiumei vonalon kockajátékosok hálójába került. Körülbelül nyolcezer koronát szedtek el az úriasszonytól. A csalók ismert pesti kozákok voltak. Fürthmann Jakab zlocsovi gyáros feleségét pedig Linz és Salzburg közt fosztották

meg tizenegyezerötszáz koronájától. Kiderült, hogy a külföldi hölgy is magyar sipisták hálójába került.

A kockajáték most már több budapesti játékbarlangban, — főképp a zugkávéházakban — népszerű.

Hamisjáték — adlátusokkal.

A legbravúrosabb művelet, amit idáig a krónika szerint hamiskártyás véghez vitt, egy Garcia nevű andaluziai ember műve. Ez Párisban alaposan megtanulta a kártyák cinkelését. Egy időre visszavonult s ezer meg ezer kártyacsomagot preparált a saját módszere szerint. Az elkészített kártyákat becsomagolta s Mexikóba adatta föl. Előbb azonban maga utazott oda s néhány ügynök segítségével sikerült neki, hogy a készletben és forgalomban lévő összes kártyákat megvegye. Általános kártyaínség ütött ki: jó pénzért sem lehetett új kártyához jutni. Akkor híre futott, hogy Párisból néhány láda új kártya érkezik. Nagy öröm lett s kétszerte annyit játszottak, amiben Garcia uram tőle telhetőleg szépen részt vett. Cinkelt kártyáival mesés összegeket nyert. Egy szép napon azután eltűnt, a jól megérdemelt nyugalomba vonult vissza — három millióval. Ügynökei, slepperei szintén eltűntek. Hasonló módszerrel sikerült nálunk is egy manőver a régi Korona-kávéházban.

A hamis- vagy hazard-játékosok műveleteiben egyaránt része van a slepper-eknek. Rendszerint olyan alakok, akik valaha jobb napokat láttak, a züllés lejtőjén azonban a kártya iparlovagjainak engedelmes eszközeivé sülyedtek le. Többnyire vasúton lepik meg az áldozataikat. Amint egy-egy vidékit észrevesznek, aki bámészan és telt erszénnyel nézeget maga körül, hamarosan megismerkednek vele. Ez könnyen megy. A slepper maga is vidékinek tettet magát s egyet-mást kérdez a mi jó vidékinktől. Csakhamar megbarát-

kozva folytatják az utat ebben a nagy, idegen városban.

Amint így mendegélnek, a nyájas idegen egyszerre csak megáll egy vendéglő előtt. Úgy emlékszik, hogy ő ezt dicsérni hallotta. Belépnek. A szomszéd asztalnál egy társaság játszik. A slepper érdeklődéssel nézi, kibiczel, majd ő maga is játszik és nyer. A mi vidéki barátunk ezt látva, felbuzdul és egy-kettőre ő is ott van a díszes játékban. Néhány óra múlva vége a pénzének és lassankint elpárolog az egész társaság.

A balek-felhajtást azonban elvégzik sokszor maguk a kozákok is. Külön-külön beállítanak a megszozott helyiségükbe. Mintha sohasem látták volna egymást, közömbösen ülnek a szomszéd asztaloknál.

A pinczér, — aki mindkettővel összejátszik — amint odaviszi a pikkolót az egyiknek, megszólítja:

— Jó napot, Blau úr. Talán tetszik a feketekávét után egy kis játék?

— Ha egy jó alsós-kompániát össze tud ütni, nem bánom; de jegyezze meg, hogy csak tisztességes emberekkel ülök le. Aztán hozomra nem játszom.

— Kérem, Blau úr, meg lesz elégedve. Itt van mindjárt Fekete úr a szomszéd asztalnál, igen finom úr, az lesz a második. Harmadikról szintén gondoskodom.

És a buzgó Ganyméd bemutatja a harmadik úrnak, a megkoppasztandó médiumnak — Blau urat és Fekete urat, a két szövetséges kozákot. Leülnek azután játszani. Egy sereg kibicz — szintén a kozákok társai — ott sürgölődnek körülöttük.

Eleinte engedik nyerni az áldozatot, de később változtatnak a szerencse forgandóságán, tudományuk és a kibiczek jelbeszédei révén. Az áldozatot alaposan

kifosztják, kivált ha végső elkeseredésében a hazárd-játékra is rámegegy.

Az iparszerű- és hamisjátékosok csaknem mindig tipikus alakok. Bizonyos rokonvonások eltagadhatatlanok a vásáros népség körében, csapszékek mélyén, piszkos kártyákat verdeső kozák és az előkelő világban mozgó hamisítatlan világfi, a *grek* közt.

A föllépésben, a tekintetben, a magatartásban nyilvánulnak ezek a rokonvonások. Ami valamennyit főképpen jellemzi: elsősorban a sajátságosán kutató éles tekintet. Rövidlátó, gyöngeszemű sipista nincs, nem is lehet, mert hiszen a sipista existenciája épp attól függ, hogy mindent jól megfigyeljen.

Az örökös vizsgálódáshoz hozzászokott szem aztán elsajátítja azt az ideges, nyugtalan, de egyúttal merev átható tekintetet. A hamisjátékos képes jobbra-balra tekinteni, anélkül, hogy fejét mozdítsa. Kissé előre hajol, összehúzza gyakran *kifésült* szemöldökét és szúrós tekintete egyszerre átfutja az egész területet, anélkül, hogy észrevennék.

Feltűnő az iparszerű- és hamis-kártyásnál egyaránt a kezek *kiváló gondozottsága*. Az ujjak puhák, hajlékonyak, kíméltek. Tapintó érzékük rendkívül fejlett. Az ujjhegyek finomságának legfontosabb szerep jut a kártyamesterség fogásainál. Ezért glycerinnel, vagy más alkalmas szerrel fokozzák is a bőrfelület érzékenységét.

A sipisták jelentékeny része kávéházban, korcsmában tanyázik s a szegényebb jövedelmű iparosokat, kereskedőket stb. fosztogatja. Budapesten sok ilyen zsugás tanyázik újabban a *Csikágó* helyiségeiben, főképp a keleti pályaudvar környékén. De sok hamisjátékos akad úri társaságokban is, — csupa elegáns gavalér, aki méltóságos, kegyelmes, sőt fenséges urakkal is

pertuba tud keveredni. A legszebb ilyen karriért egy nagyváradi suszter fia csinálta. Milliókat szerzett Váradi Bay Lajos úr, saját palotájában lakott Párisban, elsőrangú versenystállót is tartott, a legfinomabb kurtizánok szaladgáltak utána. Furcsa véletlen okozta a leleplezését. Miután az előkelő klubokból kitették a szűrét és a vagyonát elspekulálta, sipista-iskolát nyitott, most a hamiskártyázásra tanít reményteljes ifjakat. A leghíresebb magyar sipistákról egyébként külön fejezetben is referálunk még.

Fővárosi büntényák.

Bár a kártyázás játék-engedelemhez van kötve, amelyet a rendőrség „nagy körültekintéssel“ ad ki, a hazardjáték nyilvános helyeken csöppet se ritka a fővárosban. Budapest a kávéházak városa s nyilvánvaló, hogy a töméntelen kávéház létalapja bajosan lehet az elfogyasztott kávé. Más tényezők azok, melyek a kávéspart az elviselhetetlen versenyben némi egzisztenciához segítik, persze leginkább a kávé obszaurus házaiban.

Sokfelé kedvelt a félvilági hölgyek attrakciója, amely a legelhagyottabb helyre is pezsdülő életet tud varázsolni; de nem kevésbé megszokott a kártya vonzó erejének fölhasználása. Többnyire olyan helyiségekben, ahol bőven akad félreeső szeparé, vagy diszkrét, félhomályban tartott fülke.

Idők folyamán a kávésnak és alkalmazottjainak ügyes detektíveskedése mellett beszoknak oda azok, akiknek a játék haszon. S folyik a hazardjáték reggelig. Izgalomtól, éjszakázástól megviselt alakok támo-lyognak kifelé, mikor az első napsugár az ébredő városra tűz ...

A rendőrség be-bepillant, de akkor egyszerre

megváltozik a kép. A ferbli, makaó, fáraó egy pillanat alatt átváltozik márjássá, alsóssá, s kedélyes, szinte familiáris kép tárul a szemlélő elé. Krajczárokba megy ... De újra föllendül a bank, ha a zsaruk (rendőrök) vagy kibererek (detektívek) kivonultak.

Így képzelhető, hogy a rendőrség csakis furfanggal üthet rést a sipisták jól szervezett társaságán. Meglepetésekkel dolgozik. Egy-egy fölrobbantott kártyabarlang története néha bőséges anyagot nyújt az érdekességet kedvelő napi krónikásnak.

Néhány esetet elmondunk. Anyag bőven akad, hiszen a rendőrség tavaly is — egy éven belül — *százharminc* ilyenféle bankot foglalt le . . .

Hírlett és sok névtelen följelentés is tanúskodott mellette, hogy egy kávé lakásán éjjelente nagy bacarat- és makaó-játék folyik ismert sipisták részvételével. Ezt le kellett leplezni. A kávé azonban tapasztalt ember, aki a latrok levegőjében nőtt fel s holmi ajtóstól való berohanás nem árthatott neki. Egy szép napon csinos fiatalember szállott ki a kávéház előtt gummikerekű fogatból. Volt rá gondja, hogy előkelő allűrökkel, busás borraival magára terelje a figyelmet. Ez tökéletesen sikerült is.

A fiatal földbirtokos csakhamar barátokat szerzett, akiknek eldicsekedve mesélte azt, hogy most veszi föl az örökségét... a Magyar-Osztrák Banknál van több ezer forintja. Mutatott is egy csomagot. . . felül tízes, alul tízes ... a többi tízesformára vágott papír, átkötve magyar-osztrák banktól szerzett szalaggal. Sok pénznek látszott, úgy hogy a detektív — mert az volt a földbirtokos — általános rokonérzést tapasztalhatott.

— Ez jó Pali! — suttozták a kopott frakkviselők s csakhamar megjelent a játékra való kísértés, óvato-

san, bizalmaskodó pincérek képében. A mi emberünk pedig engedte magát elcsábítani. Mikor a zártkörű társaságba belépett, mindent úgy előkészített, hogy dektív-társainak az in flagranti-ra módot adjon. Meg is történt a leleplezés... .

Megírták néhány évvel ezelőtt a lapok, hogy egy előkelő fővárosi kávéház emeleti helyiségében hazárdjáték-barlangot fedezett föl a rendőrség, de akkor több részlet titokban maradt.

Egy jóképű detektív vállalkozott rá, hogy tettenéri a játékosokat. Elegáns világfinak öltözködött s egy ismerőse révén bejutott a társaságba, ahol lassankint megnyerte mindenkinek a bizalmát. Aztán szólott egy rendőrtisztnek, hogy vonuljon meg az oldalszobában embereivel. Majd ő jelt ad, hogy mikor ronthat be. Éppen ezen az estén mondta neki egy játékos:

— Adj *mutyit* és majd közösen adjuk a bankot.

A detektív belement az üzletbe, átadott száz koronát és odaült a mutyista mögé drukkolni. . .

Erősen közeledett az az idő, amikor szólni kellett volna már a rendőrtisztnek. De hát a kártya nagyszerűen járt, igazán gyönyörűség volt kibicelni. Végre a detektív kiosont az oldalszobába, ahol türelmetlenül támadt rá a rendőrtiszt:

— No, mi lesz?

— Várjon még egy kicsit, az Isten áldja meg. Remekül jön a kártya és mutyit adtam a bankba. Izgat nagyon és most nem tudom abbahagyni.

A rendőrtiszt nagyot nézett.

— De hiszen abból neked úgy sincs hasznod. Le-foglalunk minden p é n z t . . .

— Tudom, de mégis ... Legalább hadd kibiceljek egy kicsit.

A detektív visszaült és kibicelt tovább. Végre ne-

gyedóra múlva kezdett megfordulni a kártya. A pénz, amit egész halomban nyertek össze, gyorsan visszaúszott. Akkor a detektív felállott, rátette tenyerét a pénzre és ünnepies hangon kiáltotta:

— A törvény nevében!

A mutyista azonban keserűen ráförmedt:

— Szép ... és magának még kedve van viccelni!?

A következő pillanatban berontottak a polgári ruhás rendőrök . . .

Szomorúbb a következő eset.

Egy belvárosi kereskedő éjfélig is nyitva szokta tartani boltját, ami föltűnt a szomszédoknak. De az nem tűnt föl, hogy elszórtan, a késő éjjeli órákban is akadtak vevők. Ezeket a kereskedő nagy hajlongással fogadta és bevezette a lakásába, amely egy nagy terem-ből és több kisebb szobából állt.

A teremben folyt a tiltott kártyajáték: makaó, nasi-vasi és baccarat. A bank forgalma minden éjszaka több ezer forint volt.

A sok könnyelmű ember között, akik innen zuhantak a romlás örvényébe, volt egy *D. G.* nevű fiatal-ember is, aki nyolcezer forinttal jött a fővárosba, hogy itt üzletet nyisson. A vonaton megismerkedett egy barátságos külsejű úri emberrel, aki megnyerte bizalmát. Elmondta neki, hogy sok pénz van nála. Az idegen erre beinvitálta őt a kereskedőhöz azzal, hogy ott majd ajánlanak neki megfelelő üzletet. *D. G.* el is ment s hamar beavatták őt a házárdjáték titkaiba.

Három nap alatt vége volt a *D. G.* nyolcezer forintjának. A boldogtalan ember kétségbeesésében kiment a kerepesi-úti temetőbe s ott édesanyja sírján föbelötte magát. Heteken át élet-halál között lebegett a Rókus-ban s mikor kigyógyult, följelentette a játékbarlangot a rendőrségen.

A detektív főnök több markos embere kíséretében megjelent a bűntanyán, tettenérte a hazárdjátékosokat s a bankot lefoglalta. A játékosok között a főváros több kereskedője szerepelt, de nagyobb számmal voltak közöttük a sipisták, akikkel a játékbarlang tulajdonosa osztozkodott. A vizsgálat kiderítette, hogy a kereskedőnek fizetett ügynökei voltak, akik a vonaton utaztak, ismeretséget kötöttek a pénzes vidékiekkel s a D. G. esetének mintájára, a bűnbarlangba csalták őket.

Nagyon jellemző a következő történet is, amelynek egy immár nagyrangú rendőrtiszt a főszereplője.

Hírhedt játékbarlang szétrobbantásáról volt szó, amely azonban oly ügyesen volt szervezve, hogy a játékosok tettenérését hiába kísérelte meg a rendőrség. Amint egy rendőr-féle ember mutatkozott a szemhátáron, a játékosok már tudtak róla.

A rendőrtisztviselőnek merész ötlete támadt. Kezdetű sűrűn bejárni, — persze polgári ruhában — a kávéházba és életre-halálra udvarolt a csinos kaszinó nőnek, a mire ez szívesen reagált.

Közben megfigyelte, hogy tényleg erős s rendszeres hazárdjáték folyik az elkülönített szobákban, de amint gyanús szimptóma merül föl, éles, berregő csöngetés jelzi azt a játékosoknak.

Pedig senki sem csöngetett. Se pincér, se más. Valahol titkos csengő volt, amelyet nem tudott fölfedezni. A falban, vagy a padlón, esetleg a pénztárosnő asztala mellett kellett annak lennie.

Egy éjszaka újra beállított a rendőrtiszt. Részegnek tetette magát s elszunyókált a feketéje mellett. Amikor fizetni akart, úgy rántotta ki — a részeg ember ügyetlenségével — a pénzt, hogy a hatosok és a krajcárok szerteszét gurultak. Gyújtóval kereste össze, támolyogva, lassankint a pénzt s — rájött a titokra.

A pénztárosnő lába alatt egy gomb fehérlett, azt nyomta meg észrevétlenül a tündér, ha veszedelmet sejtett.

A férfi kész volt a tervével. A következő éjjel megint jókedvűen állított be s erős szerelmi ostrom alá vette a kaszírnököt. Még csókot is kért. Kapott is. Egyszerre aztán dévajkodva magához ölelte a leányt.

Most toppantak be a detektívek. A szerelmes se látott, se hallott. Szenvedelmesen vont a magához az ellenkező hölgyet, fölemelte a levegőbe s nagyokat cuppantott rajta. Persze, hogy a jelzés elmaradt s a detektívek ráüthettek a javában kártyázó társaságra.

Egy hírhedt nő volt a banda feje, aki sok gazdag áldozatot csábított oda. . .

Álklubok.

A sokféle leleplezés nem apasztotta Budapesten a kártyások számát. Sőt még szaporodtak a veszedelmes játékosok — a sipistákkal együtt. És újabban ravasz módot eszeltek ki a rendőrségi „betörésekkel“ szemben is.

A gyatra törvény eltiltja a policiát attól, hogy klubokban eljárhasson. Tehát egyszerűen csak társaskört nyissunk. S így létesült és virult föl a *Karambol Kör* is a legnagyobb pesti kávéházak egyikében.

Valamikor szolid billiárd-játék folyt a kávéházi souterrain-helyiségben. Aztán összeverődött néhány élelmes férfiú és megalapította a karambol-kört, amelyben golyók mellett — pofonok is kezdtek csattogni. Valóságos kártyabarlanggá fejlődött a jámborcímű társaskör, ahol már többen a tönk szélére jutottak. Akárhányszor megtörtént, hogy sokáig tartó csaták után a nagy klubokból odavonultak az ádáz ellenfelek s délig is folytatták a kártyázást, míg fölöttük mit sem sejtő nyárspolgárok pikolóztak. Köztük *Kre-*

csányi Kálmán detektívfőnök. Az Erzsébetvárosi Kaszinóból szoktak leginkább átsétálni a földalatti körbe. Egy híres kártyás minden pénzét elvesztette az *Erzsiké*-ben s akkor ügyes slepperek rávették a nyerőt, hogy folytassa a játékot lent, a kávéházi „különítményben“. A derék székesfehérvári bérlő pedig, aki egyetlen éjszakán harmincegyezer koronát nyert baccharaton az *Erzsiké*-ben, reggel hét órától délig az egészet visszaadta a Karambol Kör-ben. Ráadásul a maga pénzét is elvesztette s annyira *plete* lett, hogy könyörögnie kellett a zorddá lett ellenfelének: adjon kölcsön egy kis pénzt a hazautazásra.

Ilyen s még kínosabb esetet tucatostól citálhatnánk a földalatti klubból, amelynek főembere egy félbenmaradt ügyvéd. Csinos vagyont szerzett a helyiségben. A másik vezér a „doktor“ közeli rokona. A croupier egy újságíró. Ugyancsak nagy szerepet vitt a körben egy humánus intézet főtisztviselője s — honnan, miből? — ezresek kockáztatott esténkint.

A kávéház tulajdonosa, aki a souterrain-helyiséget bérbeadta az úragnak, koránfekvő szolid ember és nem tudta, hogy milyen élet tombol lent. Amikor leleplezték a Karambol-Kör igazi metier-jét, a kávészaladt törzsvendégéhez, a detektívfőnökhöz. Krecsányi csak azt mondta, hogy a rendőrség itt tehetetlen. Nagynehezen találtak megoldást azon a réven, hogy épp közelgett a fertály terminusa s a bérletidő lejárt. Föllélegzett a kávé: alkalma került a kitessékelésre.

De a díszes klubtársaság nem jött zavarba. Elhárította, hogy kibérel a Teréz-körúton egy nagy lakást, amelynek a berendezésére hatvanezer koronát preliminált. Szívesen előlegezték a „bankvezérek:“ volt remény a bőséges nyereségre.

Ma az a helyzet, hogy korlátozottabb a játék a rendes kávéházi kártyaszobákban, de annál dühöngőbb a szaporodó álklubokban, ahol — duplán is — játszva játszsza ki a rendőrséget. Az álklubok speciális titkait és a legpusztítóbb *jeu*: a baccarat rémét egyébként *külön könyvben* ismertetjük.

Híres sipisták.

A magyar sipisták mindig nagy szerepet vittek a nemzetközi hamiskártyások közt; csak Görögországban termett több hamiskártyás (ezért is nevezik internacionális, befogadott műszóval *grek*-nek a kártyaharamiát). A románok és az olaszok már utánunk következnek a csalási rekordban.

Rége a kerepesi-úti *Makkhetes*-ben fosztogatták leginkább az áldozatokat, míg az elegáns banditák a hírhedt Aranykéz-barlangban, a *Vadászkürt*-szálló titkos helyiségében, a koronaherceg-utcai *Korona*-kávéházban, vidéken pedig kivált a *bártfai* fürdőben.

Sokszor harminc-negyven órán át folyt a ferbli, meg a nasi-vasi. A sipisták egyre vakmerőbben garázdálkodtak.

Módszerüket jellemzi egy híres eset, amelynek balekje Sz. S. ismertnevű belvárosi kereskedő volt s amelyet a régi pesti kártyások egyik legkiválóbb ismerője, Alvinczy Sándor tanár mesélt el. Egy délelőtt elegáns úr állított be Sz. S. üzletébe s elmondta a fiatalembernek, hogy roppantul érdeklődik iránta egy dúsgazdag háziúr leánya, aki százötvenezer forintot kap hozományul. A nagyműveltségű és csinos leány többször vásárolt a boltban s egyszer itt járt az apja is, aki szimpatikusnak találta Sz.-t, így hát esetleg „komo-lyabban“ is lehetne a dologról beszélni. Sz. S. nagyon megörült s hálálkodott az elegáns úrnak, miután ab-

ban is megállapodtak, hogy látogatást tehet a háziúr svábhegyi nyaralójában.

Jóindulattal figyelmeztette az elegáns úr arra is, hogy okos lesz, ha a tárcájába minél több pénzt tesz s valami ürügygyel betekintést enged abba a leendő apósának: hadd lássa, hogy nem valami éhenkórászba szeretett belé a leánya.

Sz. S. hamarjában összekölcsozött a barátaitól pár ezer forintot és beállított a *svábhegyi* villába, ahol nagyon szívesen fogadták. Nemsokára megjelent ott egy országgyűlési képviselő, egy miniszteri tanácsos s egy nyugalmazott államtitkár is, — a háziúr közeli vérrokonai. Egy ideig mindenféléről beszélgettek, majd az államtitkár egy kis huszonegyes-t proponált. Sz. nem igen szokott kártyázni, de a jövődöbelije biztatására mégis leült játszani. Folyton vesztett. Igyekezett azonban jó arcot vágni s amikor széjjelmentek, azzal vigasztalta magát, hogy a „fényes párti,“ meg az „előkelő rokonság“ megéri a veszteséget.

Annál keservesebb volt a meglepetése másnap, amikor ilyen tartalmú levelet kapott:

— Sajnálom, de a házasságból nem lehet semmi, mert a lányomat oda nem adhatom olyan embernek, aki egy délután ezreket elkártyázik.

A fiatalember aztán véletlenül egy rendőrtiszt barátjának is elmesélte a kalandját. A rendőrtiszt megmutatta neki a hamiskártyások fényképalbumát s a leghírhedtebb sipisták egyikében, *Tichy*-ben felismerte a füstbement apóst, akinek nem is volt leánya. Egy rendőri felügyelet alatt álló hölgyet adtak ki házikisasszonynak, s a méltóságos, nagyságos rokonokról is kiderült, hogy professzionátus kártyabanditák.

Ez a história annál tanulságosabb, mert háromszor is megisméltődött Budapesten az esztendőök során.

Tichynek a legügyesebb bűntársa egy *Bárczy* László nevű elzüllött földbirtokos volt, aki húsz évnél tovább grasszált Budapesten és külföldön, anélkül, hogy le tudták volna leplezni kellő módon. Csak 1908-ban sikerült először kipellengérezni. Berlin és Frankfurt között a vasúton kifosztott egy előkelő porosz katonatisztet, aki a német császár rokona. Az áldozat, *Linzenburg* gróf gárdahadnagy, rájött arra, hogy *Bárczy gelb*, (argóval: gyanús) és nem fizette ki az adósságát. *Bárczy* erre levelet írt — egyenesen a német császárnak, amelyben követelte, hogy fizesse ki a nyert összeget, mert különben a budapesti újságokban nyilatkozatot tesz közzé s így kompromitálni fogja a tisztet. A német császári kabinetiroda a levelet elküldte a budapesti királyi ügyészséghez, amely zsarolás címén megindította az eljárást *Bárczy* ellen. El is ítélték három hónapra, de azután eltűnt.

Pár hónap múlva egy másik fosztogatás révén került a rendőrségre. Az eset lényegét így mondja el a rendőrségi sajtóiroda közleménye, amelyet 1908. február 7-én adtak ki:

— A kávéházban egy fővárosi ügyvédjelöltet, *Günsberger Mór* dr.-t két, magát újságírónak hazudó ember — akik szabad óráikban ügynökösködéssel foglalkoznak — két notórius kártyakozákkal hozott össze. Egyik *Zsalud Ede*, a másik *Bárczy László*. Németországból ezek ki vannak tiltva, de nálunk is mint olyanok ismeretesek, akik a kártyából élnek. A társaságban valaki egy kis ferblit emlegetett s a többiek rábeszélésére az ügyvédjelölt is hajlandónak mutatkozott szerencsét próbálni. Előbb az egyik közvetítő lakásán játszottak, de ott dohosnak találták a levegőt, fölmentek tehát a *Royal* szálló III. em. 527-es szobájába, amelyben *Bója Romulus* dr. nagyszebeni ügyvéd

lakott s ott áttértek a makaóra, majd megint a ferblire. Néhány óra alatt az ügyvédjelölt 2000 koronát veszített. Följelentésére a rendőrség a kártyázókat és sleppereket előállította és most folyik kihallgatásuk. Az előkelően öltözött urakat minden valószínűség szerint a toloncházban fogják elhelyezni és kitiltásuk iránt intézkedni fognak.

Günsberger dr. jómódú szentgotthárdi fiatal ember volt, aki hatvanezer koronát örökölt s ezért vetették ki reá a sipisták hálójukat. A két ügynök összehozta őt a kávéházban Bárczy Lászlóval és Zsalud A. Edével, akik mint földbirtokosok szerepeltek. Rábeszéltek az ügyvédbajtárt, hogy próbáljon szerencsét a harminckétlevelű biblián, amelyről később — szokás szerint — áttértek az ötvenkét levelűre, a makaóra.

A kávéház különszobájában eleinte szolid társasjátékkal szórakoztak. Amikor aztán a hazardjátéokra tértek át, a kávéház egyik tulajdonosa közbelépett:

— Megtiltom — mondotta nekik — hogy itt tiltott játékot üzzenek. És egyúttal kérem az urakat, hogy ezt a helyiséget kíméljék meg a látogatásuktól!

A kártya lovagjai méltatlankodva, párbajt is emlegettek, de mégis kénytelenek voltak távozni. Az egyik ügynök lakására vonultak, azt azonban csakhamar szűknek és „dohosnak“ találták, mire a másik ezt az ajánlatot tette:

— Menjünk a Royal szállóba. Ott egy jóbarátom lakik, Bolya Romulus dr., akinél zavartalanul játszhatunk. A tanácsot megfogadták, fölmentek az Erzsébet-köruti fogadó harmadik emeleti 527-es számú szobájába. Ott áttértek a makaóra, majd változatoság okáért megint ferblizni kezdtek, minthogy az utóbbi játék, a nemzeti csöndes, sokkal kedvezőbb al-

kalmat nyújt a fosztogatásra. Günsberger dr. néhány óra lefolyása alatt kétezer koronát vesztett.

A játék egy ideig szünetelt s ezalatt vacsoráztak. Nem engedték ki őt a karmaik közül s visszavitték a szálló rejtekhelyére. Miután az ügyvédjelölt pénze elűszott, a szerencsétlen ember még nagyösszegű adósságot is csinált.

Kábult fővel hagyta el a szállót s csak később világosították föl róla, hogy hamisjátékosokkal került össze. Nem akart botrányt csinálni, egyezkedést próbált, de a kártyakozások a szemébe nevettek. Erre a főkapitányságon megtette ellenük a följelentést.

A rendőrség letartóztatta Bárczyt és átküldte a törvényszék palotájába, Kisfaludy fogházfelügyelőhöz, aki azonnal lezáratta, hogy a rája kiszabott büntetést leülje.

Zsalud Ede fiatalember, de nem kevésbé járatos a legfurfangosabb kártya-trükkökben. Nagyon elegáns külsejű, cilinderes, lakkcipős, selyemharisnyás gavalér, aki mindig előkelően öltözködik. Régebben vasúti hivatalnok volt s az államvasutak miskolci üzletvezetőségénél működött. Néhány évvel előbb szép összeget örökölt és a tőzsdén százezer koronát nyert. Attól fogva nagylábon élt. Fővárosszerte ismerték már, amikor a Magyar Színház híres szépségű tagjának, G. Margitnak társaságában föltűnt a turfon és más helyeken, ahol sok pénzt lehet költeni. Zsalud rövid idő alatt elverte a vagyonát s a kártya lovagjai közé került.

Amikor kénytelen volt túladni a fogatán, éksze-rein, bútorain és szeretőin, a kártyaszobák mélyébe vonult. Gyakran együtt működött egy barátjával, akiből a darabont-korszakban *főispán* lett. Zsalud pórul járt a Demokrata Körben, ahol hamiskártyázáson érték. A klubból kizárták, mire vasúton és fürdőhelye-

ken kezdett operálni, de nem sok szerencsével. Kávéházat is nyitott. Nemsokára csődöt mondott és Amerikába utazott, ahonnan azonban visszatért és folytatta régi életmódját, az utóbbi években *álnéven*.

A két ügynök másfajtájú, de ugyancsak jellemző példánya a vegyes fővárosi társadalomnak. Újságíróknak adták ki magukat, mert így jogcímük volt arra, hogy bármely társaságba bejuthassanak. Semmi közülük se volt ugyan a zszurnalisztikához, de megkönynyítette szerepüket az igazi újságíróknak az a nembánomsága, amelylyel a társas érintkezés terén élnek, sohase kutatván azt, honnan kerül éppen az a jóképű idegen, aki állandóan asztalukhoz telepszik s ezáltal a külső világ számára csakugyan való látszatát tudja kelteni újságíróságának. Bolya Romulus dr., aki a házigazda szerepét játszotta az ügyvédjelölt kifosztása alkalmával, nagyszebeni ügyvéd és az odavaló görögkeleti egyházközség alelnöke, ő azonban állítólag gyanútlanul került a kozákok társaságába — mint tavaly a Balthány-féle hamistanúzási bűnügybe is.

Bérczy Béla, a néhai rendőrtanácsos kijelentette, hogy a sipisták kettejét — aki nem budapesti illetőségű, kiviteti a toloncházba, ahonnan büntetésük letöltése után hazatoloncoltatja és a főváros területéről kitiltatja őket; a többi pedig csavargás címén is a rendőrség fogházába kerül, ha záros határidőn belül igazolni nem tudja, hogy rendes, tisztességes foglalkozása van. Azonkívül a járásbírótság elé is kerültek hazárd- és hamisjáték címén. A két ügynök nem várta be az eljárás végét, hanem — Amerikába utaztak. Nem írjuk ki az ő nevüket, mert azóta megjavultak s nem is kártyáztak hamisan, csak slepper-szerepet vittek.

Kéjutazó sipisták.

Annál többet lehet írni Zsaludról és társairól, akik nagy összegeket harácsoltak össze büntetlenül is. A Royal-szállóban történt fosztogatás után pár hónapig megint csöndben operáltak, de már november 5-ikén érdekes hír jött róluk. A budapesti német konzul értesítette a főkapitányságot, hogy a nyár végén a Fiume—Trieszt és Velence között közlekedő vonatokon és hajókon, valamint a Lidón magyarnevű urak német állampolgárokat hamiskártyázással kifosztottak.

A sok károsult közül a konzul csak Eduard von *Hahr*tt, a braunschweigi 62. gyalogezered fiatal hadnagyát nevezte meg, akitől készpénzben tizenhatezer márkát harácsoltak a sipisták és amikor becsületszóra folyt tovább a zsebmetszés, húszezer márkával nőtt a hadnagy vesztesége.

A sipisták egyébként nem kímélték honfitársaikat sem. Így kifosztották az egyik budapesti rendőrfogalmazó testvéröccsét és rokonát, valamint *Tedesko* Sándor műkö- és cementgyárost, aki N. L. színésznő társaságában utazott a lagúnák városa felé. A hamiskártyások szövetségének tagjait a következő lista reprezentálta:

Kárász Antal báró, Andrényi Armand, Pongrácz Sándor báró, Varga István dr., Lakatos József és Mérey Jenő.

A hat úr, felosztottan a luxus-vonatok és gőzösök fülkéjében, pók módjára lesett áldozatra. Persze, az üzlettel járt, hogy Kárász báró és társai bizalmat keltő megjelenéssel bírijanak. Rendkívül elegánsan öltözködtek, tele voltak csillogó ékszerekkel és kitűnően szédítették csevegés közben a balekokat.

A főkapitányság törzskönyveiben a konzulátus útján közölt nevek nem szerepeltek s így kétségtelen

lett, hogy a sipisták álnéven fosztogattak. Hosszas nyomozás után sikerült megállapítani, hogy Andrényi Armand tulajdonképp Zsalud Ede, a hírhedt hamiskártyás. Bűne úgy tudódott ki, hogy Hahn hadnagygyal a tartozásra vonatkozólag részletfizetésben állapodtak meg. Hahn minden hónap elsején ezerhatszáz márkát tartozott küldeni dr. Pólyák Ede budapesti ügyvéd irodájába Lakatos József címére. A hadnagy az első hónapban pontosan beszolgáltatta az esedékes összegeket, de egyidejűleg megkeresést intézett a pesti német főkonzulhoz, hogy érdeklődjék Andrényi, Lakatos, Varga dr., Pongrác báró, Mérey és Kárász báró után a rendőrségen. A főkonzul érdeklődni kezdett és csakhamar közönlhette honfitársával, hogy hamiskártyások hálójába került. Hahn hadnagy erre formálisan is följelentést tett a sipisták ellen, akik közül a főkapitányság először Zsalud Edét hallgatta ki. Beismerte, hogy járt a Lidón, de a kártyázást tagadta.

— Tüdőbeteg vagyok, azért jártam Olaszországban! — mondotta a fogalmazónak.

Érdekes, milyen furfanggal hálózta be Tedesco Sándor gyárost is. Tedesco N. Lilivel ült egy fülkében, amikor a sipisták ajánlatot tettek neki a játékra. Visszautasította őket, de ekkor Kárász báró kiintette a kocsii folyosójára a színésznőt és azt preparálta. A bájos kisasszony aztán oda is szólt útítársának:

— Kártyázzék, barátom!

Ez a két szó háromezer koronájába került a gyárosnak.

A megtorlás azonban elmaradt ez alkalommal, mert a sipisták ravasz védekezésével szemben nem sikerült eléggé bizonyítani. Az eljárás során pedig megszökdösött Mérey (Mezey), Andrényi (Zsalud) és Kárász (Horváth).

Ehhez a társasághoz tartozott még a többi között *Ollé* Rezső végzett földbirtokos és *Turteltaub* Szigfrid állítólagos kereskedő, akik azonban rendszerint duettben dolgoztak, Specialitásuk volt, hogy kies fővárosi kirándulóhelyekre vezették az idegeneket. Így tettek egy szép júniusi napon *Holesovszky* Ernő oroszországi mérnökkel is, akit a *Trieszti* nő-höz címzett ligeti vendéglőbe kalauzoltak el s ott rövid idő alatt négyezer koronát nyertek tőle. Amikor az orosz följelentést tett, a két magyar külföldre menekült. Az ügyész család büntette miatt tett vádat Öllé, Turteltaub és Neumann Jakab vendéglős ellen is.

Ha a tolvajtól lopnak ...

A kártyalovagok legtöbb manővere titokban marad, az áldozatok röstellik a följelentést, illetve a velejáró nyilvános emlegettetést és ha mindjárt rendőrséghez fordulnak, akkor is nagyobbára eredménytelen marad az eljárás. S hogy milyen fifikával dolgoznak a sipisták, azt itt a maga nemében klasszikus esettel próbáljuk dokumentálni. Csak azért ragadjuk ki dús adattárunkból, mert itt az áldozat is úgynevezett *hohem* alak.

A tény röviden az, hogy két budapesti szélhámos harmincezer koronát csalt ki az osztrák főváros egyik igen érdekes alakjától, *Rosenfeld* Mórictól. *Rosenfeld* milliomos ember, akinek a *Prater-Strassen* három bérpalotája van és úgyszólván mindenki tudja, hogy vagyonát hamiskártyázással szerezte.

Magyar származású ez a milliomossá lett sipista, aki *Munkács*ról indult el ötven évvel ezelőtt világhódító útjára. Úgyesen csinálta a maga dolgát. Nem utazott kis, vékonypénzű emberekre. A legelőkelőbb fürdőhelyeket látogatta meg, amelyeken orosz hercegekkel, amerikai pénzkirályokkal és grófokkal mérte össze ügyességét. Százezreket nyert, de olyan úri mo-

dort sajátította el, hogy a legbizalmasabb és óriási differenciákkal végződő kártyapartik után sem mertek föllépni ellene a kifosztott emberek. A legnagyobb nyugalommal búcsúzott áldozataitól, akiknek hanyag eleganciával mondotta:

— Uram, ezúttal pechesen operált. Majd legközelebb rendelkezésére állok!

Sokáig beszéltek arról a kártyaviadalról is, amelyet Milánnal, Szerbia volt királyával vívott meg Rosenfeld, aki félmillió frankot nyert el a vidám királytól. Azt mondják, hogy a szerb uralkodó váltóit — mert azzal rendezte a kártyadifferenciát — utóbb Rudolf trónörökös váltotta be Milán helyett. A sipista fejedelem elszántan módját tudta ejteni annak, hogy Rudolf fizessen barátja helyett.

Persze, ezek a történetek kevésbé lehetnek igazak, mint ahogyan legendák, egyszerű kitalálások, de Bécsben ilyen históriákat fűznek Rosenfeld zajos, viharos múltjához.

Az öreg milliomos most már évek óta nyugalomban él. Házai és takarékpénztári betétjei, értékpapírjai úri módon eltartják. Leányai kitűnő partikat csináltak, vejei közt akad tekintélyes ügyvéd, orvos, gyáros, legfiatalabb leányát pedig az udvari Opera ünnepelt énekesse vette feleségül. Rosenfeld szakított a kártyázással, legfőljebb tartlizik, azt is filléres alapon, hogy csalni ne legyen érdemes. Most kevésbé veszedelmes mesterséget folytat, zugbukmékereskedik és kölcsönöket ad — uzsorakamatra.

Ezt a minden hájjal megkent, vén rókát „állította falhoz”⁴⁴ nemrég két szélhámos. A Habsbürg-kávéházban történt, hogy egy éltelesebb ember — aki szintén sipista volt — megszólította Rosenfeldet és jelentősen odasúgta neki:

— Jó alkalom! ... Látod azt az elegáns ifjút, akivel egy asztalnál ülök? Dúsgazdag magyar mágnás. Gróf Csekonics Béla. Szeretnék eret vágni rajta. Legyél segítségemre. Ülj mellé és kibicelj neki. A többit tudod . . .

Rosenfeldben bizseregni kezdett a vér. Az öreg sipista-fejedelem nem tudta megtagadni kartársa kívánságát. Szívességből ugyan, de odatelepedett az asztal mellé és ügyesen beadta a cinket sipista barátjának. Pontosan jelezte, hogy milyen kártya van a gróf kezeiben és az első félórában kétezer koronát vesztett a fiatal Csekonics.

— Vége a játéknak! — jelentette ki azután úri nemtörődomséggel a vesztes fél. Amit a gyöpön megmentettem, az elúszott. Nincs több pénzem. Csak holnap kapok.

— Játsszunk tovább, biztatta a partner, lesz itt pénz, mindjárt. Rosenfeld bácsi ad váltóra, amennyi kell. Csak úri kamatot kér érte.

— Köszönöm, nem kérek. Nem játszom tovább.

— Próbálja meg, — biztatta Rosenfeld, — hátha megfordul a kártyajárás, szívesen hozzásegítem.

A gróf úr kérette magát, hogy annál nagyobb legyen a bizalom, de azután csak elfogadta a pénzt. Hatszor egymásután kapott ötezer koronát Rosenfeldtől, a ki szerényen mindig hatezer koronáról vett váltót tőle. Rövid lejáratút, három naposat.

A gróf pedig egyre vesztett, minden pénze a partneréhez vándorolt. Utóbb Rosenfeld is kimerült. Hazasietett újabb tőkéért, hogy továbbra is kiséghesse a magyar mágnást. És amíg az öreg sipista- király odajárt a pénzért, a partnerek szó nélkül megugrottak a kávéház kártyaszobájából.

Rosenfeld sorra járta Bécs előkelő szállóit, de gróf

Csekonics Bélát nem találta sehol. Későn jött rá, hogy nem a fiatal grófra, hanem az ő zsebére ment a pakli.

A csalókat azonban nem tudták leleplezni, hasztalanul próbálta a bécsi rendőrség és a pesti polícia, amely sürgős megkeresést kapott ebben az ügyben. Csak annyit tudtak meg, hogy az Ollé-féle társaság egyik tagja kétségtelenül szerepelt ebben az ügyben.

A talmi aranyifjak.

Valamennyi sipista, akit eddig említettünk, ártatlan és jelentéktelen figura, a Horváth-féle banda tagjaihoz képest. Az egész világ legnagyobb sipistaszervezetét Horváth Lajos „báró“ csinálta meg és ez a szervezet igazán megérdemli, hogy kimerítően beszéljünk a viselt dolgairól.

Eúrópa egész sajtója, kivált a német újságok raja hosszú cikkekben tárgyalta 1910. szeptemberében egy Klimm Béla nevű fiatalember viselt dolgait, de a múltját és számos cinkostársát nem ismerte. A berlini detektívek már jóideje nyomoztak a bonyolult ügyben, nem tudták azonban pontosan megállapítani, hogy tulajdonképpen kicsoda és miképpen jutott szédítő lejtőre ez a megnyerő és impozáns külsejű világfi. Egy modern Pitavalnak nem egy kötetét dúsan megtöltené az a csodálatos anyag, amely róla és barátairól pár év alatt összegyűlt a jegyzőkönyvünkben. És most elég csinos képet pingálhatunk a Klimm-féle kalandos társaságról.

Bármily bombasztikusán hangozzék, higgadtan kimondjuk: mérhetetlen érdekességű pesti erkölcsrajz, sőt csaknem grandiózus szociológiai korkép bontakoznék ki a históriájukból, ha a magyar kriminalisztikának volna egy éles kritikájú és mesteri tollú Ferreró-ja. Megérdemelné csak azért is, mert hajszál-

nyi túlzás nélkül állíthatjuk, hogy tán sohase graszszált világszerte olyan nagystílu bűnszövetkezet, amelyennek a Klimm-féle bizonyult. Bennünket pedig főképp azért érdekel, mivel a nemzetközi úribetyárok legtöbbje honfitársunk és ezen a réven könnyű is róluk többet tudnunk, mint akár a legügyesebb porosz dektívnek.

Nyolc évvel ezelőtt cikksorozatot írtam a Pesti Napló-ban a budapesti kétes existenciákról és akkor szó esett bizonyos gavallérokról is, akik a legkényesebb divatsmokkot is kielégítően jelennek meg a túrf nagy tribünjén, a Kossuth-utcai korzón, az elit-bálon, a premiéreken, — de senki se tudja róluk, hogy tulajdonképpen miből élnek? Főhadiszállásuk, füstös várak, amelynek bátyatövén a modern hiénák: uzsorás pénzügynökök gunnyasztanak, egy kerepesi-uti kávéházban volt. A pesti életben nem akadt komoly esemény és könnyelmű on dit, amelyről ott ne tudtak volna, sőt a kínos pletykák legtöbbje épp onnan indult feketítő vándorújára. Nyolc évvel ezelőtt még csak általánosságban, nevek említése nélkül lehetett írni a vegyes kávéházi társaságról, — bár úgyis hangos kavarodást, lovagias ügyet is támasztott a riport, — de ma már nevekkkel is bőven szolgálhatunk. Nem egyiknek a viselője híressé, vagy ép hírhedtté vált.

Az aszfaltlovagok tanyája, a Pannonia-kávéház, lassankint modern rablóvár lett s éveken át botrányfészek is, amit rosszindulat nélkül említhetünk fel, mert a helyiség azóta megint szolid polgári kávéházzá vedlett.

Ott tűnt föl egy-két olyan ifjú, aki szinte dühösen szórta a pénzt, mert a törzsasztal naplopó doyenje ravaszul szóratta vele.

Ott kötötte nagy kölcsönügyeleteit *Udvary* Ferenc

volt néppárti képviselő, aki a Koronaherceg-utcában gründolta a Nép takarékpénztárt és a készpénz helyett ál-betétkönyvekkel csapta be a tapasztalatlan fiatalembereket. A délceg honatya tömérdek szélhámosság után megszökött és most külföldön élősködik.

A talmi aranyifjak közt nagy szerepet vitt gróf *Festetich* Pál, az egyetlen valódi arisztokrata. Mikor aztán rábizonyult egy belvárosi vívóteremben, hogy többször pénzt lopott az egyik atléta levett kabátjából, hirtelen eltűnt Budapestről. Három év múlva híre jött, hogy fizetett híve lett Marquet mesternek, Ostende későbbi detronizált játékkirályának, aki harminckét kártyabarlangot tartott fenn Párisban, amíg csak Clemenceau belügyminiszter be nem csukatta. Festetich is kénytelen volt akkor távozni a francia fővárosból és aztán a Klimm-féle úribanda egyik tagjaként emlegettek.

Sokáig mindennap ott látták a kávéház hátulsó részében Binnger Mátyást, a színésznők és bookmakerek odaadó barátját is. Odaadta nekik minden pénzt, aztán váltóhamisításra vetemedett. Ennek a csinos és talentumos fiatalembernek apja még zsugori moneymaker volt s a fátum arra ítélte, hogy épp azt csinálják a fiával, amit ő más gavallérokkal műveit. A fiú eleinte csak adósságokat gyártott, aztán idegen aláírásokat is. Egy ismert szépséggel tűnt el Budapestről és a büntetőtörvényszék Montekarlóból hozta vissza az alkotmány-utcai fogházba.

A Mefisztó-szerepet eleinte báró Horváth Lajos játszotta a kávéházi कंपनीában. Idősebb „évjáratához tartozik ez a bámulatos kaliberű frakkos haramia, aki megszégyeníti Arséne Lupin-t s a többi hasonló regényalakot. Az egész kávéházi jeunesse d'oree csupa harmadfű csikó volt hozzá képest és könnyed

ravaszsgal hajtotta igába a legtöbbet. Lui báró szervezte, mint említettük, a világ legkitűnőbb sipistacsapatát és ennek szolgálatában volt Klimm Béla is. Csak Horváth példáját követte, amikor arisztokrata címet vett föl. Egyébként mind a kettő tekintélyes családból származik. Klimm apja műegyetemi tanár volt, a Horváthé pedig főispán.

A hamiskártyások vezérének először Kairóban leplezték le, aztán a Lidón, majd pedig Bern városában. A svájci húrokból már nem tudott a hagyományos szerencséjével kimenekülni: börtönbe került. Ezek az elzüllött gavallérok még nagy hangon rektifikáltak a sajtóban, amikor Krecsányi Kálmán detektívfőnök 1902. májusában szétrobbantotta Grosshändler Samuel kávéjátékbancját. Csupa chev,alier sans phrase et reproche maradt azután is, hogy a „rézkigyó“, Bód Elek Csengery-utcai rulettbarlangját becsukták. A krakéler Fintor Gusztó még büszkén szavalta az akkor divatos citátumot:

Ezek a gascognei legények,
S Castel-Jaloux a kapitány!

Azóta hűvösre került Castel-Jaloux: az álbáró, az öreg Bárczy földbirtokos, kitiltották Pestről Mezeyt, a Horváth haver-jét (cinkosát); rendőrségi fotográfiát csináltak Zsalud Edéről és Bedekovits Jánosról, aki már apró-cseprő szélhámosságért jutott kolerára (rabkosztra). Néhányan öngyilkossággal expiálták a léha életet.

Legmarkánsabb közöttük Bállá Rudi esete, aki a nőtestvéreért való elkeseredett harcban tört le. Apjuk még dúsgazdag ember volt s három fiának egyenkint százhatvanezer forintot hagyott hátra készpénzben. Az egyik hógukat dr. K. A. ügyvéd vette nőül, de pár

év múlva elváltak egy ismert nevű exképviselő és miniszteri tanácsos miatt és a lapok hosszú ideig kénytelenek voltak foglalkozni dühös háborúságukkal. Főképp három gyönyörű gyermekük miatt küzdöttek s négyszer is elrabolták egymástól az apróságokat. A szép asszony P. Olivia néven színésznő lett és csinos sikerrel lépett föl a Népszínházban is. Érte szállott sikra Bállá Rudi és a harc során megdöböntő váddal illették, majd pedig a Klimm-féle bünszövetkezet tagjának mondta a külföldi sajtó. De ez a hír téves. Bállá Rudolfnak csak annyi szerepe volt, hogy megszöktette Kairóban az egyiptomi alkirály feleségét — még pedig a Klimm asszisztenciájával — és Budapestre hozta. Tőle aztán — későbbi hír szerint — a Ramée gróffá avanszált jóbarát szöktette meg s a megcsalt, nyomorba jutott Balla öngyilkossá lett egy bérkosiban.

Egyáltalán pontos disztinkciókra van szükség, a mikor a kávéházi gavallérokról beszélünk. Egész sereg olyan gavallért is emlegettek a Klimm-banda tagjai között, akik ugyan tényleg jártak a Pannóniába, de később elfordultak a szélhámosoktól és tisztességes utón járnak. Ma már csak elmosódó, rossz emlék számukra a régi kompánia, amelynek karriért csináló tagjai a külföldi detektíveket szinte lázban tartották.

Nemzetközi kalandorok.

Hogy tavaly ősszel mi mindent állapítottak meg a Klimmről és társairól, azt ez a megdöböntő berlini jelentés mondja el: Klimm Bélát gróf de la Ramée néven tartóztatták le 1910. szeptember 13-án Hága városában, mert kiderült, hogy egy *Margolin* nevű szélhámosnak a bűntársa. Ez a Margolin kedvesével, Fröhlich Ernesztin orfeuménekesnővel — aki mellesleg

megegyezve, budapesti leány — Klimm társaságában háromszázezer márkás csalást követett el Berlinben okirathamisítás útján.

Margolin és a leány Pétervárra szöktek, ahol szeptember 11-én elfogták őket. Klimm Béla csak harmincezer márkát kapott a zsákmányból, amely összeggel a nejéhez utazott Hágába. Feleségéhez néhai Hecht kereskedelmi tanácsos leányához is kalandos utón jutott. Megszöktette anyja házából abban a reményben, hogy a milliomos asszonytól nagy összeget zsarolhat ki. Londonba vitte a leányt s ott megesküdütt vele. Tanúi a következő „úrak“ voltak: Schwabe (Park Lane London), akinek villája a homosexuálisok találkozó helye, King, helyesebben König, hamisjátékos, magyar ember, Howard, igazi nevén: Horváth, nemzetközi szélhámós és gróf Festetich, aki évek óta kártyából élt.

Klimm Béla kalandori pályája már évekkel ezelőtt kezdődött. Természetesen a külföldön, mert szűk volt neki Macedónia. Azzal kezdte, hogy fölvette a De la Ramée márki hangzatos nevet, ő maga azt állítja, hogy egy ilyen nevű francia mágnásnak egyszer megmentette életét, aki ezért hálából adoptálta. Erről természetesen hamisított okmányai is vannak. Évekkel ezelőtt Londonban időzött egy szállóban. Ott megismerkedett egy külföldi grófnővel, akinek komornáját hirtelen betegség lepte meg s e miatt kórházba vitték. Az előzőkeny márki ajánlott egy ügyes komornát helyette: akkori szeretőjét, akit egyenesen e célból Berlinből telegráfozott Londonba. Az új komorna azután Klimm Béla utasítására már egy-két nap múlva elloptott a grófnétól egy százezer koronát érő nyakláncot, amelylyel a két cinkostárs megszökött.

Most már szűk volt neki Európa is, átment Afri-

kába. Nem egyedül. Vele mentek azok az úrak, akik később Hecht Alisz-szal való házasságának tanúi voltak. Az említettekén kívül a bandába tartozott még Schwabe öcscse, azonkívül Göbel Richárd Prágából, aki magyarországi huszárezredekben szolgált azelőtt, mint főhadnagy.

A társaság kezére játszott egy milliomos amerikai család kalandos vérű leánya, miss Florida Setlte, akinél szebb nő aligha van a világon. Szerelmével háló-jába csábította a vagyonos embereket, akiket azután kifosztás végett átengedett a cinkostársainak. Hogy a leány ne lehessen árulójuk, Göbel feleségül vette.

Ez a hamiskártyás banda évekig együtt maradt. Kairóban egy ízben meglepte a rendőrség azt a játékbarlangot, ahol az idegeneket fosztogatták. Klimm Béla kiugrott az ablakon s elmenekült. Társait, akik egy-két hónapot ültek, Triesztben várta meg. Ott egy Lloyd-hajóra szálltak s elkalandoztak Ázsiába.

A „főúri“ társaság, — mert Schwabe bárónak, König grófnak, Howard lordnak, Göbel örgrófnak adta ki magát s egyedül Festetichnek volt igazi grófi címe — Indiában, Ceylonban, Jávában bejutott a legelőkelőbb körökbe. Mindenütt játszottak, persze hamisan. Klimm Béla maga nem játszott, mégis ő volt a társaság lelke. A slepper (fölhajtó) szerepét játszotta rendszerint.

Vagy egy évig voltak távol. Klimm Béla azután visszatért Kairóba, ahol nagyúri módon élt.

Később Berlinben ütötte fel tanyáját Klimm s ott Margolinnal együtt szélhámoskodott. Hecht Alisz-szal is ott ismerkedett meg s a már ismertetett módon feleségül vette őt Londonban. Nem szerelemből, ami kiviláglik abból is, hogy valósággal alkudozott anyósával, mennyiért egyezik bele a válópörbe. Az anyós

százezer márkát kínált, ő háromszor annyit kért. Az alkut félbeszakította Klimm Béla letartóztatása. Nemcsak csalásért, hanem bigámiáért is folyik ellene vizsgálat Érdekes, hogy felesége kijelentette: bár leplezetlenül áll előtte az ura, szereti s nem hagyja el.

Közben a vizsgálatnak egy szenzációs mellékhajléása támadt. Két-három évvel ezelőtt eltűnt Olaszországban Göbel Richárd és holttestét megtalálták egy ládába gyömöszölve. Most fölmerült az a gyanú, hogy az egykori huszárhadnagyot cinkostársai tették el láb alól.

Eddig szól a berlini jelentés, amely tagadhatatlanul érdekes, de több részletében téves. Mi hiteles dokumentumok és közvetlen információk alapján próbáljuk megrajzolni a nagy kalandorok, — elsősorban a Klimm Béla — hű képét.

A magyar-francia gróf fátuma ott kezdődött, hogy beleszeretett egy szép és dúsgazdag német asszony, aki elvált a férjétől és anyjának beleegyezése nélkül feleségül ment Klimmhez. Az anyós titokban érdeklődni kezdett a férj múltja iránt, egész rajnyi detektívet mozgósított emiatt s a nyomozás szálai Budapestre is elvezettek. Egy idevaló fiskális, aki megbízást kapott az eljárásra, nem valami túlságos lelkiismeretességgel rostálta meg a Klimm Béláról kapott adatokat. Kósza mende-mondáknak egész seregnyi produktumát iktatta bele abba a terjedelmes jelentésbe, amelyet Berlinbe küldött. Budapest, ez a — sajnos — par excellence pletykaváros, egy bűnügyi regényt is megtöltő adattárt szolgáltatót a külföldre vetődő magyar ifjúról, akinek régi barátai, a karrierje miatt irigykedő aranyifjak sok rosszindulatú információt is adtak.

Az ügyvéd hosszú jelentése megérkezett Berlinbe

és három napon belül háromezer napilap közölte a nagystílű magyar szélhámos viselt dolgait. Az anyós joggal számíthatott rá, hogy az erkölcsi halottá lett és börtönre is vetett Klimmből a felesége teljesen kiábrándul és nyomban a faképnél hagyja. De alaposan csalódott. A szép Alice kitartott férje mellett, akit a rajongásig szeretett és szeret ma is és nem nyugodott, amíg szabadlábra nem került.

Mi hát az igazság ebben a rejtelmes bűnyűben?

Klimm Béla, akinek múltjáról páratlanul fantasztikus hazugságok keltek szárnyra. Klimm Mihály budapesti műegyetemi tanárnak a fia, édesanyja pedig egy gazdag budai patrícius-családból származik. Mind a ketten öngyilkosságot követtek el. Az öreg Klimm egyébként a legkiválóbb szakemberek sorában is emi-nens volt: a többi között ő építette a hamburgi kikötőt.

Klimm Béla a Ferenc József-intézet növendéke volt, ahol jelesen végezte tanulmányait. Ez az intézet, amelynek előkelő családok gyermekei, főképp mágnásfiuk a növendékei, — bizonyára akaratlanul — már sok fiatalembert tönkrevitt a tékozló nevelésmódjával. Klimm Béla is túlságosan nagyúri allűröket sajátított el a büszkén exkluzívnek hirdetett intézetben, ahova állandóan elegáns magánfogaton járt. Csak tizenyolc esztendő volt, amikor Tátrafüreden megismerkedett egy szép zsenileánnyal; öngyilkossá is akart lenni a szép Vilma miatt, de a gyámja, Czigler Győző egyetemi tanár, idejekorán megtudta a dolgot, a kiküldött detektívek meglepték és a Schwartzer-féle szanatóriumba vitték a „terhelt“ fiatalembert.

Egy esztendeig tartották odabent, s azután még egy osztrák intézetbe vitték. Innen gyógyultan bocsátották el és akkor Strassburgba küldték, ahol két

évig volt az egyetem növendéke. Azután Magyaróváron elvégezte a gazdasági akadémiát, még pedig kitüntetéssel. Közben 1907-ben huszonnégy éves lett, de a kiskorúságát meghosszabbították. Pereszlényi dr. vitte ki azután a gondnokság alól való feloldását.

Körülbelül háromszázezer koronát kapott a kezéhez. Alig hogy ezt az összeget megkapta, a Hungária szállóban megismerkedett egy színésznővel, akire sok pénzt költött. 1907. végén utazott Montekarlóba és ott került kártyások közé, velük ment Párisba és akkor jött össze gróf de la Raméeval, aki nem valami elzülött, részeges kalandor, — amint egyes lapok közölték, — hanem egy elterjedt sportlapnak és egy heraldikai közlönynek a szerkesztő-tulajdonosa. Ez a francia márki fogadta örökbe és ruházta rá az ősi nevét.

Mielőtt Klimm Montekarlóba utazott, egyáltalán nem szerepelt külföldön a sokat emlegetett úri gazemberek sorában. Pesten csak a legjobb társaságokba járt és mindenütt szívesen is fogadták. Azután, hogy a fővárost elhagyta, még állandó kontaktusban maradt egyetlen barátjával, aki iskolatársa volt a magyaróvári akadémián. Igaz, hogy a budapesti rendőrség körözte, de csak párbaj vétség címén; Klimm ugyanis egy nő miatt súlyos föltételű párbajt vívott *Majthényi* László báróval.

Párisban kezdődött a Klimm Béla kalandos élete, melyről a külföldi lapok olyan zavaros és sok részben komikus tudósításokat közöltek. Az öröksége nagyrészt tényleg elverte és Pestről már azzal utazott el, hogy soha többé vissza nem tér. Nagy pechére össetalálkozott a szajnaparti fővárosban gróf Festetich Andorral, aki már évekkkel előbb kétes existenciává zülött s még pár professzionátus kártyással. Egy konkrét esetből tudom, hogy akkor még nem sejtette Klimm:

miféle veszedelmes bandába került. Clemenceau belügyminiszter akkor adta ki szigorú rendeletét a játékbárlangok ellen. Klimm Bélát blattverő társaival együtt lepték meg egy titkos klubban, az iratait elvették tőle és azt mondták, hogy nyolc nap múlva jöjjön értük a prefektúrára. Jelentkezés helyett az egész társaság megszökött, mire kitiltották őket Párisból. Klimm Béla a társai rábeszélésére szökött meg, akik szándékosan hajszolták bele ebbe az afférbe, hogy bűnös közösséget teremtsenek a még pénzes fiúval. Ennek pedig fogalma se volt róla, hogy milyen törzslapot hagyott hátra a párisi policián, ahol őt is egészen a bandába tartozónak vélték.

Egy Nágel nevű idegenvezető szokta összehozni a kártyázó-banda vezérét, Horváth Luit az áldozatokkal. A ravasz rendőrfőnök, Lepine, kinevezte Nágelt detektívvé és ez hamar leleplezte Horváthot a társaival együtt. Horváth különben előkelő nemesi családból való férfi, — mint említettük, — övök volt a budai Horváth-kert és a Nemzeti Kaszinó mellett, a Széputcza sarkán lévő ház. Az apja főispán volt, a sógora dúsgazdag pezsgőgyáros, ő azonban már nagyon régen elzüllött; leleplezték Milanóban, Lidón, Montekarlóban — mindenütt nagy fosztogatások után — legutóbb pedig a svájci Bernben tartóztatták le. Az ő társa volt Mezey, Zsalud és egy König nevű félkezű ember, aki állítólag a saját vejét megölte s Délamerikába szökött, itt egy gyémánt-kereső társaságot becsapott, mire egyszerűen levágták a félkezét. A megmaradt kezével is kitűnően manipuláló sipistán kívül még Horváth barátai közé tartoztak még vagy húszán.

Klimm Béla ennek a minden hájjal megkent kompániának a társaságában indult világkörüli útra és nagy óceánjáró gőzösökön, sok kártyacsatát vívtak

meg. Maga Klimm sohasem kártyázott, de része volt a manőverekben olyanformán, hogy slepper szerepet vitt, gazdag balekeket ismertetett össze a hamiskártyásokkal.

Másfél esztendeje múlt, hogy Londonban feleségül vette Hecht Alint, egy milliomos nagyiparos és kereskedelmi tanácsos leányát, akit Berlinből szöktetett át a Manche-on. A két londoni tanú notórius alak volt és ezt az újdonsült menyecske anyja, Hecht államtanácsos özvegye hamar megtudta. Persze, kutatni kezdte, hogy kicsoda tulajdonképpen az új férj és így tudakozódtak Budapesten is. Az államtanácsos özvegye mindenáron meg akarta szabadítani a leányát de la Ramée-Klimm Bélától, megvonta az apanázst, a Klimm pénze pedig elfogyott, úgy hogy ínséges helyzetbe jutottak. Ekkor történt, hogy Margolin berlini pénzügynöknek nagy értékű váltókat adott át Klimm maga és felesége aláírásával. Margolin nem tudott pénzt szerezni, mire ráhamisította néhány váltóra az anyós nevét, sőt egy közjegyzőnél is hitelesítette az értékes aláírást. Erről később azt írták, hogy Klimm rendezte a manővert, pedig fogalma sem volt róla. Margolin a barátnőjét, Fröhlich Erna orfeuménekesnőt és ennek egy ismerősét vitte a közjegyzőhöz, akinél az idősebb hölgy játszotta el az anyós szerepét. Közben Scheveningenből levelet és táviratokat küldött Klimm Béla Margóimnak, akitől azonban összesen csak harmincezer márkát tudott kapni. Az öreg Hechtné pedig nemsokára tudomást szerzett a váltóhamisításról és följelentést tett úgy Margolin, mint veje ellen. A pénzügynök Oroszországba szökött. Berlini lakásán megtalálták a Klimm-féle sürgető levelet, amire letartóztatták Klimm Bélát. A hágai ügyész-

ségen ártatlanságát hangoztatta és kérte, hogy minél előbb vigyék Berlinbe, ahol tisztázza magát.

Klimm Bélának sikerült plauzibilissé tenni, hogy nem tudott a négyszázezer márkás váltóhamisításról, hogy Fröhlich Ernát soha nem is látta és erre — öt napi fogság után — kaució ellenében szabadlábra helyezték. Margolinékat pedig aztán súlyosan elítélték.

Az anyóst annyira meghatotta Klimm Béla szenvedése, hogy kibékült vele is, nemcsak a leányával. S nem igaz az a hír, amit az egész világsajtó közölt róla, hogy Klimm Londonban egy külföldi grófnőt meglopott, nem igaz, hogy a szerencsétlen, Budapesten öngyilkossá lett Bálla Rezső barátnőjét, az állítólagos egyiptomi hercegnőt megszöktette és feleségül vette. Annál kevésbé lehet bigámista, mert hiszen a Balla-féle szenzáció idején még intézeti növendék volt.

Azzal is vádolták Klimm Bélát, hogy szerepe volt egy titokzatos rablógyilkosságban. Három évvel ezelőtt ugyanis eltűnt Olaszországban egy Göbel Richárd nevű huszártiszt, akit a Horváth-féle sipista-banda tagjai közé soroztak. Göbel holttestét egy ládába gyömöszölve találták meg és az a gyanú merült föl, hogy kártyázó cinkostársai tették el láb alól, Klimm Béla asszisztenciájával. Ez a vád is gonoszul alaptalan.

A nem épp makulátlan, de viszont nagy büntettekkel sem vádolható fiatal ember nemrég Budapestre érkezett és meglátogatta nővérét, dr. F. A. előkelő orvosnak a feleségét. Régi ismerőse, egy fiatal gróf megszólította az utcán, bár Klimm röstelkedve igyekezett tovább állani. Könnyezve beszélt aztán a történekről s elmondta, hogy a berlini ügyész minden vádat elejtett vele szemben és még csak idézést sem kapott a fő tárgyalásra. Innen Londonba utazott s megfogadta, hogy Budapestre soha többé nem jön.

A nagy leleplezés.

Az 1911-ik év május havában világraszóló nyomozást fejezett be a berlini rendőrség. Az impozáns sikerben egy kis része van a budapesti políciónak is, amely az évek óta keresett nagyszabású bűnszövetkezet pár tagjáról fontos információkat tudott adni.

Több esztendeig tartott, amíg végre sikerült az internacionális sipisták dolgát tisztázni és a főkolompokok egy részét össze is fogdosni.

Már tavaly júliusban kezdett a húrok szorosabbra húzódni. Megtudta a berlini rendőrség, hogy a hamiskártyások centruma Budapest és rendszerint onnan utaznak széjjel. Áldozataik főképp német emberek voltak, akik a Riviérán tartózkodtak, de onnan nemsokára haza kellett térniök, — kifosztva. Talán soha le nem leplezik az előkelő betyárokat, ha vakmerőségükben *hozomra* is nem játszanak. Miután ugyanis elnyerték a készpénzt, váltókat íratnak alá. Az áldozatok ott-hon — a játékipizgalom eltűnésével — informálódni kezdtek s a hatóságoknak szemet szűrt, hogy jóformán ugyanazok az arisztokraták a hitelezők. Egy extra-albumot tettek a károsultak elé, akik egymásután ismerték föl a nagy fáradtsággal beszerzett fotográfiákon a hangzatos nevű szélhámosokat.

Lassankint kinyomozták valamennyi összeköttetésüket és megtehették a leleplezésre való óvatos előkészületeket. A kompánia épp újból szétszóródott, hogy új áldozatokra vadászszék. Mindenekelőtt Newton Noel „kapitányt“ fogták el egy fashionable fürdőben, Anglia déli részén. Azután lecsaptak Bécsben gróf Wolf- Metternich Gisbertre, a londoni nagykövet unokaöccsére, aki tehát valóságos arisztokrata.

Következett Majna-Frankfurtban báró Schenk „von und zu Schweinsbúrg“, egy finom külsejű gavallér úr, aki valamikor a hírhedt Korff-Königgel játszott, a

pénzét elvesztette és aztán slepperévé lett a sipistamesternek.

Nem sokkal utóbb elcsípték Brüsszelben a magyar báró Horváth Lajos és a román Bujes Lukácsot, akik épp óriási nyereséget vágtak zsebre.

A sort maga báró Korff-König, ez az atlétatermetű, csodásán elegáns modorú gazember zárta be. Egy detektív nyomon követte Kairón át Délafrikáig. Könignek saját villája volt Páris legdrágább fertályában, akárcsak a homosexuális Schwabe-testvéreknek Londonban. Oda tért meg pihenni a nagy rissz-ek után s a legszebb nők alkottak körülötte irigyelt háremet. Miután a bűntársai lakat mögé jutottak, König Afrikába utazott és a messzi, szűz területeken is kitűnő fogásokat csinált. A fokföldi rendőrség le akarta épp tartóztatni, amikor rájött, hogy egy nappal előbb felszállt König egy nyugatindiai gyorsgőzösre. Nem először indult arra, hiszen gróf de la Ramée-vel is kéjutazott már egész Japánig. A marconigram gyorsabb a gőzösnél s nem csuda, hogy a gyarmati angol policia buzgón várta már a kártya-királyt, aki ezúttal nem is sejtette a fe^egető veszedelmet. Egy préda-dus est alkalmával rajtaütöttek és a kalkuttai börtönbe jutott. Korff-Könignek az igazi neve Stallmann s negyven éves ember és valamikor egyszerű „vizesnyolcas“ kereskedősegéd volt. Egy csomó család után Párisba szökött és ott szervezte meg évek múltán hatvantagu bandáját, amelyet négy-öt főnyi csoportokban dolgoztatott. A szajnaparti városban gyönyörű villája szolgált diszkrét és biztos otthonul a kártyalovagoknak. Korff-König-Stallmann az utóbbi években rendszerint mint joliannisbúrgi nagybirtokos szerepelt, akinek óriási gyémánt és arany-bányái vannak Délafrikában. Miatta nem tárgyalhatták le hosszú ideig gróf Wolff-Metter-

nich Gisbert második pörét — amelyben csupa kártya-ügy a vád tárgya, — mert hát Stallmann oly fűrfangosan intézte a dolgát, hogy az indiai bíróság megtagadta a kiadatását.

Kétségtelenül megállapították, hogy báró Schenk hét esetben, gróf Metternich pedig ötször segédkezett a fosztogatásnál, míg König, Newton, Bujes és legfőképp Horváth, ötvennél több hamiskártyázásnál vettek aktív részt.

König legjellemzőbb kalandja Scheveningenben játszódott le, amikor épp Hágában ülésezett a béke-konferencia. A báró úr nagy szolgaszemélyezettel bérelt nyolcszobás etablissement-t a legdrágább hotelben és egy grandseigneur módjára lépett fel minden tekintetben. Egyetlen szállóvendégnek és a hoteldirekciónak se jutott eszébe, hogy a gavallér valódiságában kételkedjék.

Pár nap múlva ugyanabba a hotelbe szállt Newton lovag, aki természetesen „nem ismerte“ a bárót. Hivatalosan csak a hotelben ismerkedtek meg egymással, aztán megkezdődött a tevékenység. A báró szorgalmas látogatója volt egy scheveningeni klubnak, ahol bőséges alkalma lehetett nagy játékokra. A gyanú árnya se vetődött rá, amiért sűrűn nyert. Szeretetre méltó előzékenységgel mondta itt is a gavalléroknak, ha pénzüik kifogyott:

— Kérem, kérem . . . gentlemanlike . . . váltót is elfogadok !

Leginkább pórult járt egy fiatal amerikai, aki édesanyjával — ismert milliomosnővel üdült a fürdőhelyen. A mindössze húszéves fiatalembertől egyetlen éjszakán elnyerte a báró egész vagyonát s azonkívül váltót is kapott tőle harmincezer dollár értékben. Az ifjú másnap reggel bevallotta anyjának a veszteséget és hozzá-

tette, hogy öngyilkossá kell lennie. A matróna azonnal lesietett a hotelvezetőség helyiségébe, elpanaszolta a dolgot és a rendőrséggel fenyegetőzött.

— De kérem, — hangzott a válasz, — hogy is mondhat ilyet. A báró urat ismerjük ... ki van zárva, hogy bármily inkorrektséget alkalmazott volna a játék-nál. Ösnemesi család tagja és beláthatatlan konzekven-csiák származhatnak egy feljelentésből.

— Bánom is én, — felet kurtán a Mistress.

— De mi bánjuk! A báró úr nagyon gyakran megfordul az udvari társaságban is és sokszor láttuk a hágai béke-konferencia legnevesebb tagjaival együtt, sőt tudjuk, hogy Madridban az angol király is gyakran meghívta az asztalához.

Ez igaz is volt. Edward öfelségéről lassankint de-rül ki, hogy nem mindig és nem eléggé válogatta meg a kártya-komániáját. A kisebb stiklik közé tartozott, hogy kártyázásnál negyven milliót kért kölcsön báró Hirsch Mórictól, a dúsgazdag zsidó bankártól, akit az-tán be is vezetett high-life körébe. Csak nálunk járt meg: egy büszke magyar mágnás nyíltan megüzente, hogy a vadászkastélyában szívesen látja ő felségét, de — báró Hirsch nélkül. Anglia királya és India császára verte a blattot Königgel együtt is, de ez nem imponált az amerikai mistressnek és megtette panaszát a rend-őrségnél. Erre titkos konferenciát tartottak a hotelben. A direkción és a policia tanácskozásának az lett az ered-ménye, hogy a báró ellen nem lehet föllépni. Borzasztó sértésnek minősítették a kísérletet is holmi vizsgálat megindítására vonatkozólag. Az amerikai hölgy végre is kifizette fiának becsületbeli adósságát és elutazott. . . Ilyen históriát tucatostul ismer a berlini rendőség, pe-dig a károsultak túlnyomó része följelentést se tett és

báró Korff-König úr legszebb manővereit az áldiszkreáció leple borítja.

A vádlottak padján.

A sipisták ügyében 1911 nyarán tartották meg az első nyilvános tárgyalást s addig tisztáztak is egész csomó homályos részletet.

— Végre sikerült leleplezni a nemzetközi hiénákat, a világ legszervezettebb bandáját, a hamiskártyás gavallérokat!

Ezekkel a szavakkal kezdődött a vádbeszéd, amelyet Keller ügyész mondott el Frankfurtban báró Schenk és magyar cinkostársai ellen. Csakugyan sikerült leleplezni őket, de elfogni ott csak kettejüket tudták.

Névtelen levél vezette nyomra a policiát. 1911 január 12-én francia nyelvű anonim értesítést kapott a frankfurti rendőrség, hogy három veszedelmes sipista fog lakást bérelni egy odavaló hotelben; kifosztanak majd egy frankfurti urat s aztán Mannheimba, vagy Strassburgba utaznak tovább. A három úr pontosan megjelent, másnap csinos összeget nyertek két frankfurti gavallértól és Strassburgba utaztak. Itt aztán elcsípték őket a detektívek. Az egyikre nem tudtak rábizonyítani semmit és szabadonbocsátották. A másik kettő hűvösre került. Az idősebb: báró Schenk Sándor (von und zu Schweinsburg) volt dragonyos hadnagy; a fiatalabb pedig Tibolth Leo budapesti ex-hadnagy.

A nyomozás kiderítette, hogy a választékos eleganciával öltözködő úrak nemzetközi kártyabandához tartoznak, amelynek tagjai: a Kalkuttában letartóztatott Stallmann (másnéven báró Korff-König), a magyarországi román Bujes Lukács István (alias gróf Rosonovsky), akik ellen Berlinben is folyik eljárás sok kártya-affér miatt: továbbá egy Tar tier nevű francia, egy

Theede nevű német expincér, egy Mezey nevű magyar, Klimm Béla (alias gróf de la Ramée) s végül a sipisták díszvirága: Horváth Lajos (alias gróf Chmilevszki, marquis Sanctorry, báró Szegedy, mister, sőt lord Horward).

Az úri haramiák legtöbb gazsága titokban maradt. Schenket csupán tíz esettel vádolták ezúttal, Tibolthot pedig kettővel.

A vádlottak kihallgatása alkalmával elmondta Schenk, hogy apja vezérőrnagy volt. Ő maga porosz állampolgár és londoni lakos. Becsületsértés miatt hatvan márkányi pénzbírságra ítélték s párbajozásért több hónapig ült várfogságban. Miután rangját elvesztette, Amerikába ment s eljegyzett egy gazdag leányt, de a miss utóbb meggondolta a dolgot. Aztán Párisba utazott a báró és ott lóversenyből élt. Majd elutazott Svájcba, Olaszországba és Algírba. Nagy lábon élt. Franciaországból kiutasították, mert — a párisi *surete* értesítése szerint — professzionális hamisjátékosokkal és egy tolvajbandával érintkezett. Tagadja ezt; szerinte kémkedés gyanúja miatt utasították ki. Öt évig Belgiumban élt, de onnan is kitiltották épp úgy, mint a Szajna mellől.

Tibolth Leo elmondta, hogy Posch Ferenc budapesti földbirtokos mostoha fia. Nős. A felesége 2400 koronás alapítványt tett a Gyermekvédő Ligánál. A 4-ik tüzérezrednél szolgált; most tartalékos honvédhadnagy. Többféle katonai rendjele van.

Azzal szemben, hogy sok pénzt keresett a pénzügyleteivel, a bírósági asztalon fekszik a feleségének egy levele. A letartóztatás után írta, keservesen panaszkodik, hogy nincs egy fillérje se és nem fogadhat ügyvédet számára.

A vádirat felolvasása után sorra vették az egyes vádakát. W. hannoveri gazdag kereskedő 1907 júniusában Nauheim fürdőben megismerkedett gróf Chmielewskivel (Horváth) és von Kovácsal (Tibolth testvére). Megbeszélték, hogy kirándulnak Frankfurtba. A kávéházban véletlenül találkoztak Schenkkel, akit gróf Chmielewzski nagybirtokos mutatott be a többi háromnak. Elmentek a Palmengartenbe. Amikor W. új barátait le akarta fotografálni, ajánlatát visszautasították. (Évek óta hasztalan próbáltam megszerezni a derék Lui báró — Horváth — arcképét.) Dús diner után kockajáték következett. W. 14.000 márkát veszített, aztán még többet, úgy, hogy bon-t adott. Ezt Schenk váltóvá alakította át, (azért vádolják okmányhamisítással), aztán Párisba utazott s egy cégnek adta át a kötelezvényt. W. azonban nem fizetett, hanem följelentést tett.

A második eset Velencében játszódott le. Schenk ott megismerkedett két mecklenburgi főhadnaggyal, s anyjának lánynevéen, mint von Lehsten mutatkozott be. Vele volt gróf Sanctorry magyar huszárcapitány (Horváth mester). A bar-ba mentek s ott internacionális szokás szerint, kockán vetették ki: egy üveg pezsgőt melyik fizessen. A cech után készpénzre játszottak s az egyik tiszt 40.000 márkát veszített — hozómra. Schenk a bon-t átadta az említett Fandreyernek, aki azonban hasztalanul kérte a pénzt: a hadnagy időközben gyanút fogott.

Párisban egy mérnököt fosztottak ki 1908-ban Schenkék. Ugyanott ismerkedtek meg Lindenbrunn afrikai bányatulajdonossal Korif-König és Stendel huszárfőhadnaggyal. Egy kis bumlizást akartak rendezni Párison át és játékkal döntötték el: kicsoda fődözze a költségeket. Lindenbrunn 14.000 frankot

nyert a főhadnagytól. Schenk tagadja, hogy aktív része lett volna ennél a rissz-nél, de a főhadnagy megjelent a tárgyaláson és elmondta, hogy igen is játszóit, ő volt az is, aki leítatta.

A következő év márciusában Schenk és Theede együtt voltak Tuniszban. K. kölni kereskedőt sikerült ott behálózni, miután jócskán ittak. Nemsokára fölkereste Theede Kölnben a kereskedőt s bemutatta neki a sógorát, Aschenberget (Horváth játszotta el a sógor szerepét). Ez a látogatás újabb 10.000 márkájába került a gyanútlan kölni úrnak. Aztán Biskrában operált a társaság. Később Theede egyedül utazott Barmenbe s ott 35.000 márkát szedett el a bankártól.

Karlsbadban egy nyugalmazott századossal ismerkedt össze Schenk és hogy a délelőtti unalmat elűzzék, ecartét játszottak. Schenk nyert, de a százados gyanúsának találta és kikötötte, hogy az összeget a másnap-i céllovészet díjául tűzze ki.

Schenk persze elutazott. Meg se állott a magdeburgi lóversenyterig. A turfon „megfőzött“ egy gyártulajdonost, akitől harmadmagával rouge et noir-on 20.000 márkát nyert.

A brüsszeli világkiállításon két hadnagy került sorra. Délben erős bőlét ittak s azután Schenk bemutatta báró König argentiniai földbirtokost (alias Stallmann). Ártatlanul kockajátékkal kezdték, amint a Deutscher Klubban szokták s a tiszték egyike gyorsan elvesztett 80.000 márkát, a másik pedig 18.000-et. Kötelezvényt adtak, hogy részletekben fizetik a pénzt s egy ideig küldték is, de azután információkat szerzett a tiszték egyike s beszüntették a törlesztést.

Schenket meglátogatta Brüsszelben egy dr. B. nevű frankfurti kémikus, akinek még 1910 nyarán Raab műkereskedő fia (Theede főpincér) mutatta be Oszten-

dében. Dr. B., Theede, Schenk, Bujos, meg egy „magyar főhadnagy“ jól ettek-ittak, nehéz burgundit is, aztán 3600 frankot vesztett dr. B. Nagy adósságot is csinált, amit részletekben fizetett ki.

Épp így járt egy pomerániai hitbizomány ura, aki St.-Moritzban találkozott Schenkkel.

Ezután játszódtott le — januárban — a frankfurti eset. De a legérdekesebb fosztogatás Scheveningenben történt. Egy Letzterer nevű gazdag úr 50.000 frankot vesztett. A partnerei: gróf de la Ramée (a budapesti Klimm Béla), Tibolth s egy frankfurti úr voltak.

Nagyon érdekes dolgokat mondott el a hamiskártyásokról Manteuffel berlini rendőrfelügyelő, akit szakértőként halgattak ki. Húsz éve figyel a nemzetközi sipistákat és 1900 óta pontos lajstromot vezet róluk.

— Schenk bárónak — mondotta a rendőrfelügyelő, az volt a force-a, hogy lehetőleg német katonatiszteket fozszon ki külföldön. Jól tudta, hogy Vilmos császár mennyire haragszik a kártyázó tisztekre s ezek hallgatnak akkor is, ha biztosan tudják, hogy sipisták nyertek tőlük. A hamisjátékosok főfészke: London, Brüsszel, Páris, meg Svájc. És utaznak mindenfelé, de csak is gondosan megállapított terv szerint. *A legügyesebb sipisták a magyarok.* A veteránjuk volt a nemrég elhunyt Glücksherr, aki csalásért többször ült Német- és Franciaországban ... Nagyon összetartanak. Van egy-egy slepperük (felhajtójuk), aki az áldozatokat kiszimatolja, helyiségeket bérel, stb. A szerepeket pontosan kiosztják. Néhányan veszítenek, hogy az áldozat gyanút ne fogjon. A veszedelmesnek jelzett angol trükkrendszer voltaképpen nagyon egyszerű; sokkal komplikáltabbak indultak ki a pesti kávéházakból.

A rendőrfelügyelő ezután bemutatta a sipisták egyes trükkjeit. Az illusztrált előadás idejére kizárták a nyíl-

vánosságot; csak néhány jurista és újságíró maradt a teremben. Manteuffel azzal kezdte, hogy a rouge et noir-nál milyen óriási előnyei vannak a hamisjátékosoknak s aztán sorra vette a többi játékfajtát is.

— A sipisták, — mondta ezután — óriási költségekkel dolgoznak. A slepper gyakran hetekig figyeli a kiszemelt áldozatot, hogy van-e elég pénze. Mert különben nem érdemes behálózni. Ha már biztos a dolgában, telegrafál a cinkosainak. Aztán jön a dús ebéd néhez borokkal, amíg végre *kikészítik* a pénzes baleket. Ha bezsebelték a pénzt, elszélednek a szélrózsa minden irányába.

A lefoglalt kártyacsomagokról is alapos előadást tartott Manteuffel. Megmutatta a vörös pontokat és a többi cink-et (jelet). Beszélt a kockajátékról is, amely újabban divatosná vált, mert a kártyatrükköket sok helyen ismeri már a rendőrség, de a kockáét kevésbé s a nagyközönség nem is sejtí, hogy a preparált kockával, — amelyet a *bárkipér* (az italok összepancsolója) ad ki — nagyszerűen lehet csalni. Külföldi országokban is leginkább katonatisztekre vadásznak; sipista nyelven: tutira veszik őket.

A bizonyító eljárás végeztével Keller ügyész nagy beszédet mondott.

— Ha a vádlottaknak hinni akarunk — kezdte — akkor a véletlen óriási szerepet játszott egész életükben. Véletlenül találkoznak egy-egy jól szituált emberrel, véletlenül itatják le és fosztják ki s másnap véletlenül utaznak el. Már az esetek száma is, amelyekben báró Schenk szerepel, arra mutat, hogy egy nagyobb szabású játékbandának a tagja s professzionátus játékos. Föltűnő, hogy egyetlen olyan esetet se tudott beigazolni, amelyben ő vesztett volna.

— Ami Tibolthot illeti, — végezte az ügyész — két-

ségtelenül a sipisták közé tartozik. Mind a két esetben, amelyeket sikerült rábizonyítani, magyar-osztrák százasnak adta ki magát, noha csak tartalékos hadnagy.

Másfél órai tanácskozás után a bíróság ezt az ítéletet hirdette ki: A vádlottakat elítéli iparszerű szerencsejáték miatt: Schenket két évi fogházra és 6000 márka pénzbüntetésre. Tiboldthot egy évi fogházra és hatszáz márkára. Azonkívül mindkettőt öt évi becsületvesztésre. A megokolás szerint Schenkre nem lehetett rábizonyítani az okirathamisítást. Sokféle gyanúok van a hamisjátéokra, de konkrét esetben nem sikerült abszolút bizonyossággal a beigazolás. Viszont megállapítja a bíróság, hogy mindkettő iparszerű szerencsejátékot üzött Németország területén. A bíróság a kimérhető legnagyobb büntetéssel sújtja a vádlottakat. Ha a törvény megengedné, sokkal nagyobb büntetést s alkalmazna a bíróság, amely nem tud súlyosabb esetet elgondolni, mintha valaki oly rútul kihasználja előkelő származását, egykori tiszti rangját fiatal és tapasztalatlan emberek kifosztására. Ami külön a magyar Tiboldthot illeti, az ő eljárása enyhébben bírálendő meg, „noha különben *a magyarok közt feltűnően sok gyanús kártyajátékos akadt.*“

Tehát ezúttal sem tudtak igazán mélyére látni a hamiskártyások manővereinek. A bizonyítás csekély részben sikerült. A bűnösök nagyrésze elmenekült. A nagy Schwabe saját palotájából nézhette ugyanakkor a londoni koronázó-menetet, de la Ramée gróf vígan üdült egy fashionable fürdőben, — Korff-König (Stallmann) kiadatási eljárása Kalkuttában sikertelenül végződött. — Rauman kapitányt elegánsan feszítve látták egy budapesti kávéházban, — Horváthról az a hír jött, hogy meghalt, — Tiboldth papájáról pedig az, hogy hazatért és szolidul él.

A sokoldalú papa.

Valamennyi hírnek utána jártunk s tisztázni próbáltuk a gyanús részleteket. A kártyalovagok sorában speciális díszhely illeti meg Posch Ferenc Lajos Emil stb. urat „mert ez a talentumos férfiú nemcsak a zsu-gázás terén aratott nagy sikereket, de sok más relá-cióban is.

Legutóbbi híres bravúrja az volt, hogy nagyszabású biztosító-társaságot alapított ezzel a hosszú címmel: „Tátra magyar halál esetére szóló kölcsönös önszegélyző szövetkezet korlátolt felelősséggel.“ Szépen meg is alakult a vállalat Nagymaroson s Posch úr bejegyeztette — nem Budapesten, hanem Ipolyságon, míg az irodát a pesti Vadász-utcai fészékében rendezte be. Belépő-nyilatkozatokat nyomtatott, amelyet százával adott át ügynökeinek, tagok szerzése végett. Pár hétig szépen működött Posch mester, gyűjtötte az idegen pénzeket, amikor hirtelen lecsapott a bomba. Fényes László, az élesszemű újságíró kiírta lapjában, hogy a Tátra nem lehet tisztességes vállalat, mert Posch Emil a vezérigazgatója. Már pedig Posch Emil a leg-hírhedtebb, rendőrségek által nyilvántartott és lefényképezett nemzetközi hamiskártyás. A nyári hónapokat rendszeren Nagymaroson tölti el. Most már megérthetik azok a Nagymaroson nyaraló családapák, akik vele játszottak, hogy miért nyert mindig Posch. Azelőtt a téli hónapokban a Riviérán, Párisban, Berlinben működött rokona, a már említett Tibolth Leo és Löwy Jakab társaságában.

Négy esztendővel ezelőtt Székesfehérváron tűnt föl, ahol Posch Emil báró néven szerepelt és a városi hatósággal lépett érintkezésbe egy homoktéglagyár létesítése végett. Akkor állította föl Wekerle Kispesten a Pálóczy—Horváth-féle homoktéglagyárat és a város-

ban nagy volt a hajlandóság, hogy egy ilyen nagyszabású vállalat részére kedvezményeket biztosítsanak. Föltűnően sokáig tartott Posch szereplése Székesfehérvárott. Egy napon Simon főkapitány véletlenül benézett a rendőrség albumába s ott egy hamiskártyás fényképében a báró úrra ismert. Észrevételeit bizalmasan közölte a budapesti rendőrséggel, majd mikor ez megerősítette, hogy Posch báró azonos a hamiskártyás Poschsal, a városi hatóságnak is tudomására adta az esetet. Ott persze rövidesen végeztek az álbárával és kidobták. Posch akkor négy millió korona kártérítésre pörölte Székesfehérvár városát, de a port elvesztette. Székesfehérvári szereplése közel egy évig tartott és nemcsak a városban szélhámoskodott, hanem gépgyárakkal is, köztük Budapesten a Röck-félével állott érintkezésben, mert ezeknél rendelte meg a homoktéglagyár gépeit.

Székesfehérvárról Herkulesfürdőre ment, ahol rulett-bankot alapított, de ennek az új közgazdasági tevékenységének a híre hamar eljutott Székesfehérvárra, a honnan Simon főkapitány táviratban kérte meg a fürdőbiztost a bank szétrobbantására.

Posch mesternek talán legötletesebb kalandja Pöstyén fürdőben történt meg három évvel ezelőtt. Jellemzi ez a história ravaszsággal párosult vakmerőségét. Kevéssel azelőtt, hogy Kossuth Ferenc exminiszter is utókúrára odaérkezett, a pöstyéni park fái alatt két elegáns alak tűnt föl. A fürdő detektívje csakhamar jelentette Winter Lajosnak, a fürdő igazgatójának, hogy az egyik, Posch Lajos, a magát mérnöknek mondó ember sipistaság hírében áll. Társa hasonlóképpen. Winter ekkor titokban fölszólította a fürdő vendéglőseit, hogy lehetőleg ridegen bánjanak Poschsal és barátjaival s őmaga, személy szerint is több

ízben igyekezett kimutatni, hogy éppenséggel nem látja szívesen őket. Csakhogy mindez nem használt, mert hát Posch társával együtt egy pompás fogással élt; mikor megérkeztek, — mint utóbb kiderült — előbb azt kutatták ki, hogy melyik orvosnak van legkevesebb paciense Pöstyénben. Amint aztán megtudták, hogy X.-nek hívják, elmentek hozzá, hogy ők gyógyulni jöttek Pöstyénbe. X. két kézzel kapott rajtuk és dehogy is nem hitte talpig gentlemaneknek őket. Hogyis ne, végre két elegáns, jól fizető pácienszt kapott! És a két szélhámos alávetette magát a rendes iszap-kúrának. Ezáltal akármilyen gyanúsak voltak is a fürdőigazgatóság szemében, erkölcsi létalapot teremtettek maguknak Pöstyénben, az orvosban pedig elszánt protektort nyertek. Utóbb keservesen elpanaszolták orvosuknak, hogy milyen kinéző bánásmódban részesítik őket, elsősorban a fürdőigazgatóság, úgy, hogy ők aligha maradnak tovább; mire az orvos rohanva-rohant Winterhez, hogy az isten szerelmére, micsoda vérlázító igazságtalanságot követ el ő két talpig és épp a talpa körül, a bokájában csúzos gentlemanje ellen.

— Aztán igazán betegek? — kérdezte az igazgató.

— A legnagyobb mértékben — válaszolt a pácienseiért remegő orvos. — Betegek és becsületesek, akiknek elégtételt kell adnod, ha azt nem akarod, hogy két úriember világgá kürtölje, hogyan bánnak Pöstyénben a betegekkel pusztá gyanú alapján.

Winter le volt győzve. Elvégre igaz is, a pusztá gyanúval szemben ott van a két erős pozitívum; a két alak rendes kúrát tart és kifogástalanul viselkedik. Mit volt, mit tenni, Winter rehabilitálta Poscht és társát; a rehabilitálás abból állott, hogy a park-vendéglő terraszán leült velük és az orvossal borozgatni. Winter-

nek oly nagy a becsülete a fürdőző publikum előtt, hogy a nyilvános borozgatás után senki többé még csak gyanús szemmel nézni sem mert rájuk, sőt a fürdő detektívje így köszönt nekik reggel, délben és este:

— Kezeiket csókolom.

No, de meg is bánta Winter, hogy engedett a jó szíve sugallatának. A két szélhámos ugyanis jól tudta, mire való a kifogástalan viselkedés, a pontos kúrartartás; tudták, hogy Kossuth Ferenc társaságában odaérkezik egy országgyűlési képviselő, aki nagyon szereti a hazárdjátékot. Ezt a képviselőt sikerült is aztán harmadikul megcsípni a két szélhámosnak és ki is fosztották alaposan. És még aznap éjjel elillantak. X. orvosnak azonban megküldték a néki járó honoráriumot. Aminthogy meg is érdemelte.

A föltámadt álbáró

Most egy vidám halotról kell megemlékeznünk. Horváth Lajost 1911. júniusában parentálták el. Négy európai főváros rendőrsége fordította meg a családi címet: rakta félre Lui báró arcképét a kártyások fekete könyvéből. Most azonban kiderült, hogy a gyászhir csak újabb trükk volt, külföldön élő jeles hazánkfia részéről. A budapesti policia hiteles információt kapott a hiteles föltámadásról, amely érdekes körülmények között esett meg.

Horváth Lajos, aki már évek óta ritkán mutatkozik Budapesten, biztos föllépésű, elegáns férfi. A bárói címet jogtalanul használja, de a nemesi kutya-bőre valódi. Édesapja, a puritán és nagytekintélyű főispán hagyatékát gyorsan eltékozolta s már legalább tíz esztendeje abból él, amit a zöld asztalnál szerzett. Jóidégig csak egy Mezey nevű ál-gentleman társaságá-

ban operált. Miután kifosztottak egy német gárdatisztet, a zsákmányon összevesztek a Metropole-szálló előcsarnokában s durranó csevegés után a főkapitányságra kerültek, ahol elszedték a revolvért — de belőlük semmit sem tudtak kiszedni. Nem is tudtak semmit rájuk bizonyítani.

Lui báró aztán évekre eltűnt a pesti polícia szemhatáráról. Apránkint jöttek a hírek: Internacionális társaságot szervezett, elnyerte a Klimm Béla (gróf de la Ramée) pénzét s azután cinkosává tette, letartóztatták Interlakenben, hónapokig ült Bernben és mássutt, de kivágta magát valamennyi bajából.

Amikor Németországban kezdték leleplezni a sipisták hadát, Lui bárót nem sikerült elcsípni, azaz elítélni, s ennek külön históriája van. Brüsszelben és San-Sebastianban mutyira dolgozott gróf Montgelas Miksával és jól megkoppasztották gróf van der Broele-Plater Szaniszlót. Utoljára negyvenezer frankot fizetett ki a bielitzi mágnás, azonkívül váltót is adott Horváthnak, aki mint gróf Chmilewzski osztrák-magyar huszárkapitány szerepelt az *Au coeur* nevű nyaralóban. Broele-Plater később gyanút fogott, megtette a följelentést s Horváthot le is csukták. De csak rövid időre. Mert bizony a rendőrség csupán annyit tudott rábizonyítani, hogy mindenáron értékesíteni akarta a váltót. De azt végre is rendes úton adósság fejében kapta és a hamis kártyázást nem lehetett igazolni. Az ügyesen viselkedő Lui báró szabadlábra került, aztán szerencsétlenség érte, tüdőgyulladásban meghalt és egyik barátja gondoskodott a díszes temetésről.

Csak hónapok múltán derült ki, hogy vidáman él és hogy miért terjesztette imponáló fuffanggal a gyászhiért. Lui báró ugyanis tudta, hogy buzgón keresni fogják, mert kisült, hogy ő volt a Tibolthék fő-

nőke is. Velencében, mint Sanctorry gróf magyar huszárcapitány ő fosztott ki Schenkkel együtt két mecklenbúrgi főhadnagyot, Párisban egy frankfurti mérnököt és Kölnben — mint Theede sógora: von Aschberg — egy barmeni bankárt. Tuniszban és Kairóban pedig százezer franknál is többet nyert. A körút Karlsbadon és Scheveningenen át Brüsszelben ért véget.

De mire ezt kétségtelenül megállapították Berlinben és Frankfurtban, Horváth már nem élvezte a brüsszeli rendőrség vendégszeretetét. Kibocsátották, nyomaveszett, állítólag meghalt.

A komplikált história itt kezd tisztázódni. Egy ismertnevű magyar író nemrég hosszabb külföldi utat tett s Barcelonába is elvetődött. Valami boszúság érte a spanyol városban s elkáromkodta magát az utcán. Örömtől sugárzó arccal szólalt meg rá egy hosszúszakalú idegen:

— Csakhogy végre magyar szót hallok! ... Ismer-e még!?

— Nem emlékszem.

— Horváth Lajos volnék.

— Maga? Ugyan ne vicceljen! Hiszen meghalt!

— De nem viccből, hanem muszájból.

Szószerint így folyt le a párbeszéd. És ma már a rendőrség is tudja négy metropolisban, hogy a ravasz Lui báró csak műtemetést arranzsált egyik barátja segítségével. Elfogni azonban nem tudták a félelmes kártyalovagot, csak a szelleme kísértett azon a szenzációs tárgyaláson, amelyet 1912. márciusában tartottak Berlinben.

Az utolsó leleplezés.

Két elegáns gavallér ült a vádlottak padján: Wolff-Metternich Róbert gróf, a londoni nagykövet

unokaöcscse és Bujes Lukács István, a magyarországi román kalandor. Főképp Bujes érdekelte a bíróságot; hat rendbeli csalással vádolták. Ez a tarkamúltú férfiú Jeruzsálemben keresztelkedett ki és a marseillei börzén spekulált, Spanyolországban szállítóüzleteket csinált és mindenütt kártyázott. Franciaországból kitiltották, mint *grec dangereux*-t, veszedelmes hamisjátékos.

A vád szerint kifosztotta a gróffal együtt von Dippe huszárhadnagyot, majd Buggenhagen nagykereskedőt, Werder ezredparancsnokot, Muntermann és Beckhaus hadnagyokat, Geiszler századost, Rheinhaben postdami gárdatisztet, azonkívül Bujes házasságszédelgést is követett el a Werder unokahúgának kárára, a grófot pedig hitelezési csalások s egy zsaroló-kísérlet címén is felelősségre vonták.

Mint a frankfurti tárgyalásnál, úgy Berlinben is épp a főmatadorok távol maradtak. Kiderült, hogy kivált Wolff-Metternich annak idején nem tudta: mi-féle gaz társaságba került. Közvetítőnek használták föl, ahogyan *Niémela* hadnagyot is, aki megundorodott a szélhámosoktól és aviatikussá lett. Pauban lezuhant a gépével. Állítólag szándékosan kereste a halált.

A fosztogatás rendes módja az volt, hogy meghívták az áldozatokat ebédre, vacsorára s a szeparéban erős bort-pezsgőt-konyakot itattak velük, aztán bridgét, vagy más játékot — újabban *rouge et noir*-t játszottak. Akinek elegendő készpénze nem volt, attól bont, kötelezvényt, csekket, váltót is elfogadtak s Wolff-Metternich, vagy más — addig nem kompromitált — gentleman neve alatt igyekeztek a pénzt behajtani, így tett gyakran Stallmann, Horváth, Pauly, Owen és Newton egyaránt.

Hogyan dolgoznak ezek a sipisták? A bíróság kon-

krét esetekkel illusztrált válaszokat kapott a sokszor fölhangzó kérdésre. A kis drámák és vígjátékok, amelyek a nemzetközi kártyalovagok életébe világítanak, egész Európában „műsoron“ vannak. Előnyben részesülnek a fashionable fürdő- és üdülőhelyek, mint Davos, St.-Moritz, Ostende, Velence és olyan városok, amelyek közelében nagy versenypályák terülnek el, mint Páris, Berlin, Baden-Baden stb. Ilyen tájon bőven akad fiatal gavallér, sport- és zső-barát katonatiszt, aranyifjú, akinek papája könnyen fizethet.

Jellemző adatokkal szolgált a többi közt von Rheinaben postdami gárdahadnagy, aki három éve — amikor húszesztendő s fejjel épp tiszt lett — Velencebe utazott s ott a nagy kártyásbandával találkozott. A fiatal tiszt el volt ragadtatva a hangzatos nevű és nagyúri föllépésű gazemberektől, akikkel szívesen kirándult, hogy megnézzék a muranói csipekgyártást. A hires telepen nem sok időt vesztegettek, hanem egy osztériába vonultak, ahol dús ebédhez ültek. A tiszt túlsók chianti-t ivott, aztán hirtelen fölmerült a kártyázás ötlete. A *cechért* való játékról áttértek a pénzért való „zsugázásra“ s a fiatal ember több ezer márkát veszített. Aztán Bujes lépett föl, mint jólelkű gentleman s udvariasan átvette a tiszt adósságát. Csak egy váltócskát kellett aláírnia Rehinabennek — a váltócska mindig kéznél volt — és játszhatott tovább. Naiv ifjú létére pontosan kifizette a pénzt, mihelyt hazaérkezett. Bujes különben akkor Jean de Breaux néven szerepelt. A zsákmányon két német s két magyar sipistával osztozkodott. És ilyen manővert Európa három-négy országában sikerült tucatostul is végrehajtanak.

A sipisták réme.

Az egész tárgyalás legérdekesebb aktusa von *Manteuffel*, a már említett berlini rendőr felügyelő kihallgatása volt, amely kitűnően igazolta könyvünk előző adatait. Manteuffel, aki az internacionális kártyásvilág legalaposabb ismerője, kérésünkre a következőket mondta el:

— Ennek az ügynek intim részleteit konkrét följelentések alapján ismertem meg. Ditte és Beckhaus hadnagyok, akik a panaszokat tették, meglehetősen egyformán írták le a tényállást és az információk egyeztek azokkal a tapasztalásokkal is, amelyeket hús esztendőn át gyűjtöttem mint a hamiskártyások specialistája. Én vezetem a megfigyelést a nemzetközi sipisták dolgában, akiknek csapata sokféleképp összeköttetésben van a különböző szélhámósokkal.

— Hogyan végezte a leleplezést?

— Nagy fáradsággal kidolgozott regiszter-lapokat állítottunk össze, minthogy a gyanús alakok többnyire hamis neveket használnak utazás közben s a kifosztott áldozat csak később tudja meg, hogy nem valódi gróffal, márkival és lovaggal játszott. A regiszter-kártyákat állandón kiegészítem, mihelyt értesülök valami kártyabanda szerepléséről, nyomban az illető állam, város hatóságaihoz fordulok hiteles adatokért. így elég pontos statisztikát, névsort szereztem a világszerte működő kártyásokról, azonkívül soknak a fényképét is megkaptam a rendőrségektől és magánszemélyektől. Kémeiket, denúciánsokat nem tartok, mert azok többnyire megbízhatatlanok és odafordulnak, ahol nagyobb pénzösszegre számíthatnak . . . Ditte és Beckhaus hadnagyok följelentése nyomán kiderült, hogy itt épp olyan eljárást követtek, mint egyéb sipista-afféreknel. Ezek a kártyalovagok csak előkelő fürdőhelyeken,

vagy nagyvárosokban tartózkodnak, ahol is pénzes gavallérok és katonatisztek ismeretségét keresik. A kiszemelt urakat dinére vagy szupéra hívják meg s aztán felszólítják őket, hogy „játszszunk egy üveg pezsgőre, vagy a cechre.“ Majd ügyesen rátérnek a közönséges, *pénzért* való játék terrénumára. A tétet hirtelen *magasra emelik* s végül a gavallér — akár bankot adott, akár poentör volt — több ezer márkányi veszteséggel távozik.

Manteuffel a bíróságot a hamiskártyások mindenféle trükkjébe beavatta. Ez másként nem volt lehetséges, mint hogy az igazság komoly képviselői kezükbe vették az ördög bibliáját és kártyázni kezdtek Manteuffel úrral. És Manteuffel bebizonyította, hogy a hazardjátékokban, ahol a közhit szerint minden a kiszámíthatatlan véletlenen múlik, egy csomó mód van a szerencse kikorrigálására.

A jelzett kártyákról való csalásról már sokan hallhattak, de Manteuffel elmondta, hogy *egészen új kártyákkal is lehet csalni*. Hannoverben például egy nagy kártyacsalási perben szerepelt egy Konrad Reuter nevű hamiskártyás, akinek meglepő tehetsége volt az új kártyákkal való csalásra. Manteuffel kipróbálta a Reuter művészetét, egy csomag új kártyát hozatott. Reuter összekeverte, átadta és *előre meg tudta mondani, hogy melyik kártya következik*. A Reuter trükkje abból állt, hogy jól tudta tapasztalatból: egyes külföldi gyárak minden játszma-csomagot meghatározott sorrendben tesznek borítékba és amikor az új paklit keverte, ezt olyanformán tette, hogy megjegyezte magának, hogyan változtatta meg a sorrendet. Ehhez csak roppant gyakorlat és jó emlékező tehetség kell.

Az egyik bíró arra volt kíváncsi, hogy az „emelés“ nem akadályozza-e meg a hamiskártyás előre ki-

eszelt trükkjét. Manteuffel kijelentette, hogy *előkelő körökben nem is szokás emelni*, ez túlságos bizalmatlanság jele volna gavallérok közt. De ha mégis kívánják az emelést, a hamiskártyásnak ezzel szemben is van trükkje, vagyis visszaemeli a csomagot. A csalásra nagyon alkalmas a *tisztított kártya*, amelyet újra csomagolnak, de közben preparálni tudnak; sőt egyszerűen már a szabálytalan körülvágás révén is lehet csalni.

Manteuffel a kockajátékról is leleplezéseket tett. Elmondta, hogy a kockát úgy lehet preparálni, hogy az egyik oldalába *ólmot öntenek* és a kocka mindig erre a lapjára esik. Természetes, hogy a csaló ezt a kockát nem adja át az áldozatnak, hanem csak maga játszik vele és az áldozat a rendes, kiszámíthatatlan kockával játszik.

A Manteuffel tanúvallomásából általában azt a régóta megfigyelt igazságot lehet leszűrni, hogy a házárjátékoknál nemcsak a szerencse forgandósága és kiszámíthatatlansága veszedelmes, hanem az is, hogy az ilyen játéknál a nyereségvágy ördöge sohasem alszik és mindenféle pokoli ötlettel szolgál a szerencse megkorrigálására. Ezek közül a trükkök közül sokhoz bizonyos fokú rátermettség, sőt zsenialitás kell, de vannak sokkal egyszerűbb fogások, amelyeket egy kis gyakorlattal, nagyon kevés ügyességgel és némi elszántsággal mindenki megvalósíthat.

Magyarok leleplezése.

Manteuffelt a berlini tárgyaláson épp a védők kértek föl arra, hogy az általános fejtegetés után *neveket* is mondjon, mert szükség lehet az illetők kihallgatására, konkrét vádak tisztázására.

— Készséggel szolgálok, — felelt Manteuffel, —

Ott kell a referálást kezdenem, ha neveket is akarnak hallani, hogy egy Pilsemann nevű úr irányította a rendőrség figyelmét először Fandreyer düsseldofi bankárra. Ennél házkutatást tartottunk és rögtön 150.000 márkányi *játékváltót* találtunk, azaz olyan adós-leveleket, amelyek vesztő játékosoktól származtak. Óriási csomó levelet is sikerült lefoglalni, — az áldozatok és a sipisták fontos epistoláit. Fandreyer volt a *sipisták bankárja*, mint ahogyan minden jól nevelt betörőnek orgazdája van. És az ő lakásán tudtuk meg a legtöbb hamiskártyás nevét. *A legügyesebbek magyarok.*

A tanú most hosszú névsort olvasott föl, amelyben szerepel: a hollandus Kroth Jakobus, a német Schenk báró (von und zu Schweinsburg) Pauly, Tardiere, Newton, Stallman, az amerikai Springer dr. s aztán több hírhedt magyar: *Klimm Béla* (gróf de la Rammeé), *Glücksherr Béla*, *Tibolth*, *Posch* és last not least: *Horváth*.

A sipisták doyenje Glücksherr volt, aki nemrég — hetvenkét éves korában — Montreuxben halt meg. Ő volt az, aki a rouge et noir-t először használta föl manipulációkra és számos hívét megtanította a hamisjáték titkaira.

Az egyes figurákat érdekesen jellemezte Manteuffel. Kezdte Horváth Lajossal, aki mindig pompás hangzású neveket használt és sokszor alkalmat adott már az ügyészségeknek, hogy buzgón kerestessék.

Bujes István Lukács, az egyik vádlott közbeszólt:

— De hisz már elfogták Horváthot. Miért nem bánt el vele a német hatóság? Miért bocsátották szabadon?

— Hm! ... De jól van informálva Bujes úr! Sajnálom is, hogy nem maradt börtönben, de akkor még

nem tudunk róla biztosan semmit és ügyesen kibújt a hálóból.

Manteuffel aztán Paulyról beszélt, aki három és hat hónapig ült már a fogházban. Schenk báró pedig veszedelmes homoszexuális ember is, akinek *Pele* János sipista a legjobb „kebelbarátja“. A múlt év tavaszán elfogták Frankfurtban s két évi börtönre ítélték. Akkor egy szomszéd szobából sikerült megfigyelni a játékosokat, akik egyben aberrációs hajlandóságú férfiak.

Owenről a rendőrség nem tud közelebbit, csak azt, hogy magyar származású. Valahányszor nyomára jutottak, furfangosan elillant. A londoni társaságba tartozott tolnai *Festetich* Andor gróf, akit most a brüsszeli és berlini rendőrség egyaránt keres. Legutóbb egy Bilian Jack nevű emberrel szövetkezett s együtt utazgatnak. Newtonról azt is tudja Manteuffel, hogy húsz hónapig ült csalás miatt. A legutolsó hír, amit felőle kaptak, a délafrikai Johannisburgból érkezett, ahol Stallmannal és valamelyik magyarral együtt aranybányatulajdonosokat fosztott ki. Pár hete arra vetemedett, hogy Strassbúrgba utazzék és ott *Salgan-Dandolo* gróf társaságában fiatal tisztet fosszon ki. Utóbb kiderült, hogy Salgan-Dandolo gróf azonos Jankelevic Salgan volt rabbinövével. Legrégebben ismeri Manteuffel Stallmant, aki 1871-ben született Berlinben és már a fegyházban is ült váltóhamisítások és csalások miatt, ő csábította el Wolff-Metternichet is, aki gyanútlanul kötött vele barátságot.

Horváth és Stallmann voltak a nagy internacionális banda szervezői és főnökei. Ez a kompánia a luxusvonatokon és nagyhotellekben különböző csalásokat és lopásokat is hajtott végre. Stallmann a többi közt 1897-ben egy szép nőt csábított el Ostendében s

aztán 250.000 franknyi drágakövet loptak el egy villából. A bűnös szövetségnek, amely nagyszabású zsarolásokat is követett el, sok — eddig ismeretlen — tagja és *elsőrangú titkos nexusa van minden országban . . .*

Wolff-Metternich, a szerencsétlen félbolond gróf már négyszer ült eddig a vádlottak padján, de Horváth és társai még szabadon grasszálnak ad majorem Hungariae gloriam . . .

